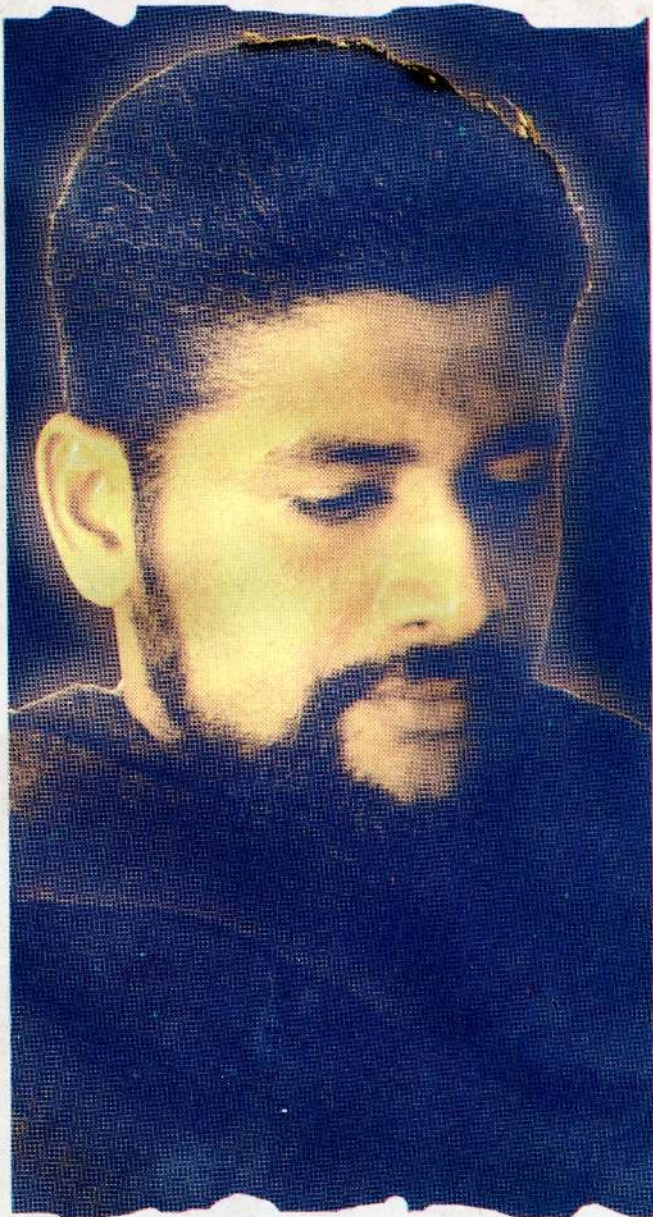

இளைய அப்துல்லாஹ்

பிணம்செய்யும் தேசம்

பிணம் செய்யும் தேசம்

இளைய அப்துல்லாஹ்

பிணம் செய்யும் தேசம் ✧ கவிதைகள் ✧ ஆசிரியர் : இளைய
அப்துல்லாஹ் ✧ © எம்.என்.எம். அனஸ் ✧ முதல் பதிப்பு : செப்டம்பர்
2004 ✧ வெளியீடு : உயிர்மை இமேஜ் & இம்ப்ரஷன், 11/29
சுப்பிரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை - 600 018
தொலைபேசி : 91 - 44 - 24993448, மின்னஞ்சல் : uyirmmmai@
yahoo.co.in ✧ அச்சாக்கம் : மணி ஆஃப்ஸெட், சென்னை 600 005

Pinam Seyyum Thesam ✧ Poems ✧ Author: Ilaya Abdullah ✧ ©
M.N.M. ANAS, ✧ Language : Tamil ✧ First Edition : Sep.2004 ✧
Demy 1x8 ✧ Paper : 18.6 kg maplitho ✧ Pages : 288 ✧ Published
by : Uyirmmmai Image & Impression, 11/29 Subramaniam Street,
Abiramapuram, Chennai - 600 018. India. Tele/Fax : 91- 44-
24993448, e-mail : uyirmmmai@yahoo.co.in ✧ Typeset and Cover
Designed by : Uyirmmmai Image & Impression ✧ Printed at Mani
Offset, Chennai 600 005

Price : **Rs. 125 (India)**
Rs. 250 (Sri lanka)

இலங்கையில் பிரதிகள் கிடைக்குமிடம்

M.N.M. ANAS
1273/B, ANANDA MW,
HYNYPPIIYA
WATTALA
SRI LANKA

நன்றி

என் கவிதைகள் ஒரு தொகுப்பாய் வெளிவர வேண்டும் என்ற உரிமையில் என்னை ஊக்கப் படுத்தியதுடன் முன்னுரையும் எழுதித் தந்த அன்பிற்குரிய நண்பர் மு. நித்தியானந்தன், தனது கை வருத்தத்தோடும் எனக்கு typing செய்து தந்த ரமணி அக்கா, கோமதி, கமலினி, தர்ஷி, நல்ல ஆலோசனை தரும் மாலி, ஷாந்தி, சபனிதா, சேகர், மரியன், எனது கவிதா நண்பன் அரஃபத், 'வெள்ளாவி' விமல், அடிக்கடி என்னைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கும் என் மதிப்பிற்குரிய டொமினிக் ஜீவா, கண்டி இரா. அ. இராமன், ரூபராணி ஜோசப், பத்திரிகை நண்பர்கள் - சஞ்சிகைகளின் நண்பர்கள் - எனக்கு ஒரே சந்திப்பில் என் மனதோடு ஒட்டிக்கொண்ட மனுஷ்ய புத்திரன் அத்தோடு என் எல்லா ஆகர்ஷிப்புகளையும் உள் வாங்கி என்னோடேயே இருக்கும் என் அன்புக்குரிய ஜெனி.

முன்னுரை

ஈழத்தின் கடந்த கால்நூற்றாண்டு கால யுத்தச் சூழல் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையைச் சின்னாபின்ன மாக்கியுள்ளது. யுத்தத்தின் கொடூர வெம்மையில் மனிதம் கருகிற்று. இருப்புகள் குலைந்தன. தெருக்களில், வயல்வெளிகளில், கடற்பரப்பில், பாடசாலைகளில், சிறைச்சாலைகளில், இராணுவ முகாம்களில், மதுதிச் சுவர்களில் ரத்தம் வழிந்தது. மனிதர்கள் காணாமல் போனார்கள். இராணுவம் கைது செய்ததற்கு ரசிதுகள் கொடுத்தன. அடையாள அட்டை ஒடுக்குமுறைச் சின்னமாகியது. மக்கள் தங்கள் குடிமனைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். சொந்த மண்ணில் அவர்கள் அகதிகளானார்கள். ஐரோப்பியக் கரைகளிலும் கனடிய மண்ணிலும் அவுஸ்திரேலிய வெளிகளிலும் ஈழத்தமிழர் கால் பதித்தனர். யுத்த ராக்கூதர்களின் கரங்களில் நாடு திணறியது. சமாதான வெண்புறாக்கள் செத்து வீழ்ந்தன. விடுதலை அரசியல் அபத்த நாடாகமாகியது.

இந்த அழிவுகளின் விரக்தியில், அவலங்களின் முனகலில், சிதைவுகளின் கோரத்தில் ஒரு கவியின் தார்மீக நெஞ்சில் கனல் எழுகிறது.

ஈழத்துச் சமூகவாழ்வில் கவிந்துள்ள இருளில் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதைகளில் இந்தக் கனலின் வெம்மையை ஸ்பரிசிக்க முடிகிறது.

கண்முன்னால் விரியும் யதார்த்த உலகிற்கும் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் மனோரதியக் கற்பனைக்கும் இடையில் காணும் இடைவெளி அவரைக் கலவரப்படுத்துகிறது. சுதந்திரக் கனவில் சிறகடித்துப் பறந்து திரிய விரும்பும் கவி விஷமுட்கள் நிறைந்த பற்றைக் காட்டிற்குள் சிக்கிக்கொண்டுவிடும் அவலம் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதைகளில் இழைகிறது.

சொந்த மண்ணைவிட்டுப் பெயரும் துயரமும் அகதி வாழ்வும் யுத்தமும் அழிவும் நம் கால வாழ்வின் யதார்த்தங்கள். ஆயுத வன்முறையும் அராஜகமும் நியாயங்களின் குரல்வளையை நசித்து வருகின்றன. அபிப்பிராயங்கள் கூற மக்கள் அஞ்சுகிறார்கள். அங்கீகரிக்கப்பட்ட மேடை முழக்கங்கள் - அலுப்பூட்டும் அறிக்கைகள் - பிரதிக்கைகள் - பிரகடனங்கள் அனைத்தும் பழக்கப்பட்டுப் போன மாமூல் சமாச்சாரங்களாகிவிட்டன.

நம் கால அரசியல், சமூக வாழ்வில் கவிந்துள்ள மேகமூட்டத்தில் துலக்கமாகத் தெரிபவை சில; மங்கலாகத் தெரிபவை பல. ஒரு முழுமையான தரிசனத்தைக் காண மாறுபட்ட பல்வேறு அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு அவசியமாகிறது.

யதார்த்தத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளை - சாயல்களை விரிவு படுத்த வெவ்வேறு தளங்களின் பிரதிபலிப்புகள் துணை சேர்க்க வல்லன.

இளைய அப்துல்லாஹ்வின் வாழ்வனுபவங்கள் பிரமிப்பூட்டுபவை; சுவாரஸ்யமானவை.

ஐரோப்பாவின் தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகளில் முதன்மையான நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகத் திகழ்ந்தவர் அனஸ் எனப்படும் இளைய அப்துல்லாஹ். தீபம் தொலைக்காட்சியில் இனிய புன்னகையோடு காலைக்கதிர் நிகழ்ச்சியை அவர் வழங்கும் விதம் சுவையானது. தனது வசீகரத் தோற்றத்தாலும் துல்லியமான தமிழ் உச்சரிப்பாலும் தொலைக்காட்சி நேயர்கள் மத்தியில் அவர் வெகுவாக நேசிக்கப்பட்டார்.

இளைய அப்துல்லாஹ்வின் வாழ்வனுபவங்கள் பிரமிப்பூட்டுபவை; சுவாரஸ்யமானவை. பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே, பட்டம் பெற்று முடிந்த பின்பு இன்றர்வியூ போய்த் திரும்பி மீள்வது பற்றிக் கவிதை எழுதும் சொப்பனாவஸ்தைகள் இளைய அப்துல்லாஹ்விடம் இல்லை. அவர் கட்டிடத் தொழிலாளியாக வேலை பார்த்திருக்கிறார்; மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

இரும்புத் தொழில் பார்த்திருக்கிறார். மருந்துக்கடை அனுபவம் பெற்றிருக்கிறார். தொலைபேசி அட்டைகள் விற்பவராக இருந்திருக்கிறார். முள்ளியவளையில் பிறந்த இவர் ஓட்டிகட்டான், யாழ்ப்பாணம், உடுப்பிட்டி, தொண்டமனாறு, மாத்தளை, திருகோணமலை, வெற்றிலைக்கேணி, அக்குறணை, நாவலப்பிட்டி என்று ஈழத்தின் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் வாழ்ந்த அனுபவச் செழுமை மிக்கவர். லண்டன் உட்பட ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழ்ந்து, தன் தாயக மண்ணைத் தூரநின்று பார்த்து ஏங்கிய அனுபவப் பாத்தியதையும் இவருக்குண்டு.

காலங்காலமாகத் தாங்கள் வாழ்ந்த மண்ணிலிருந்து நிமிடக் கணக்கில் வெளியேற்றப்பட்ட சோகம் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் நெஞ்சைக் கெளவிப் பிடித்திருக்கிறது. மண்ணையும் விண்ணையும் பிரபஞ்சத்தையுமே தன் வீட்டுக்கொல்லையாய் கனவு காணும் கவிக்கு வாழ்ந்த இடத்தைவிட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்ட நிலையுடன் எந்த சமரசமும் காணமுடியவில்லை. அது ஆற்றாமையாய், நிராசையாய், ஏக்கமாய் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதை வரிகளில் கொப்புளிக்கிறது.

“போங்கோ” என்றபடிக்கு போனோம்
வலுவழிந்த மானிடராய் . . .

(எங்கள் தாயகமும் வடக்கே)

“உம்மா!

நீ சிறுவயதோடு

பிரயாசைப்பட்ட மண்

பலவந்தமாகப் பிடுங்கப்பட்டது

உன்னைப் போல எனக்கும்

அதிர்ச்சிதான் தாயே?

யாரிடம் என்னத்தைக் கேட்க

செவிகளை மூடிவிட்ட

தேவர்களோடு என்ன பேசி

என்ன விளங்க?

(பிடுங்கப்பட்ட மண்ணும் ஒரு கிழவியின் வேதனையும்)

“ஓங்கியுயர்ந்த உன் பனைமரம்

ஓர அழிந்த உன் கிராமம்

அந்தராட்டண இரண்டடுக்கு உன்வீடு

எல்லாம் இழந்ததாயினும்

சாமிட்டறியா உன் சாந்தம் மேலானதும்மா”

(சொந்தம் பற்றிய கவிதை)

என்ற இளைய அப்துல்லாஹ்வின் வரிகள் கொடூரம் இழைத்தவர்களின் நெஞ்சிலும் கூர்வேல் பாய்ச்சவல்லன.

அதிகார வல்லாண்மையும் ஆயுத அரசியலும்
 'பனையோலைப் பாய் விரித்து
 வெறுந்தரை மண்ணில் முந்தானையுதறி
 ஒரு நிம்மதிச்சயனம் செய்த'

அப்பாவிக்கிராம ஆத்மாக்களின் நெஞ்சில் வாள் கொண்டு அறுத்த புன்மையினை இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதைகள் எதிரொலிக்கின்றன. அரசும் இயக்கங்களும் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டபோது தத்தளிக்கவிடப்பட்ட மக்களின் சோகங்களை இளைய அப்துல்லாஹ் தன் கவிதைகளில் இசைத்திருக்கிறார். ஹதீஸும் வேதாகம வாசகங்களும் இவரது கவிதைகளில் கோலமிடுகின்றன. யாழ் மண்ணிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட கொடூரத்தை இஸ்லாமியப் பின்னணியில் நோக்கும் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவித்துவ வெளிப்பாடு ஈழத்துக் கவிபுலகில் தனித்துக் கேட்கும் குரல்.

“மக்கத்துக் கதையாய் ஏவி விரட்டியபோதும்
 மற்றொரு மதீனாவாய்
 கடல்தழ் புத்தளத்துக் கரையோரம்
 ஒதுங்கி ஓய்ந்தோம்”

என்று கூறும் அவர்,

“ஓலை, ஓட்டைகள் எல்லாம் பழகி
 வழக்கி வாழ்விடம் என்றெதனைச் சொல்லி ஆற?”

என்று கேள்வி எழுப்புகிறார்.

சமகால ஈழத்து அரசியலில் வாழ்விடம் மறுக்கப்பட்ட கொடுமை மிகமுனைப்பாக மக்கள் அனுபவித்துவரும் பேரவலமாகும். மக்களின் வாழ்விடங்களை 'உயர்பாதுகாப்பு வலயத்தின்' பேரால் இராணுவம் ஆக்ரமித்திருக்கிறது. புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தங்களும், அரசும் விடுதலைப் புலிகளும் அயல்நாடுகளின் தலைநகர்களில் சுற்றுச் சுற்றாய் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளும் உள்ளூரில் இராணுவமும் விடுதலைப்புலிகளும் மேற்கொண்ட சந்திப்புகளும் மக்கள் தம் சொந்தக் குடிமனைகளுக்குத் திரும்புவதை உறுதி செய்யவேயில்லை. இந்நிலையில்,

“எப்போதெம்மை அழைப்பரென்று
 அன்னக்காவடி சுமந்து சுமந்து
 மீண்டும் மீண்டும் வருவோர்”

பார்த்து நிற்கும் ஏமாற்றத்தில் தோய்கிறது இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதை.

‘வேப்பங்காற்றும், பனையோலைத் தென்றலும் நிழல் கிளுவையின் மணமும் கத்தாழை பரந்த வீதியும் கிடுகு வீடுமாய் விரியும் கிராமங்கள் யுத்தத்தின் கோரத் தளம்புகளைத் தாங்கி, தீய்ந்து நிற்கும் கோலம் எத்தகு அவலமானது.’

“நினைவுகளிலிருந்து தோற்றுப் போகவும்
இரத்தம் தோய்ந்த உடல்களை இன்னும் சுமக்கவும்
கந்தகச் சுமைகளை இன்னும் நுகரவும்
என் தேசத்திற்குத் திராணியில்லை”

என்ற இளைய அப்துல்லாஹ்வின் வரிகள் இந்தக் கணம் வரை உண்மையானதுதான்.

‘சுமை கனக்கும் ராவும் பகலும்’ என்ற கவிதை எதிரெதிர் மாறுபாடான படிமங்களைத் தீட்டுகிறது.

“நெருப்புதிரும் போர்க்காலச்சுமை . . .
நெடும்புலனலாய்” - மாறிவிடுகிறது.

“உறங்கியபடியும் விழித்தபடியும்” - இருக்கும் நிலை
“விறைப்புகளில் நகரும்” - ஞாபகம்

இந்த இருமை எதிர்வு இளைய அப்துல்லாஹ்வின் பல கவிதைகளுக்கு நவீன தன்மையைக் கொண்டு சேர்க்கிறது.

யுத்த அராஜகங்கள், இயக்க மோதல்கள் நாளும் உற்பத்தி செய்த சடலங்கள்/பிணங்கள் இலங்கை அரசியலின் முக்கியக் குறியீடாக மாறியுள்ளது. செம்மணியும் பிந்துனுவெவும் இந்தக் கோர நர்த்தனத்தின் அழியாத சாட்சியங்கள்.

“சாப்பிடுதல் குடித்தல்
புகைத்தல் இன்னும் புணர்தல் போல
மிகச் சாதாரணமாய் பிணமும் . . .”

(பிணம் செய்யும் தேசம்)

என்று இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதை தொடர்கிறது.

இளைய அப்துல்லாஹ் ஈழத்தின் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவம் அவரது சில கவிதைகளுக்கு அலாதியான செழுமை சேர்க்கிறது.

‘மலாயன் பென்சனியர்’ என்ற தலைப்பிட்ட கவிதை யாழ்ப்பாணத்தின் அச்சொட்டான வாழ்வியலின் பிரதிபலிப்பு. ‘ஜாதிகள் இல்லையடா மனிதர்’ என்ற கவிதை யாழ் சாதி அமைப்பை எள்ளி நகைக்கும் அசலான கவிதை. ‘சுமை கனக்கும் அதிர்வலைகள்’ என்ற கவிதையில் கோலம் காட்டும் வன்னி நிலப்பரப்பு இளைய அப்துல்லாஹ்வின் இளம்பராய வாழ்வுக்

கிடங்கிலிருந்து பெற்ற விகசிப்பு, நாவலப்பிட்டி வாழ்க்கை மலையகத் தமிழர்களின் சோகங்களை நேரில் காணும் வாய்ப்பை நல்கியிருக்கிறது.

பெண் விடுதலையில் கட்டுப்பட்டித்தனமான சம்பிரதாயபூர்வ சிந்தனைக்கு எதிரான கருத்தியலை தனது கவிதைகளில் முன் வைத்திருக்கிறார் இளைய அப்துல்லாஹ்.

‘கட்டுகளின் இறுக்கத்தில் கிடந்துலைய
உனக்கு யாரடி பெண்ணே
விதி செய்தவன்?’

என்று ‘ராசாத்திமார்களுக்கோர் விண்ணப்பம்’ என்ற கவிதையில் கேள்வி எழுப்புகிறார் இளைய அப்துல்லாஹ்.

இளைய அப்துல்லாஹ்வின் romantic தனங்கள் அவரது காதல் சார்ந்த கவிதைகளில் பளிச்சிடுவதையும் சொல்லித்தானாக வேண்டும்.

ஈழத்தின் சமகால அரசியல், சமூகவாழ்வின் ஒரு குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றத்தின் பல அம்சங்களை வெளிக் கொணரும் முக்கியக் கவிதைத் தொகுப்பாக இத்தொகுதி அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

லண்டன்

22.08.2004

மு. நித்தியானந்தன்

என்னுரை

எனது கவிதைகள் எனக்கு மிகவும் விருப்பமானவை. அதன் ஒவ்வொரு எழுத்துக்களும் விருப்பமானவை. எனது முதல் கவிதை 'வேட்டை'. கொலைகள் பற்றிய கேள்வி அது. கொலைகள் பற்றி மிகவும் கேள்விகள் என்னுள் எழும்; இப்பொழுதும்.

அன்றும் இன்றும் கொலை செய்யும் ஒரு பூமி யாக என் தாய் மண்ணைக் காண்கிறேன். அவைகள் பற்றி மெளனமாய் இருக்கும்படி எனக்குச் சொல்கிறார்கள். நாயைவிடக் கேவலமாக சுட்டுவிட்டுப் போய் விடுகிறார்கள் என்ற கூற்றில் எனக்கு உடன்பாடிடல்லை.

ஒரு நாய்க்குள் அற்புதமான அறிவான ஆற்றலான உயிர் இருக்கிறது. அதனை நான் நேசிக்கிறேன்.

கண்ணீரில் - கவலையில் - மகிழ்வில் - அகதியாய் என் பூமி அல்லல்பட்ட போதெல்லாம் நான் அல்லல் பட்டேன். கவிதை எழுதினேன்.

சி. புஷ்பராஜா 1998ஆம் ஆண்டு இலக்கியச் சந்திப்பில் எனது 'மூன்றாவது குற்றம்' விளங்க வில்லை என்றார். ஞானமும் விஜியும், கலைச் செல்வனும் லக்ஷ்மியும் ஷோபா சக்தியும் சுகனும் தனபாலும் ஏசினார்கள் விளங்கப்படுத்தியதற்காக... எழுதியவுடன் எழுத்தாளன் செத்துவிடுகிறான் என்றார்கள்.

எனக்கு விருப்பமானவைகள் பலது காணாமல் போயிருக்கின்றன.

1993களில் புலம் பெயர் சஞ்சிகைகள் அதிகம் வந்துகொண்டிருந்தன. ஆயுதங்களுக்கு பயப்படாமல் எழுதும் காலம் இது என எனது மனது புனகாங்கிதமடைந்தது, எழுதினேன் - எல்லாத்தையும் பற்றி...

மனிதம், தூண்டில், அ.ஆ.இ, சவடுகள், அம்மா, காலம், பனிமலர், உயிர்ப்பு, மௌனம், தாகம், ஓசை, பின்னர் எக்ஸில், உயிர்நிழல், தேசம், தமிழினி என்று இன்னும் பல சஞ்சிகைகள்... ஆர்வமாய் இருந்தது.

இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் படும்துயரம் சொல்லிமாளாது. 14 வருடங்களாக சொந்த மண்ணை விட்டு விரட்டப்பட்டு இன்னும் அகதிகளாக வாழும் துயரம் இலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்குத்தான். எந்தவிதமான கவலையுமின்றி மேடையதிர முழங்கும், குர்ஆன், ஹதீஸ்களை தன் மனதில் உறைக்காமல் வெறும் வாய் வார்த்தைக்காக சொல்லி வாக்குக்கேட்டுவிட்டு அதனை வாங்கிய பின்பு வெறும் அமைச்சு பதவிக்காகவும் தனது சொந்த வருமானத்துக்காகவும் கட்சி மாறி வாக்குப் போட்ட மக்களைக் கேவலமானவர்களாக நினைக்கும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள் மீது அல்லாஹ்வின் சபிப்பு உண்டாவதாக, அவர்களை வன்மையாக கண்டிக்கிறேன். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யும் நயவஞ்சகர்கள் அவர்கள். அப்பாவி முஸ்லிம்களுக்காக எதுவுமே செய்யாதவர்கள் அவர்கள். அகதி முகாம்களில் வாக்கு கேட்க மட்டுமே வருவார்கள். வரலாறு முழுக்க வாக்கு வாங்கிவிட்டு துன்பத்தை மட்டுமே கொடுக்க முடியும் அவர்களால்.

அன்றன் பாலசிங்கம் சொல்வதுபோல 'ஒரு துன்பியல் சம்பவமாக' 1990 ஓக்டோபர் 30ஆம் திகதி முஸ்லிம்கள் வடபுலத்தில் இருந்து விரட்டப்பட்டதை எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை என்னால்.

இது ஒரு வரலாற்றுத் துரோகம். எம்பூமி, எம்நிலம், நாம் கஷ்டப்பட்டு வியர்வை ஒழுகி காடுவெட்டி, வீடு கட்டி இருந்ததும் நாம் பிறந்து அள்ளித் தின்ற எமது மண் அது எமக்கு வேண்டும். அது எம்முடையது.

இலங்கை முஸ்லிம்களுடைய அடையாளத்தை பலர் விளங்குவ தாயில்லை. அவர்கள் தமிழ் பேசுவதால் தமிழர்களல்ல... அவர்கள் இஸ்லாமியர். அவர்களின் அடையாளம் தனித்துவமானது. அவர்கள் தனி இனம்.

எனது தொகுப்பு ஒன்று வெளிவர வேண்டும் என்று எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் எனது அறிவுபூர்வமான, ஆத்மார்த்த

மாய், எனது நல்ல ஆலோசகராய் எனது மனத்துக்கு மிகவும் விருப்பமானவரான மு. நித்தியானந்தன், அவரோடு பழகிய காலங்கள் என்னைப் பக்குவப்படுத்தியவை.

கொஞ்சம் அதிகமாக எழுதத் தொடங்க இப்பொழுது என்னைத் தேடுகிறார்கள். நான் எந்தப் பக்கம், எனது இயக்கப் பின்னணி என்ன? யாருடைய பட்டறையில் வளர்ந்தவர்? என.

நான் இவர்கள் சொல்லும் பின்னணி எதுவுமில்லாதவன். வெறும் மனிதன்.

இளைய அப்துல்லாஹ்

19.08.2004

பொருளடக்கம்

1	சுதந்திரம் அண்ட முடியாத அவலத்தில்	21
2	விடியும் பொழுதுகளில்....	24
3	சுதந்திரக் காற்றே வருக	26
4	முடிவாய் நான்	28
5	உடைவுகள்	30
6	கனவிலும் எண்ணியிரா கரும்புள்ளி	31
7	இலவச வெளிச்சம்	33
8	விலங்குமாய் அல்லது மனிதனுமாய்	36
9	வாழ்க்கைச் சமைகள்	38
10	அகதித் தீர்வு	41
11	கனவதே வாழ்வாகி...	43
12	மலையகச் சுத்தல்!	45
13	நிதர்சனமாகிய...	48
14	என் குழந்தாய்	50
15	கவிதை எழுதுகிறேன்	53
16	ஒற்றை இரவும் நானும்	55
17	பூப்புனித நீராட்டு விழா	58
18	அன்புள்ள அம்மா!	60
19	பிரேத மதிப்பு	63
20	பழக்கம்	65
21	ஸ்பரிசம்	68
22	வேட்டை	70
23	நம்பிக்கையில்	72
24	ஒரு ஆசை	74
25	பூச்சியம்	76
26	மலையகத் தோழனுக்கு...	79
27	ஜாதிகள் இல்லையடா மனிதா	81
28	இனவாத முகத்தைச் சிதைத்துப் போட	85
29	ப்ரேமைகளில்... நான்	87
30	விரக்தியில்...	89
31	மலையகத் தோழனுக்கும் தோழிக்கும்...	91
32	முதல் இறகு விரிப்பு	93

33	ஒற்றுமைப் பூமி	95
34	வேள்விகள்	97
35	மௌன ராத்திரிகள்	100
36	இனிமேல் ...	101
37	நிலைப்பாடு	102
38	நீ	103
39	நெருடல்கள்	105
40	ஒரு கனவும் ஒரு மனிதனும்...	107
41	தேடுதல் பெற்றதா ...	109
42	யுத்த மேகங்கள்	111
43	கசங்கல்கள்	113
44	நிதர்சனங்கள்	115
45	என் மலையகத் தாய்க்கு	116
46	குழந்தை நிலாக்கள்!	118
47	அழிவுப் பூதலமாய் ...	120
48	விடியலைத் தேடி -	122
49	மானிட இருப்பொன்றில் ...	124
50	எதிர்பார்ப்பு	126
51	பிளந்த பொறுமையே	128
52	முற்ற வெளியும் நெருஞ்சி முள்ளும்	131
53	சொரிவுகள்	133
54	பூமி மகிழவும் ...	135
55	இறுதிப் பகலாவது ...	137
56	அமெரிக்க பிரஜைகளுக்கு ...	139
57	தேயும் என் தேசம் பற்றியது ...	141
58	மலைகளின் ஓலம்	143
59	சதைகளும் ...	
	முண்டங்களுமாய் ...	145
60	மூன்றாவது குற்றம்	147
61	நான் காணும் நனவுகள்	153
62	கிழவனின் பாடல்	156
63	உறவும் பரிணாமமும்	158
64	முகமறியாத் தோழனுக்கு	160
65	காதல் பற்றிய ஒரு விவாதம்	162

66	சுமை கனக்கும் அதிர்வலைகள்	164
67	பிடுங்கப்பட்ட மண்ணும் ஒரு கிழவியின் வேதனையும்	166
68	மலாயன் பென்சனியர்	168
69	முதிர் காதல்	175
70	மாறுதல்	179
71	ஆரைச் சொல்லுகினம்	182
72	தெளிவு	184
73	உன்னையும் சேர்த்து ...	186
74	புத்தாயிரமும் மனிதர்களும்	188
75	விரிகின்ற காலங்களும் ஒரு கடிதமும்	190
76	விடுபடும் சட்டகங்கள் -	192
77	உறவை வேண்டிய நீயும் நானும் -	194
78	சாபக்கேடு -	196
79	அடைகாக்க முடியாத அந்தரங்கள்	198
80	அகதி வாழ்வும் அவளின் நினைவுகளுமாய் ...	200
81	அருகிருத்தல் என்பது ...	202
82	ஒரு காற்புள்ளி -	203
83	பிணம் செய்யும் தேசம்	205
84	பொப்பி மலரும் அழகிய அவளும் நானும்	207
85	ராசாத்திமார்களுக்கோர் விண்ணப்பம்	210
86	சுமை கனக்கும் ராவும் பகலும்	212
87	சுமையொழுகும் என் பூமி -	214
88	தேசத்தின் அதிர்வுகள்	217
89	வதைகூடத்தில் சிலமணி -	220
90	கடந்து போனவை	223
91	கண்டேன் வன்னி பெரு நிலப்பரப்பு	225
92	அநாதை	227
93	நானும் இவர்களும்	228
94	இருள்	230
95	அபகரிப்பு	232
96	எதிர்மறை	234

எங்கள் தாயகமும் வடக்கே

97	ஒற்றுமை நிழலிலே ...	239
98	நினைவுகள் மீளும் ...	242
99	என் தேசம் பற்றிய குறிப்பு	245
100	உன் வரவிற்காய் ...	248
101	நிஷ்டூரப் பயணம்	250
102	அரபாப் பெருவெளியில்	253
103	காயப்பட்ட பூமி	256
104	பிரியமானவளுக்கு	258
105	அகதி என்பதாய் ...	260
106	என் தேசத்தின் வேண்டுகல்	262
107	புரட்சிப் பயணத்தில் ...	264
108	சேர்பிய அக்னியும் பொஸ்னிய றோஜாவும்	266
109	இஸ்லாமிய சினேகிதிக்கு	268
110	அல்லாஹ்வைச் சாட்டியபடிக்கு ...	270
111	எதிர் கொள்ளல்	271
112	நியாயங்களின் எச்சரிக்கை	273
113	அவலங்களின் சாட்சிகள்	276
114	அவையள் இருக்கும்படும் ...	278
115	எங்கள் தாயகமும் வடக்கே	280
116	சொந்தம் பற்றிய கவிதை	282
117	பாவம் என் தேசம்	285

சுதந்திரம் அண்ட முடியாத அவலத்தில்

பார்த்தீர்களா
தேசிய வீரர்களே!
இறக்கை கட்டிக்கொண்டு
எட்டாத தூரத்தில் இருக்கும்
ஒரு சஞ்சீவிக் கொடி!
எந்த மனிதர்களும்
எந்தப் பட்சியும்
எந்தப் புறாக்களும்
அண்ட முடியாத அரணில்
அது காவல் இருக்கிறது.
வெள்ளைக்காரன் எந்த ஆண்டில்
அதனைத் துப்பி விட்டான்?
வேண்டாம் என்று
அலுத்து விட்டுப்போன
ஆண்டை வைத்து
அங்கலாய்ப்பதோடு சரி!
எங்கள் நாட்டுக்கு
ஐம்பதாவது சுதந்திரம்
வழங்கப் போகிறது வருஷம்.

பாதுகாக்கப்பட்ட விழாக்களோடு
மக்களை அண்டவிடாமல்
ஆர்ப்பாட்டங் காட்டும்
அச்சப் பாட்டை எண்ணி

சதுக்கக் கற்களுக்கும்
சிரிப்பு.

கருகி உடல் நைந்து
பிச்சா ஓடுகளை ஏந்தி
அவதிப்பட்டா
சுதந்திரமடைந்தோம்?
இல்லாத ஒன்றுக்காயா
ஏங்கி நின்றோம்.

தேசிய வீரர்களே!
எலும்பு உக்கி உதிர்ந்து போன
மச்சைகளின் எச்சங்களே!
எங்கள் சுதந்திரம் பற்றி
ஒரு முறையாவது
எழுந்து வந்து சொல்லுங்கள்!

‘அஸ்வமேத யாகம்’ நடாத்தியா
அன்னியரைத் துரத்தினோம்?
‘பிரித்’ ஓதியா அந்தப் பிசிர்களை
விரட்டினோம்.
கோஷமிட்டு கும்மியடித்துக்
கொண்டாடுவதற்கு?

நாட்டின் எந்த மூலையில்
அல்லது இந்து மகா சமுத்திரத்தின்
எந்த அடைசலில்
வீழ்ந்து கிடக்கிறது
சுதந்திரம்?

ஒரு புதிய விதி
கீறிக்கொள்வோம்
‘அடையாள அட்டை’
இல்லாதவன் அல்லது இழந்தவன்
‘கடவுச் சீட்டு’ அற்றவன்

'பிரஜா உரிமை' இழந்தவன்
 சுதந்திரமற்றவர்களின்
 பட்டியலில் ஆணிகளாய்
 அறைவோம்
 தேசியம் மீது பற்றற்றவர்கள்
 நாங்கள்!
 தேசியச் சீலையைக்
 கொளுத்துவோம்
 தேசியப் பாட்டைச்
 சிதைப்போம்
 தேசிய மரத்தை வெட்டுவோம்.
 தேசியப் பறவையைக் கொல்லுவோம்.
 தேசிய மிருகத்தைச் சுடுவோம்.
 தேசியங்கள் என்று
 பிரடகடனப்படுத்தப்படும் வரை.

ஒரு கொடும்பாவி
 கொண்டு வாருங்கள்!
 சுதந்திரம் செத்துப் போய்
 ஐம்பது ஆண்டுகள்.

விடியும் பொழுதுகளில்....

எல்லாமே செரிபாடடையாத
சோகங்கள்.
இயங்க மறுக்கின்ற
என் நரம்புகளோடு
மல்லுக்கு நிற்கின்றேன்.
எல்லாம் பிறழ்வுகள்.
எந்தச் சத்திரத்தில்
இந்த அநீதிகளை அடைப்பது?

பர்ண சாலைகளின்
ஓழுக்கிடத்தில் கூட
தியானத்தின் உச்சரிப்புகளை
எதிர்பார்த்தறியோம்.
தீயிடை சுற்றிச் சூழுமென்
தாய்ப் பூமியே
இழவு வீடுகளில்
காலைச் சூரியன் உதிக்கும்
வாய்ப்பாடுகள்
நீங்க வேண்டுமே?

எட்டாத என் தேசத்து
சமாதானச் சாவடிகளைக்

கடந்து போய்
உக்கிர மழையில்
ஒதுங்கி உறையும்
என் சகோதரனின்
மாரிக்கால விறைப்பையாவது
போக்க வேண்டும்.
ஒற்றுமைப் பூமியில்
முன்புபோல் நான்
ஒருமுறையேனும்
நிம்மதியோடு
சயனிக்க வேண்டும்

சுதந்திரக் காற்றே வருக

அச்சம் நிறைந்த
மூச்சுக்களின்
அவஸ்தைப் பயணம்
எந்தப் பாதை
தெளிவானது
தேசம் முழுக்க
சுதந்திரப் பூக்களைத்
தூவும் கைகளை
ஒரு முறையேனும்
தொட்டுணர ஆசை

எந்தக் காலத்தில்
அது கிடைக்கும்
பிரஜா உரிமைச்
சாசனத்திலும்
அடையாள அட்டைகளுக்கும்
இன்னும் எத்தனை
நாட்களுக்கு
புதைந்து கிடப்பது
தேவை ஒரு சுதந்திரம்

சுதந்திரமே வருக!
 புதுச்சேதி கொணர்க!
 கிலேசத்தின்
 விடியல்கள்
 தொலைத்த ஒரு
 அர்த்தப்பாடான
 நிகழ்வுகளுக்குள்
 சுற்றிவர வேண்டும்
 புதிய காற்றை
 அள்ளி முகர வேண்டும்
 அது இன்றைக்கில்லாவிடினும்
 நாளையாவது
 அமையலாம் •

யுகாந்திரங்களின்
 கனவுகளுக்குள்ளால்
 கூட
 சுதந்திரம் புகமுடியாத
 இறுக்கம்
 சிரிக்கிறது சுதந்திரம்
 யாருக்காகினும்
 எடுக்க வேண்டிய
 விழாவில் எனக்கெங்கே
 பங்கு?
 கேட்டுவிட்டு தலைகுனிகிறது
 இன்று ஆங்கிலேயர்
 போனதன்
 ஐம்பதாவது வருடம்
 அவ்வளவுதான்

முடிவாய் நான்

கொக்கி நுனியில்
அகப்பட்ட மீனாய்
உறுதி இழந்த
அறுபட்ட மனிதனாய்
பாரமிழந்த
சொந்த மண்ணே
தாங்காததான
அகதி அவலமாய் . . .

மகனை மதியாத
மாங்காய்த் தீவில்
இரண்டாவதாய் . . .
தினம் தினம்
பேசா மௌனமாய்
பன்னீர்ச் செம்பின்
ஓட்டைகள் போல
மூடியும் திறந்தும் . . .
மனிதன்
தழ்ந்து போன
நெருப்புக் காட்டில்
வாழ்வதாகி

பயந்து பயந்து
பயமே வாழ்வாகி . . .
மரத்துப் போன
கைகள் உரக்கும்
ஒரு நாளையாவது . . .
உறுதி போலாய்
வாழ்ந்து முறையால்
மண்ணில் இருந்து
சாவது கண்டு
நிம்மதி மாழ்ந்த
நிலையினை விட்ட
ஒரே ஒரு மனிதனாய்
நானாகிலும்
வீரமாய்
எதிரியை விரட்டி
பின்னர்
எனது மண்ணில் . . .

உடைவுகள்

நெருங்கிப் பார்த்து
பயந்து மீளும்
கோட்டான் 'போலவும்'
அழுது வடித்து
அவதி சொல்லும்
'தேவாங்கு' போலவும் இல்லை
எழுந்து சிலிர்த்து
உணர்வை உடைத்து
மண் தேடி
அடைந்து
மகிழ்ந்து...
வீரம் கண்ட
மனிதனாய் மாறி.

உறவு துழும்
மண்ணில்
வாழ்ந்து
குடும்பம் என்பதாய்
மனது நிறைந்து
வாழும் காலத்தை
அழைத்துனது
மெளனத்தை
உடைப்பாய்
மனிதனே!

கனவிலும் எண்ணியிரா கரும்புள்ளி

ஆஹா! அற்புதம், அற்புதம்!
என் தேசம் அற்புதம்!
புகழ்ந்துரைத்து வாழாவிருந்தேன்

அன்புச் சுருதியில்
அமிழ்ந்திருந்தேன்.

துரோகமில்லா அந்தப் பூமியில்
அகதியாய் ஆவதை
கனவிலேனும் எண்ணியிருப்பேனா?

என் 'பூப்பிதழை' என் கையால்
உணர்ந்தழகு பார்த்தேன்.
நான் எழுதிய முதல் கவிதை அது.
யார் நினைத்தது
தீ தின்னும் என்று அதை.

கரும் பழம் மீது காக்கை
வந்தமர்ந்தது போலவா?

இல்லை... இல்லை...
திட்டமிட்டது போலத்தான்
எனக் குறிப்பிட்டது மனம்
அகதியாக்கப்பட்டதைச் சொல்ல
வந்தேன்.

கால்கள் கொப்பளித்த கதை அது
 சுடுமணலில் ஒரு நாள்,
 விறைகுளிரில் ஒரு நாள்,
 பெருங்காற்றில் ஒரு நாள்,
 பேயிருட்டில் ஒரு நாள்.
 முறிந்த லொறியில் ஒரு நாள்,
 மோனத் தவமெடுத்த ஒரு நாள்
 மாதா கோவிலில்
 பசியோடு விழுந்தேன்.

என் கர்ப்பிணி நினைவுகளையும்
 காவிக்கொண்டு எழுத மறந்தபோது
 எனக்கு மனப்பாரிசுவாதம்.

அங்கிங்கெனாதபடியாய்
 அத்தனை வேதனைகளையும்
 கொட்டியமுதெழுத யார் விட்டார்?

என் தாயகமும் வடக்கே!
 எதிரிகள் என்றிடினும்
 என் தாயகமும் வடக்கே.
 வன்னிப் பெருங்காட்டில்
 வான் பறவை வடிவிலாயினும்
 ஈழப் புறப் பரப்பில் என் கனவு
 பலிக்கும்.
 மீளவும்.

என் குடிசை வீட்டில்
 அமைதியுடன் வந்தமர்வேன்.
 கவிஞனாக.

ஆஹா... அற்புதம் அற்புதம்!
 புகழ்ந்துரைத்து வாழாவிருந்தேன்.
 அன்புச் சுடருதிப்பில்
 அமிழ்ந்திருந்தேன்.

இலவச வெளிச்சம்

மின்சாரக் கால்களை
நாட்டுங்கள்
உலகம் முழுதும்
ஊர்ந்து திரியும்
வால் நட்சத்திரங்களை
எங்கள் வீடுகளுக்கு
அழையுங்கள்!

ஃபீஜி தீவுகளில்
ஒரு பிரச்சனை தீர்ந்து
விட்டதாம்
மின்மினி தான்
விளக்கு!
மின்மினிகள் தான்
வெளிச்சம்!
மின்மினிகள் தான்
வாழ்க்கை!
ஒரு புதிய நடைமுறையை
எங்கள் நாட்டிலும்
பழக்குவோம்

இந்த

வெளிச்சப் பூச்சிகள்
ரசிக்க மட்டுமல்ல
அனுபவிக்கவும் உதவுமாம்
மின்மினிகளைப் பிடித்து
சீசாவில் அடைத்து
வெளிச்சம் எடுக்கும்
பழக்கத்தைப் படிக்கத்தான்
வேண்டும்

சுற்றித் திரியும்
தூட்கமக்காரர்களைப்
பிடியுங்கள்
வெளிச்சம் வேண்டுமெனில்
அந்த விஷயத்தையும்
தெரியத்தான் வேண்டும்
எத்தனை நாட்களுக்குத்தான்
இருட்டில் இருப்பது?
குந்திக்கொண்டு
குடுமி முடிவது?

தேசம் முழுக்க
பறந்து போகும்
மின்மினி ராசாத்திகளே!
எங்கள் மாடத்திற்கும்
ஒரு ஊர்வலம் வாருங்கள்
வெளிச்சம் தாருங்கள்!

வெப்பமில்லாத வெளிச்சம்
இலவசம்
'மின்சாரத்தை சேமியுங்கள்'
அறிவித்தல் இருக்குமிடத்தில்
'மின்மினிகள் ஜாக்கிரதை'
என்று மொழிமாற்றம்

செய்யுங்கள்
ஐந்து சதவீத
வெளிச்சமும்
தொண்ணூற்றைந்து சதவீத
வெப்பமும் தரும்
அவிச்சல் விவகாரம்தான்
மின்குமிழ்

மழை இல்லாவிடினும்
ஒளி கிடைக்கும்
வழியினைத் தோண்டுவோம்
இந்த
மின்சாரக் கலங்களை
எங்கள் நாட்டுக்கும்
இறக்குமதி செய்யுங்கள்!

மின்மினி ராசாத்திகளே!
எங்கள் மாடத்திற்கும்
ஒரு ஊர்லம் வாருங்கள்!

விலங்குமாய் அல்லது மனிதனுமாய்

அடிக்கும் மின்னலிடை
தோன்றுவது யாதாகினும்
விலங்கு ஒன்றா -
இரண்டும் ஒன்றாகவே . . .

மானிடனின் பரிணாமம்
அப்படியே தானாகில்
சோலைக் கடுங் காவில்
மேயும் மாடுகளும்
பாதையின் ஓரத்தினிலே
கழிக்கும்
மானிடனும்
ஒன்றாயே . . .

தன்னை அழிப்பதுவும்
பிறரை அழிப்பதுவும்
நோவினை செய்வதுவும்
பகுத்தறிவு அற்றதான செயல்!
விலங்கானதுவே.

தேசங்கள் முழுவதுமே
 மானுடங்கள்
 விலங்கினங்கள் ...
 அனைத்திலுமே ஒப்புவமை
 விலங்காகவே ...
 உடையின்றியதாயினும்
 தோல் கொண்டதாயும்
 வயலிடை மேயுவதாயும்
 இன்னும் இன்னும்
 ஒத்துப்போன குணங்களிலே
 கலந்தறவாடியதாய்

குழை தின்பதாய்
 ஆடை களைந்ததாய் ...
 முழுவதுமே நிர்வாணமாய் ...
 அழிவு!

செத்து மடிவதிலும்
 அழித்துச் சாவதிலும்
 மனிதன் இல்லை
 எதிர்ப்பதுவும்
 மறி ஏறுவதாயும்
 உறவு அற்றதாயும்
 இரண்டும் ஒன்றென்று
 சொல்லிவிட்டு
 விலங்குமாய்
 மனிதனுமாய் ...
 மனிதன்!

வாழ்க்கைச் சமைகள்

எப்பேர்ப்பட்ட
உயிர்ச்சுமை இது?
இம் மனமொழுகிப்
போகாதென நினைத்தேன்.

அச்சந்தனக் காற்று
என்
வெறும் மேனி
தழுவிற்று

பைசாசமாய்
சிவப்புப்பட்டு
வர்ணமொன்று
என் ஆச்சிரமத்தில்
அலைந்தது
பூங்குருவி பாடிற்று

வெண்தலைத் கிளாத்தி
ஒரு புதுச் சேதி
சொன்னது.
செம்மூங்கில் மரமொன்று
சரிந்து கீழே விழுந்தது.

உச்சாடனம் குலைந்தது
உரு வந்திற்றப்போ
பலிபீட மெழுந்து
உரு ஆடியது.

பலிச்சுமை போதும்,
வெண் கொற்றக்
குடையிடுக்கில் இன்னும்
தேவையொரு
இளஞ்சேர்க்கை.
தூரியப் பிசுர்களின்
எதிர்த் திசையில்
தலை சாய்த்தேன்.
அம்மா வந்திங்கு
நச்சரித்தா..
'இயம திசை நோக்கி
கால் நீட்டு'

தலை குளித்து
மூத்த தங்கச்சி
பிதிர்க்கடன்
நிறைவேற்ற
பழைய சாம்பலுடன்
கடலேகினாள்.

கருங் காகம் கரைந்திற்று
வெண் சேலை
மறைத்தபடி
மூன்றுருக்களை
என் குடும்பம்
எப்படிச் சுமப்பது?

எப்பேர்ப்பட்ட
உயிர்ச்சுமை இது
என் மனமொழுகிப்
போகாதென நினைத்தேன்.

என் தலை
வெடித்துதிரும்
என்னுணர்வு
சிதிலமாகும்.
கரும்புகை
அடைய வந்து
என் வாழ்வு மறைக்கும்
அழுதுலையும் யாரையும்
தேற்றத் திராணி
வேண்டும்
அன்பு மிளிர
எனக்கு மீண்டும்.

அகதித் தீர்வு

பாலைத் தெருப்பள்ளி
சுடுமை அவதிகள்
நிலை பெறுமா
உன் உரிமை
மூக்குயர்த்தும் தலைச்சரிவு
வெள்ளை அலறல்
கையிடை இடுக்குக்குள்
அமிழ்வது சாத்வீகம்.
ஆண்டுக் கனதியாய்
மனப் பசுமை,
வளைய வந்தொரு
கறுப்பு நிலை
கொள்ளாமை
உன்னை அழித்தொரு
புதுமை உண்டாகும்
முடியிடை பூண்ட
செவ்வர்ணம்.
எல்லாம் களரி மூடிய
கார்காலம்.
இலைச்சுமை தாளா
கருவேல மரத்துண்டு
உடைத்தெறிந்து

விழுந்தழுத்து
மானுடம் காக்க
சர சர பைகள்
நிறைத்துலையும்
காற்றுத் திணிவு
கண்ணாடி இமையிடை
தோன்றும் கனவு
வெண் வானிடை
கரு நிலா பூத்தது
சேவலும் பெட்டையும்
அழுதன:
நானும்.

வெறும் மேனி
உரசும் சப்தம்
கேலி
இனி எப்போது
பூமியில் வாழ்வது
அகதி
அவலம்
தீர்வது?

கனவதே வாழ்வாகி . . .

எருமை இடறி
முகம் நிறைய
இரத்தம் வழியும்
கனவில் . . .

வல்லூறு
என்
இதயத்தைக்
கிழித்துப் போட்டு
குதறிக் குதறித் தின்னும்!
மீண்டும்
என் குழந்தையை
ஒரு இராட்சதப் பூதம்
தலை சிதறக்
கொல்லும்.

யானை பிளிறி
என்
ஒற்றைக் குடிசையை
இடித்து அழித்தலாய் . . .
உள்ளம் வியர்க்க
மழை எங்கேயோ
தூறும் . . .

உன்னிலும் பார்க்க
அவள் சிவந்தவள்
அவளின் பார்வை
சிவந்தது.
நெருப்பு நினைவுகள்:
சுட்டுத் தீயுமென்
உடலம்.

பின்னர்
வதை முகாம்களில்
தசைகள் பிய்த்தும்
நகங்கள் பிடுங்கியும்
தோல்கள் உரித்தும்
ஆண்மை அறுபட
அடித்து நொருக்கும்
இராட்சசர்கள்

இடறி விழுந்து
மறுபடியும்
மறுபடியும்
இடறி விழுந்து...

கனவே
வாழ்வதாய்
வாழ்வே
கனவாகி...

மலையகச் சுத்தல்!

மனக்குறிக்குள்
ஒருவகை உன்னிப்புக்கள்!
மூளையின் பிசிர்
நரம்புகளை கசக்கியழித்திட
அதிரும்
காலைப்பறை.
ஸ்திரம் தொலைந்த
உறவுருக்களில்
உணர்வுகளின்
வழிதல் போக்கு.
உதிரும் பூப்புகளில்
தினம் வெள்ளையாடை
அணிவித்து, அழகு பார்க்கும்
இருப்புக் குழலுக்குள்
நேசம் தேடியலையும்
இருள் முகவரிகள்.
நிரந்தரம் என்னவிலை!

பர்தாவுக்குள் திணிபட்டு
அலை மறிக்கும்
பிஞ்சுக் கால்கள்
சுருங்கிய வெண்தோலும்

நரை மறைக்கும்
 அங்கப் பிரதிஷ்டை
 அவசரம் தேடியலையும்
 முனைப்புகள் பற்றிய
 ஆராய்ச்சி.
 முட்கிரீடம் சுமந்துவரும்
 நவயேசுக் குழந்தைகள்:
 இன்னுமென்
 சந்தேக முளை
 அடியழிக்கிறது.
 புராண மரத்தின்
 உச்சாணிக் கொப்பில்
 அன்னியப் பிரேதமொன்று
 ஊனமும் சீழும் வடித்தலையும்

பசிக் காக்கைகள்
 சொண்டு தீட்டி
 காவல் காக்கும்
 மையங்களின் அலறல்.
 வாழ்க்கை என்பதற்கு
 கருத்துத் தேவை.
 பொட்டு வைக்கவும்
 பூ வைக்கவும்
 இன்னுமொரு கரம்
 ஓங்கி மீளும்
 தயாரில்லாத சம்மதங்கள்
 எல்லாம் நொண்டிகள்
 என் கண் மடல்களில்
 வியர்வைக் கசிவு
 உப்புச் சுதந்திரம் கூறின.
 கறுப்பு உடல்களில்
 தோலுரிக்கும்
 மானுடப் பிறவிகளின்
 கழுகுப் பார்வை:

கொத்தித் தீய்க்கும்.
சுட்டெரிக்கும்
வெயில் உடலங்கள்
உக்கிரம் கொள்ளுதல்
மீளும்.
என் பார்வையை
நனைக்கும்
ஒரு மலையகச் சுற்றுலா.

பறிசுமந்த பெண்...
குருதி உறிஞ்சும் அட்டை...
காவல் காக்கும் வல்லூறு...
பசுமையான தேஞ்செடி...

கத்தியுண்ட கை ..
என் கனவுகளும்
கட்டியஞ்சொல்லும்
உண்மை பற்றிய
ஓரிருப்பில்
இவையெல்லாம்
விடுதலை பெறுமாம்!

நிதர்சனமாகிய . . .

எகிறி வெடித்து
கெம்மி எழுந்து
ஆத்மாவின்
அந்தரிப்பில் நானும்
அவதி கொள்வதான
நிலை

நேர்முகமாய்
முகம் நீட்டிப்பார்க்க
முடியாத
அவஸ்த்தை
நீ கூட
என் எதிரியாகி . . .
என்னையே
உலை வைத்து . . .

பூகோளம் சிறியது
பென்னம் பெரிய
மானுடம் பற்றிய
ஆய்வின் தோல்வியிலா
அனைத்தும்
அடங்கியதொரு

வெளிப்புலம்பலில்
என் தேசம் பற்றிய
பல
முனகல்களோடு . . .

இன்னும்
வாழ்வது பற்றிய
சிந்திப்பிலேயே
முடங்கி விடுகிறேன்.

விதவையான
எல்லாவற்றையும்
விட்டு விட்டு
வடதுருவமாகிலும்
அல்லது
தென்துருவமாகிலும்
என்னால்
பயணிக்க முடியும்.

மீட்சியேயில்லா
அவ்வுலகில் பயணிப்பதைத் தவிர
வேறென்ன
தெரியும்
நம்மவர்க்கும்
எனக்கும்.

என் குழந்தாய்

என் குழந்தாய்!
அடிமுடி தேடும் உன்
பார்வை ஆழத்தின் வேராய்...
என்னுள் எத்தனை
ரணங்கள்;
அனைத்தும் உன் பற்றியது.
ஒடிக்கழைத்த ஆற்றின்
பாளம் பாளமான வெடிப்புப்
போல என் முன்னோக்குதல்

என் குழந்தாய்!
எத்தனை இரவுகள்
அழிந்து போயின.
தொலைத்தது நீ மட்டுமல்ல
நானும் என மக்களும்
கண்ணே!

கலங்கிய எத்தனை காட்சிகளைத்தான்
இன்னும் மறக்காமல் இருப்பது
எத்தனை மின் கம்பங்களை
எத்தனை உடன் பிறப்புக்களின்
விகாரங்களை

எல்லாம்
நினைவிலிருத்துவது
மூளையின் அந்தப்பகுதியே
பாரம் தாளாமல்
அவதிப்பும்போது
குழந்தாய் . . .

ஊமத்தங் கூவையும்
ஆந்தையும்
சுடலைக்குருவியும்
எத்தனை சிதிலங்களை
எங்களுக்கு
அறிமுகப்படுத்தியாயிற்று . . .

பாசிசம் பற்றிய தேடலின்
போதேதானோ என்
உடன் பிறப்புக்கள்
காணமல் போவதும்
பின்னர்
சடலங்களாய் கொண்டு
வந்ததும்.
என் குழந்தாய்!

இரவும் பகலும்
நெருக்கப்பட்ட
எங்கள் தாய்மண்
பற்றிய ஒவ்வொரு
அதிர்விலும்
குலுங்கி உறைவது
மானுடம்.
யாருக்கு என் கவலை?

தேசத்தின்
சிதைவுகளின் மேல்

ஆசனங்கள் வைத்து
அமர ஒத்திகை
பார்ப்பவர்களின் தேர்தல்
தீட்சண்யத்தினுள்
நாமெல்லாம்
குறுகிப்
போகிறோம்.

ஆண்களும் பெண்களும்
குலங்கி அழுகிறோம்.
என் குழந்தாய்!
சிதைந்த என் தேசம் பற்றிய உன் விழிகளின்
தேடலினூடு
என் உறைவும்.
காலத்தின் இறுக்கம்
பற்றிய
மீளாப் பயத்துடன்
உன்னைப் போலவே கண்ணே!
நானும் என் மக்களும் . . .

கவிதை எழுதுகிறேன்

கவிதை எழுதுகிறேன்.
என் தேசம் பற்றிய
உன்னிப்பில்.
சீழ் வடிக்கும் கண்களைப்
பெற்ற தாயே!
உன் சிந்தனையிலும்.
சம்மதம் கலந்த
பூமியை விட்டு
விலக்கப்பட்ட நிலையிலும்
தேசம் பற்றிய
ஈரலிப்பில்.
பூர்வீகம் இழந்துபோன
எங்கள் எல்லாமே!
கண்ணீர் விடுவதும்
பின்னர்
உணர்விழப்பதுமான
மூன்று நிலைகளில்.

சோனா வாரியாய்
இரும்பு மழைகள்
எங்கள் மக்களின்
தலையில் . . .

தேடிய பூமி
 கிடைத்தது
 வசமாய்
 அனைத்தும் இழந்த
 அரைநிலையில்,
 புத்தியும் அற்ற
 புகலிடம் தொலைத்த
 ஆண்களும் பெண்களுமாய்.
 துரத்தப் பட்டவர்கள்
 மீண்டும்
 திணிக்கப்படுகிறார்கள்.
 'அகதி' பற்றிய
 பயம் வேறு.
 'இலங்கை' கொள்ளாத
 தழும்பல் போக்கு.
 ஊழியை விதி
 காவி வருகிறது.
 செத்தவீடுகளின்
 பறைமேளம்
 ஓங்கிக் கேட்கிறது.
 குண்டுகள் வீசும்
 விமானங்களை மீறி
 கவிதை எழுதுகிறேன்.

எங்கள் வடபுலத்து
 மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள்.

ஒற்றை இரவும் நானும்

அந்த ஒற்றை இரவில்
எனக்கு
வெறுப் பேற்பட்டது,
சிவப்புத் தோல்கள்
போர்த்திய
அதனைப் போல
ஒரு திரேக வரட்சியும்
உஷணக் கொதிப்பும்
என்றாகிலும் வரவேண்டாம்.
என்னைத் தொலைத்த
நானும் என் நினைவுகளும்

விரக்தியாய்
முறிந்த பனைமரம்
போலவும்
சிதறிப்போன இனங்கள்
போலவும் . . .
எனக்கு
அந்த ஒற்றை இரவில்
வெறுத்தாகிவிட்டது.
தெளிவில்லாத

ஒரு இருள் வியுகம்.
 ஒவ்வொரு நாளும்
 ஒவ்வொரு இரவும்
 உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு
 வாழ்வதான
 ஒரு ஒழுங்கு.
 ஓட்டை விழுந்த
 வானமாய் நான் .
 ஊழிக்காலம்
 நாளை என்பதாய்
 எண்ணம்.
 உயிரிருக்கும்
 வரையாவது
 மனிதனைப் போல வாழ
 எத்தனிக்கிறேன்.
 அதோ துப்பாக்கி!
 அதோ பீரங்கி!
 அதோ கறுப்பு நிறந்தாங்கி
 இன்னும் இன்னும் -
 இறப்பிற்காயும்
 வாழ்விற்காயும்
 உயிருள்ளவற்றிற்கும்
 உயிரற்றவற்றிற்கும்
 பயந்து பயந்து
 என்றாவது ஒரு நாள்
 என் உறுதியின்
 வெடிப்பில்
 பூமி பிளந்தது
 போலவும் -
 அக்கிரம மிதிப்பில்
 இருந்து

நான்உயர்ந்து போய்
மனிதன் என்று
சுதந்திரமாய்ச்
சொல்வதற்காய்
இன்று நான்
மௌனமாயிருக்கிறேன்.

பூப்புனித நீராட்டு விழா

வானம் சுருங்கியதாய் . . .

இளமையான இருள்

கூட்டம்

ஒரு கூட்டம்

சத்தியமாய் அது

‘மாவீரர்’ கூட்டமல்ல

ஒரு

‘பூப்புனித நீராட்டு விழா

பந்தல்க்கால் நடுவதும்,

தோரணம் கட்டுவதும்

பெற்றோல்மாக்ஸ்க்கு

காற்றடிப்பதுவுமாய்

பெரியவர், சிறியவர்

எல்லாமே.

குதூகலம், குதூகலம்

ஒரு தமிழ்ப் பெண்

குதிர்ந்துவிட்டாள்.

‘தம்பி ராசா’

உந்தப் பலகாரப் பெட்டியை

எடுங்கோ’

‘தம்பி உவனை எழுப்பி

வேறை எங்கையும்

படுக்கச் சொல்லுங்கோ’

பலர் அபிப்பிராயம்.

இப்பொழுது எல்லோரும்
 முழிபிதுக்குகிறார்கள்.
 'ஏதோ இரைஞ்சு கேக்குது'
 ஒருவர்.
 'பங்கர் எங்கை கிடக்குது'
 மற்றவர்.
 வேட்டி அவிழ
 சிலை உரிய
 பாவாடை தடக்குப்பட
 திண்டவை,
 பேசினவை,
 கூடி இருந்தவை,
 மூத்திரம் பெய்ஞ்ச்சவை
 எல்லோரும் ஓடி
 ஆம்பிளை பொம்பிளை
 ஒரே குழியில் ...
 ஒரே பங்கரில் ...
 குமரி எங்கே ...?
 தேடவில்லை.
 குதிர்ந்தவள் எங்கே?
 பார்க்கவில்லை.
 வானத்து இருட்டை
 இரண்டாய்க் கிழித்து
 ஒரு ஒளி வெள்ளம்.
 குண்டு விழுந்து
 வெடித்தது.
 யாருமே பேசவில்லை.
 யாருமே விசாரிக்கவில்லை.
 அடுத்தநாள் காலை
 பங்கர் விட்டு
 வெளியில் வந்தனர்.

நேற்றுப் பெரிய பிள்ளையானவள்
 மணவறைச் சோடினையில்
 பிரேதமாய்க் கிடந்தாள் ...

அன்புள்ள அம்மா!

உன் மடிமீது
சம்மணங் கொட்டி
அளைந்து விளையாடிய
மண் எங்கேயம்மா?

பாதி கருகிய
முண்டம் போல தான
பிரேதம் போல
ஊனம் வடிக்கும்
மானுடம் பற்றிய
கதை யென்னம்மா?

அம்மா!
நிலா வெறிக்கும்
எங்கள் வெள்ளை
மணலில்
'பனம் பழம் விழுந்த'
திடுக்கம் கலந்து
ஓடி ஓடி
பொறுக்கி எடுத்த
காலங்கள் எங்கேயம்மா
தொலைந்து போயின?

அழுத என்னை
அள்ளி எடுத்து
இடுப்பில் இடுக்கி
'காகம்' காட்டி
அண்ணார்ந்து பார்த்த
ஆலமரமும்
அந்த திரிதலமும்
ஓரே வரும் அணில் குஞ்சும்
எங்கேயம்மா?

என் கண்ணீர் துடைத்து
தன் மடி மீது வைத்து
பயம் விலக்கி
பாசம் காட்டிய
பெரிய மச்சாள்
துவக்கோடு போனவள்
ஏனம்மா வரவில்லை?

தியாய் விளாசி
எரியும் காடு போல்
அடிக்கடி எங்கள்
தேசத்தின் மீது
என்னம்மா நெருப்பு?

பந்தம் கொளுத்தும்
தேவர்கள் பற்றிய
கதைகளை நீ அன்றைய
இரவுகளில் கூறுவாயே.
அதன் உண்மை
வடிவமாம்மா இது?

ஓடி உறங்கும்
இரவுகள் தொலைந்த
பாடி இறைக்கும்

கிணறுகள் தூர்ந்த
என் தாய் மண்
மீதான
எதிர்காலம்...?
பற்றிய
ஏக்கம் மட்டும்
என்னோடு சேர்ந்து
அகதியாய் உறங்கும்.

அம்மா!
இன்னொரு முறை
உந்தன் மடியில்...
சக்கப்பணிய
என் தாய் மண்ணின் மீது
என் வயதை மீறிய
அன்புடன் ஓடி...
ஆசைப்பட்டு நுங்கு குடித்து
பின்னர்
'குருவிச்சை' ஆற்றங்கரையில்
'கனகாம்பரம்'
பறித்து
அம்மா...
எப்போதம்மா...
என் தாயே
இவையெல்லாம்
எப்போது என்று
ஒரு முறை சொல்!
என் இதயம் குளிர்ந்து
ஒரே ஒரு முறை
சந்தோஷிப்பதற்கு.

பிரேத மதிப்பு

மனிதனே!
சோபித்த உன்
சுக போகத்து
கிடங்குகள்
மண்ணை விழுங்கி
ஏப்பமிடும்

எத்தனை புஷ்பங்கள்?
எத்தனை
வாகனாதிகள்?
எத்தனை மனிதர்கள்?
இவர்களுக்கெல்லாம்
நீ . . .
நிம்மதியைக்
கொடுத்து விட்டாய்!

நீ நேசித்தவர்கள்
மட்டும் அழுவார்கள்
உனக்கு இனி ஒரு
பகல் வரப்போவதே
இல்லை.

நிசியை நீ
நிரந்தரமாக்கிக்
கொள்வாய்
உன்
புரதம் உண்ட
இரப்பையை
புழுக்கள் விழுங்கிக் கொள்ளும்.

உலக வாழ்வின்
உறவுகள் உனக்கு
மரியாதை செய்யும்.

அவர்களுக்குத்
தெரியும்
நீ சடலம் என்று.
இருந்தும்
ஒருமுறை உனக்கு
மதிப்பு
பிரேத மதிப்பு
செய்வார்கள்.
இன்னும் பகல் வரும்
இன்னும் மனிதன்
பிறப்பான்
மீண்டும் ஒரு மனிதன்
இறந்து போவான்
பிரேத மதிப்பும்
ஊர்வல அமைப்பும்
தொடராய் நீளும்.

பழக்கம்

அன்புள்ள
உலக மனிதர்களுக்கு
வந்தனம்.
தூரியன் இல்லாமலே
எமது மண்
பழகிவிட்டது.
எமது உணர்வுகள்
சாவுக்குப் பழகி
விட்டன . . .
கொலைக்கும்
குண்டுக்கும் பயமில்லாமல்
எமதுடல்கள்
பழகிவிட்டன.
வெடிச்சத்தம்
இப்போது எமக்கெல்லாம்
சீனாவெடியைவிட
லேசாகவே கேட்கிறது.
ருசிக்கும்
பொரியல், வறுவல்
இன்றி எமது நாவு
பழக்கப்பட்டு
இப்போது

கறிவேப்பிலை
 மணக்கும்
 சைவ உணவு
 கேட்பதில்லை.
 பட்டினியும்
 சாவும் . . .
 வாழ்வோடு ஒன்றென
 நாம் எண்ணிக்
 கொண்டு விட்டோம்
 சுதந்திரம் இன்றியே
 எமது வாழ்வைக்
 கப்பங் கொடுத்தே
 வாழப் பழகிக்
 கொண்டோம்.
 வன்முறையும்
 அடக்குமுறையும்
 எமக்கு வாழ்க்கையோடு
 ஒன்றாகப் பிணைந்து
 விட்ட
 இரவு பகல் போல
 நாம் எண்ணிக்
 கொள்கிறோம்.
 காக்கிச் சட்டைகளை
 முந்தித்தான் கண்டவுடன்
 இரத்தம் நின்று விடும்
 இப்போது
 காக்கிப் கலரைப்
 பார்த்துப் பார்த்தே
 எமது கண்கள்
 பழகி விட்டன.
 சுடலைகள்
 இப்போது பூட்டப்பட்டு
 விட்டன
 சுடலைக் குருவிகள்
 கத்துவதே இல்லை.

இன்று நேற்று
 பிரேதங்களை
 பாதையின் குழிகள்தான்
 சுவீகரித்துக்
 கொள்கின்றன
 சவங்கள்
 எரிப்பதைத்
 தடுத்து விட்டார்கள்
 மண்ணோடுதான்
 சங்கமாக வேண்டுமாம்
 அப்போதுதான்
 மண் பற்று
 வருமாம்
 பிள்ளைகளைச்
 சாவுக்கும்
 பச்சைப் பனைமட்டைக்கும்
 காவு கொடுத்துப் பழகி
 விட்டன எங்கள் பெத்த வயிறுகள்

அவைகள் இப்போ...
 எரிவதை விட்டும்
 பழகிவிட்டன
 கூட்டு மொத்தமாக
 அராஜகத்திற்கும்
 அட்டேழியத்திற்கும்
 நாம் பழகிவிட்டோம்
 பிடிவாதத்திற்கும்
 மனித வதைக்கும்
 பழகிவிட்டோம்
 இப்படிக்கு
 பிடிவாதமாக
 ஈழத்தில் வாழும்
 மனிதர்கள்.

ஸ்பரிசம்

மனிதனோடு மனிதன்
பழகி விட்டதனால்
அவன் மனதால்
ஸ்பரிசிக்கிறான்.

ஆண் மனிதன்
பெண் மனிதனோடு
தாய் மனிதன்
குழந்தை மனிதனோடு
என்று
இன்னோரன்ன
ஸ்பரிசங்கள் . . .

ஆம்!
காலத்தின் தாழ்ப்பாளிட்ட
கதவுக்குள்ளே
எத்தனை ஸ்பரிசங்கள் . . .

ஆமாம்
ஸ்பரிசங்கள்
இன்று
விலங்கு உள்ளத்தோடும்

இணைந்து விட்டன.
அது ஆச்சரியமல்ல...!

ஸ்பரிசு
வேதனைகள்
உயிருள்ள நரம்புகளைக் கடந்து
உயிரற்ற சடப்பொருட்களுள்
புகுந்து
கத்தியோடு
மனிதக் கழுத்து!
தீச் சுவாலையோடு
முழு மனிதன்!!
துப்பாக்கியோடு
மனித இதயம்!!!
என்றெல்லாம்
ஸ்பரிசும் விரிந்துவிட்டது.

ஸ்பரிசத்தின்
வளர்ச்சி கூட
மனிதனிடம் இல்லையே?
என்ன செய்ய?
காலத்தின்
வளர்ச்சி அது!
கண்ணை
மூடி விடாதே...
சடப்பொருளின்
ஸ்பரிசும்
உன் முகத்தில் கூட
பாயலாம்
திறந்திரு மனிதனே!
என்று மட்டுந்தான்
என்னால்
சொல்லலாம்.

வேட்டை

கறுத்த துப்பாக்கி
தோளில் கனக்க
வேட்டையைத் தேடி
கானகம் சென்ற
வேட்டைக் காரனுக்கு
பெருத்தம் ஏமாற்றம்!
ஏனெனில்
மிருகங்கள் அவனைப் பார்த்து
சிரித்தன
வேட்டைக்காரனே
வேண்டாம்... போ!
உன் கிராமத்திற்கு
உயிர்வதைக்கு இங்கே
ஏன் வரவேண்டும்?
உன் கிராமத்தில்
இன்று இரவு... நடந்ததே
பெரு வேட்டை - அங்கே
மனித உயிர்களை
வேட்டையாடிவிட்டு
உடல்களைப் பரத்திவிட்டு - சில
வேட்டைக்காரர்கள் போகிறார்கள்
போ -இனி அவற்றை எடுத்து

உன் குடும்பமும் சுற்றமும்
ருசித்துப் பாருங்கள்!
ஏனெனில்
மிருகச் சதையை
தொடர்ந்து சுவைத்த
உங்கள் நாக்குகள்
மனிதச் சதைகளையும்
சுவைத்துப் பார்க்கட்டும்.
ஆமாம்
கோபப்படாதே!
ஏனெனில் இப்போ
மனிதர்களும்
வேட்டைப் பிராணிகள் போலத்தான்
சுடுவதும் . . .
பரத்துவதும் . . .

நம்பிக்கையில்

எனது மனம்
இன்னும் நம்பிக்கையிலேயே
புரளுகிறது.
வேதனைகளின்
ரணங்களுக்கு
நம்பிக்கை ஒத்தடமே
இன்னும் நான்
கொடுப்பது.

இருண்ட வானத்தில்
ஒரு மின்னல் ...
வரண்ட பூமியிலே
ஒரு மழைத்துளி,
புதைந்த கால்களுக்கு
ஒரு உந்து
இப்படி இப்படி
உதாரணக் கற்றைகளால்
உணர்வுகளை
ஒற்றிக் கொள்வேன்.

அழுத கண்ணீரைத்
துடைத்து ஆற்றியபடி

என் துணைவி
கேட்கிறாள்.
'நிம்மதி இல்லையாங்கோ?'
'மகன் வானத்தைப் பார்'
ஏதோ இரைஞ்சு கேட்குது
வயதான என் தாய்...

வாழ்ந்தபடி செத்துக் கொண்டே
வானத்தைப் பார்த்தபடி...
தினமும் தினமுமாய்
இப்படியேதானா வாழக்கை?
இறுதியாக இப்படியும்
நினைவு தட்டும்.

'சுதந்திரம் வேண்டாம்
ஒரு
மண்ணாங்கட்டியும்
வேண்டாம்.
நிம்மதியாய்ச் செத்தாலே போதும்'

ஆனாலும் என் மனம்
இன்னும் நம்பிக்கையிலேயே
புரளுகிறது.
அது சுதந்திரத்திற்காகவா?
சுகமான சாவுக்காகவா?
இது மட்டும்
புரியவில்லை.

ஒரு ஆசை

அந்தக் கருங்காகம்
இன்னும்
கத்துகிறது

மனிதப் பிண்டங்களை
உயிரோடு
விழுங்கிய
யுத்தக் கழுகின்
பிரேத
வரவுக்காய்
பண்ணிசைக்கிறது

தூரிய வெளிச்சங்கள்
படாத பூமியாய்
வெடித்துப்
பாளமாகிவிட்ட
நினைவுப்
பிரதேசத்தில்
மற்றுமொரு
கட்டியம்

ஓ மானிடமே!
ஓடிப்போ!
மனிதர்கள்
வாழும் பூமிக்கு

அந்தக் கறுத்த
நிலவு
செத்த புறாவைத்
தூக்க முதல்
அமைதி தெளிந்த
வெண்வானமே
ஓடிவா!
இறைவனிடம்
தூது போ!

சமுத்திரப்
பிரளயத்தை
நிறுத்தி
இயமனின்
பட்டியலைக்
குறைப்பதற்கு
ஒரு உத்தரவாதம்
செய்!

புழுதி தெளிந்த
பூமியை
ஒரு தடவையேனும்
கண்ணால்
காண்பதற்கு . . .
ஒரு அவா

பூச்சியம்

எம் மனமெல்லாம்
அதுதான்
நிறைந்திருக்கிறது.

எம்
தமிழ் வானம் பூரா
விடிவில்லாப்
பூச்சியம்தான்.

வாழ்க்கையைத்
தேடினோம்
அங்கும்
பூச்சியம்தான்.

வயிற்றின்
பசிக்கும்
பூச்சியம்தான்
பதில் . . .

வாய்களுக்குள்
உண்மை
உறங்கி

பூச்சியமாகி
இன்றோடு
நாட்கள்
மறந்துவிட்டது.

நினைவுகளை
அசை போட்டால்
உத்தரவில்லாமல்
துப்பாக்கி
பூச்சியமிடும்
உயிருக்கு.

வயிறும்
வரண்டு,
கண்ணும்
வற்றி
நரம்புகளும்
சுருண்டுவிட்டன.

நீதியின்
தராசுகள்
கறள் கட்டி
இப்போது காணாமல்
போய் ஆண்டுகள் பல.

சந்தோஷம் இன்றியே
நாட்கள்
நகர . . .
விலங்குக்குக்
கூட
எம்மைவிடச் சுதந்திரம்
அதிகம்.
சுதந்திரம் தேடித்
தேடியே அலைந்து

அறுந்த செருப்புகள்
ஒவ்வொரு வீட்டு
மூலைகளுக்குள்ளும்
குவிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

இன்று

எமது ஈழமண்ணில்
ராஜாங்கமில்லாத
ராஜாக்களின்
பூச்சிய அரசாங்கம்.
இங்கே மனித
உயிருக்கு முடிவாக
பூச்சியமிடுவது
இன்றோ? நாளையோ?

மலையகத் தோழனுக்கு . . .

தோழா!
உதிர்ந்த கொழுந்துக்
கூடையும் - உன்
இரத்தத்தைச்
சுமந்து செல்லும்

உன்
தூரத்துப் பார்வையில்
மேகக் கூட்டங்களும்
தினம் தினம்
கண்ணீர் சிந்துமடா!

மீண்டும் ஒருமுறை
சாவடிப் பெட்டி
உன்
சவப் பெட்டியாய்
பாடைகட்டி
வந்து நிற்கும்.

அப்போதும் நீ
உயர்ச்சியாய்
உன் உயிரை
அதல் போட்டு
மூடுவாய்.

மீண்டும் பெட்டி வரும்
மீண்டும் போடுவாய்
இது உன்
இதயம் துடிக்குமட்டும்
நடக்கும்

மௌனமாய்
யாத்திரைகளில்
கருப்புக் கொடிகளை
கரங்கள் ஏந்தும்.

பின்னரும் நீ
கொழுந்துக் கூடையோடும்
கவாத்துக் கத்தியோடும்
மலைக்குப் போவாய்...

இப்படி... இப்படி...
எத்தனை நாளைக்குச்
செய்வாய்?
தோழா!
உன் சிந்தனையைத் திற!!
அப்போது
தேசியம்
உனக்குமென்று
உரத்து
நீயும் சொல்!!!

ஜாதிகள் இல்லையடா மனிதா

புள்ளை பிறந்து போனதடா
கண்ணா!

ரெத்தப் புடவை துவைக்க
'வண்ணாத்தியை'
கூட்டிவடா கண்ணா!

கோயிலிலை சுவாமி
பிரதிஷ்டையடா கண்ணா!
அந்த
'நட்டுவனை' கொண்டுவந்து
தவில் தட்டடா !
கண்ணா!

செல்லத்துக்கு கல்யாணம்
கண்ணா! தட்டார
சின்னப்புவைப் பொன்னுருக்க
வரச் சொல்லடா கண்ணா!

சவம் விழுந்து போச்சதடா
கண்ணா!
சவம் தூக்கி 'கோவியனை'
அவசரமாகக் கொண்டுவந்து
கடலைக்குச் சென்றுவடா கண்ணா!

பாடைக்கு முன்னாலை
கண்ணா!
பறைச் 'சாம்பானை'
போகச் சொல்லடா
கண்ணா!

கக்கூக நிறைஞ்சு போச்சு
கண்ணா!
'சக்கிலிய' சாந்தனைக்
கூட்டிவாடா கண்ணா!

பானை தள்ளும்
தென்னை மரம் கண்ணா!
கள்ளிறக்க
'நள' நாதனிட்டைச்
சொல்லிப் போடா கண்ணா!

சட்டி பானை
கொஞ்சம் வேணும் கண்ணா!
'குச' குணத்தைப்
பாத்துச் சொல்லிவையடா கண்ணா!

பனை மரத்தைக்
கள்ளுக்குக் குடுக்க வேணும்
கண்ணா!
உந்த 'பள்ள' குடி
பரமனை அழைச்சு வாடா கண்ணா!

இந்த முடியைக் கொஞ்சம்
சிரைக்க வேணும் கண்ணா!
'அம்பட்டன்' அருணகிரி
வந்தானென்டா அறிவியடா
கண்ணா!

வயலை லேசாக் கொத்த வேணும்
கண்ணா!

‘கைக்குழ’ வடிவேலை
புடிச்சுவாடா கண்ணா!

நாளைக்குக் ‘களரி’ யடா கண்ணா!
‘கரையார்’ நாதனிடடை
மீன் வாங்கி வா கண்ணா!

வீட்டு வேலை செய்ய வேணும்
கண்ணா!

‘தச்சன்’ சண்முகத்தைச்
சொல்லி வையடா கண்ணா!

‘கேற்றிலை’ ஓட்டையடா
கண்ணா!

‘கொல்லன்’ கோவிந்தனை
அழைச்சு வாடா கண்ணா!

எல்லாத்தையும் செய்து போடு கண்ணா!

‘வெள்ளாளர்’

நாங்களெல்லாம்

வேலை வாங்கும் சாதியடா கண்ணா!

மனிதா! ஓ மனிதா!

நெனைக்கையிலே வயிறெரியும் மனிதா!

சாதி நெருப்பாய்ப்பத்திவிடும் மனிதா!

ஈழப் பூமி காணுவோமா மனிதா!

இந்தக் கோதாரி நிலையுக்குள்ளை மனிதா!

வெட்டிவிட்டால் இரத்தம் ஓடும் மனிதா!

ரெத்தமெல்லாம் சிவப்புத்தானே மனிதா!

செத்த பின்னால் போகுமிடம் மனிதா!

இந்தக் கீழ்ச் சாதி மண்ணில் தானடா மனிதா!

இதை உணர்ந்து பார்த்துவிடின் மனிதா!

2 ள்ன் பேதமை விளங்குமடா மனிதா!

கீழ்ச் சாதி - மேல்சாதி மனிதா!

அந்தக் கடவுளிடம் இல்லையடா மனிதா!

இனவாத முகத்தைச் சிதைத்துப் போட

வாருங்கள் தோழர்களே!
சிதறிய முகத்தை
ஒன்று சேர்ப்போம் !

இனவாத முகத்தைச்
சிதைத்துப் போடுவோம்.
ஒற்றுமை விதையை
நாட்டு மத்தியில்
பவ்வியமாய் நடுவோம்.

அக்குறணையின்
'சித்துல் பாணியை'
யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி
'பனங்கட்டியை'
வரவழைத்து உண்போம்.

விடுங்கள்!
பிய சேனாவும் - ஹேமாவதியும்
கஜூர்னாக் கடற்கரை மணலில்
குதூகலம் கொள்ளட்டும்.

சுந்தா - கேதீஸை
அழைத்து வா!
'கோல் பேஸில்' குடைக்குள்
மறைந்து கொள்!

துப்பாக்கியை முறித்து வை
 வேளாண்மையை
 அழிக்கும்
 பன்றியை மட்டும்
 சுடுவதாக
 மனச் சாட்சியோடு
 ஒரு ஒப்பந்தம் செய்!
 ஓடி வாருங்கள்
 இலங்கை முழுக்க
 சமாதான சுகந்தத்தை
 அள்ளித் தெளியுங்கள்!
 கறுப்பு ரெயில்களை
 மாற்றி
 வெள்ளை ரயில்களை
 காங்கேசன் துறைக்கும்
 கோட்டைக்குமாய்
 ஓட விடுவோம்.

வேண்டாம்!
 எரிமலை வெடித்துச்
 சிதற வேண்டாம்
 வேண்டாம்.
 போர் முஸ்தீபுகள்.
 இந்தியக் குதிரைகள்
 வேண்டாம்.
 அஸ்வமேத யாகமும்
 வேண்டாம்.

வேண்டும் ஒன்றே ஒன்று
 பிரேத ஓலங்களில்லாத
 அமைதி பூத்த
 எங்கள்
 அருமையான
 இலங்கைத் திருநாடு.

ப்ரேமைகளில் . . . நான்

ப்ரேமையில்
தேசம்
செழித்துப் போனதாய்
நினைவு

தென்னாபிரிக்காவின்
கறுப்பு நிலம் போல
பஞ்சாபின்
செழிப்புப் போல

அனைத்தும்
ஓய்ந்துவிட்ட
தாய் மண்ணை
தேடி
அடைந்து விட்டதான
பூரிப்பு . . .

மரணங்கள்
முடிந்துபோய்
உயிர்ப்புகளின்
கருக்கட்டலில்
ஆரம்பித்து விட்ட
இங்குதம்

ஓடி வாருங்கள்
நேஸங்கள்
தூவப்பட்ட எங்கள்
நிலங்களில்
ஒரு பவனி
செல்வோம்

அழுவதை
நிறுத்திவிடுவதான
ஒப்பந்தத்தில்
கையெழுத்திடுவோம்

முகாம்களைக்
கொளுத்துங்கள்
இனி
எதற்கு அவை?

நினைவுகளுக்குக்கூட
எதிர்ப்பட வேண்டாம்

மானிடம்
வென்ற
பூரிப்பில்
அதர்மம் மரணித்த
மகிழ்வில்
கொண்டாட்டங்களைத்
தூரிதப்படுத்துங்கள்

இது எனது
ப்ரேமையிலா...?
அல்லது...?

விரக்தியில் . . .

உயிர்த் துடிப்பில்
ஓய்ந்து போனதான
நிம்மதி
இனி மானிடச்
சொருபங்கள்
மட்டும்
மிஞ்சுவதான உலகம்

தேவ லோகத்திலும்
சிருஷ்டிப்புக்காய்
மானிடர் பற்றிய
பயம்!

நிம்மதிக்காய்
அடையும்
ஆலயத் தெருக்களிலும்
கந்தகப் பொடிதனைத்
தூவி
மனிதம் கொளுத்தும்
அக்கிரமம்
ச் . . .சே . . .
என்ன உலகமிது?

செத்த மனிதனைக்
காவு கொடுத்து
பணம் பறிக்கும்
அவல வாழ்க்கை

உயிர் போகுமட்டும்
அடுத்தவனைத்
தழைக்கவே விடாத
அந்நியம்!

‘பூலோக சாம்ராஜ்யத்தில்
இறந்தவர்கள்
புண்ணியவான்கள்’
என்று

ஒவ்வொரு
சமாதிக் கு மேலும்
பதாகை நாட்டுவோம்!

இன்னும் இன்னும்
விழி பிதுங்கிய
முண்டம் வேறாகிய
கால்கள்
துண்டிக்கப்பட்ட

பிரேதங்களைக்
காணாமல்
செத்துப் போவதற்காய்
ஒரு வழி சமைப்போம்
அல்லது
வாழ்வை விட்டுவிட்டு
வேறெதும் செய்வோம்!

மலையகத் தோழனுக்கும் தோழிக்கும் . . .

நெருப்பு ராத்திரிகளைச்
சுமந்து போன
உங்கள் வாழ்க்கைப்
பக்களிலெல்லாம்
மீதமாவது
வெறுமை மட்டும் தானா?
எத்தனை ஆசைகள்..
எல்லாம்
பூச்சியத்தின் மைய
முறுவலாய்
மங்கிப் போனதான
தேக நரம்புகள்!
தோழா!
உன் கண்ணீரின்
மறுபக்கத்தில்தான்
தேநீர் என்பது
இன்று எத்தனை பேருக்குத்
தெரியும்?
தோழி!
உன் வயிற்றில்
ரொட்டி புரண்டெழும்போது
அவர்கள்

முதல்ரகத் தேநீரை
செமிபாட்டிற்காய்க்
குடித்துகொள்வார்கள்.

வேத புராணங்கள் கூட
கை கொடுக்காத நிலையில்
நீங்கள்
மலை உச்சிக்குத்
தள்ளப்பட்டவர்கள்.

தோழனே! தோழியே!
கொஞ்சம் குரல்
கொடுங்கள்.
உலகம் உணர்ந்து
கொள்வதற்காய்
அதனைச் செய்யுங்கள்

இல்லாவிடில்
இன்னும் இன்னும்
உங்களை நோக்கி
வாக்குவாகனம்
ஊர்ந்து வரும்
வெளிச்சம் காட்டும்
வேஷத்தில் பிரமையாவீர்கள்.

முடிவில்
கொழுந்துக் கூடையோடும்
கைத் தடியோடும்
மலையை மதிப்பீர்கள்
அவர்களின் காலடியில்
உங்கள்
வாழ்க்கை
என்பதைக்கூட
உணராமல்.

முதல் இறகு விரிப்பு

பக்திப் பரவசமாய்
 ஆலமரம் சூழ
 ஆரவாரம் . . .
 மெல்லெனவாய்
 இறகு முளைத்த
 காக்கை ஒன்றின்
 மூன்று குஞ்சுகள்
 பறக்க எத்தனிப்பு . . .

தாய்க் காக்கை
 தனயன்களை
 சுப முகூர்த்தத்தில்
 முதல் இறக்கை விரிக்க
 ஒரு சமிக்ஞை . . .

பற . . .
 காக்கையின் உத்தரவு.
 பற . . . பற . . .
 மீண்டும் தாய்க் காக்கை
 விழித்து மிலாந்தி . . .
 குஞ்சுகள் மூன்றில்,
 ஒன்று:

மெதுவாய்

கூ... கூ...

என்றது இயலாமையை

அப்படி

விண்ணப்பித்தது.

கோபம் வந்ததாய்

கண்கள் சிவந்து

இறகு துடித்து...

சொண்டு கூராகி...

காக்கை

சன்னதம் ஆடியது

அந்த மூன்றும்

குயில் குஞ்சுகள்?

கொத்திக் குதறுவதற்காய்

கதறிய காக்கையின்

அலறல் கேட்டு

பயத்தால் மூன்றும்

பறக்கத் தொடங்கின.

முதல் இறகை

முனைப்பாய் விரித்தன.

ஒற்றுமைப் பூமி

‘நிதானமிழந்தவர்கள்
வாழவேண்டாம்.
எம் பூமிக்கு மேல்
வாழவேண்டாம்’
செய்தி
நாம் மட்டுமே
வாழ வேண்டும்.

மனிதாபிமானம்
பொதுவுடமை
இவை எல்லவற்றையும்
அகராதி இனி
சுமப்பது
சட்ட விரோதம்

மதுதிகளின்
‘சூப்பா’க்களை
உடைத்துப் போட்டு’
மயானம் அமைத்த
எங்கள்
சமய வழிகாட்டிகளுக்கு
வழிவிடுங்கள்

அல்லது
அவர்கள்
'தாருபாச்சுக்கள்'
அவிழ்ந்துவிடும்.

உயிர்களைப் பற்றிக்
கவலைப்படுவதற்கு
அவர்களுக்கு
நேரமில்லாதபடி
'ராமர் பக்தி.'

அக்கிராமக்காரருக்கு
'நரகம்' என்று சொன்ன
புரோகிதர்
இரத்த வாளுடன்
வருகிறார்
ராமருக்கான
பலியெடுப்பை
செய்துகாட்டிய
அடியானுக்கு
'மாலை'

அந்த இமயமலையில் நின்று
கத்துங்கள்
'எங்கள் பூமி மதச்சார்பற்றது'

வேள்விகள்

எங்களைத் தனிமையாகக்
கட்டினார்கள்
அழகான உணவு ஊட்டினார்கள்
காலை மாலை எங்களை
வந்து வந்து பார்ப்பார்கள்
புதிய புதிய உணவுகள்
எல்லாம் எம்முன் குவிந்தன.

வருவோரும் போவோரும்
எமக்கெல்லாம் மரியாதை
செய்தனர்.
நாமோ மகிழ்ச்சிப்
பிரவாகத்தால் திளைத்து
மனம் நெகிழ்ந்து போனாம்.

அனேகமான மக்கள் எங்களைத்
தடவுவார்கள்
தங்கள் மீது எங்களை அணைத்துக்
கொள்வார்கள் . . .

வாழ்க்கையே எங்களுக்கு
வாழ்க்கையாகத் தெரியவில்லை.

எங்கள் உள்ளங்களிலே
கவலை என்பதே இருக்கவில்லை.
சிலபேர் வந்தார்கள் இன்னும்
சிலபேர் போனார்கள்.

இப்படித்தான்

ஒருநாள் -

பூணூல் போட்டு சிலபேர்
எம்மைப் பார்த்துப் புளகாங்கிதம்
அடைந்தார்கள்.
நாமும் புளகாங்கிதம் அடைந்தோம்.

அனைத்தும் முடிந்து

சிலபேர் பேசிக் கொண்டார்கள்
இன்று ஐயன் கோயில் பொங்கல்'
காலையிலே வந்தார்கள் -
எங்களுக்குக் குளிப்பாட்டி மாலை போட்டார்கள்
பொட்டு வைத்தார்கள்
அழகுபடுத்தினார்கள்
வாருங்கள் என்று அழைத்துப் போனார்கள்.
ஊர்வலம் எங்களுக்கு ஊர்வலம்
நாமெல்லாம் மகிழ்ந்தோம்
எங்களுக்கு விருந்து...
கொண்டுபோய் 'ஐயன் கோயில்' வளவில்
கட்டினார்கள் - எங்களோடு
இன்னும் சிலவைகளையும் .
புரியவில்லை புதிராய் விளித்தோம்
எல்லாம் முடிந்தது - 'பொங்கி முடிந்தது'
காலை வந்தது...
ஐயகோ! கத்தியும் வந்தது...
பெரிய கத்தி ஒரே ஒங்கில்
தலை உருண்டுவிடும்...
இதற்குத் தானா இவ்வளவும்...

ஓ... என்று கத்த நினைத்தோம்...
மனிதனை நினைத்துச் சும்மா
இருந்து விட்டோம்.
பூ பொட்டு, உணவு, ஊர்வலம் எல்லாம்
இதற்குத்தானா?
பார்த்திருக்கக் கழுத்தறுக்கும்
மனிதனை எண்ணி...
வேண்டாம்,
சொல்லிப் பயனில்லை
இப்போது
மாளப்போகும் வேள்விக் கடாய்கள் நாம்.

மௌன ராத்திரிகள்

இறந்து இறந்து பழகிப்போன
எங்கள் இரவுகளில் இன்னும் நாம்
விலக முடியாமல் வாழ்ந்து கொண்டே?

பயந்த இரவுகளாய் இன்னும்
எத்தனை யுகங்கள் கழிவதாய்
எண்ணுகிறார்கள்.

நிம்மதிக்காய் உலகினில் பிறந்தோம்
என்பது பழமொழி.
நிம்மதி அறுப்பதற்காய் குழந்தைகளே
இனி - இனி ஜனனியுங்கள்.

மௌனமான இருண்ட இரவுகள்
எங்கள் முன் கொலைகாரனாய் . . .
செத்துப்போகும் நினைவுகள்
சொல்லாமல் எந்தக்காலையும் எந்த மாலையும்
புலர்வதுமில்லை - மறைவதுமில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம்
எங்கள் இரவுகள் மௌனமாய்த்தான்
இருளுகின்றன.
சின்னவர் - பெரியவர் - கிழவிகள்- விதவைகள்
எல்லோரும்
விழிபிதுங்க . . . மௌனமாய்

இனிமேல் . . .

இரவுகளும் பகல்களும்
துடித்துப் போகும்
இறந்த நினைவுகளை
மறந்து போவோம்
உயிர்ப்பாய் - புதிய உயிர்ப்பாய்
மிளிர்வோம்.
இவர்கள்
பிரேதங்களை ஒழித்துக்கொண்டே
இருக்கட்டும்
வீரர்கள் இறக்க . . .
புதிய வீரர்கள் பிறப்பார்கள்.
புதிய கைகள்
மேலே உயரும்
புதிதாய்ச் சுதந்திரத்தை
தூக்கி நிமிர்த்தும்.
விதவைகளுக்குப் பொட்டுவைத்து
மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடும்
ஒரு காலத்தில்
நாங்கள் எல்லோரும்
எதிரியின் கொடிகளைக் கிழிப்போம்
எங்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம்
இனிமேல்
மரணம் தவிரந்த
சுதந்திரங்கள் . . .

நிலைப்பாடு

அந்தக் கறுத்ததான
ஜனநாயக இடுக்கில்
ஒரு சடலம்:

பெண் சடலம்...
கண்ணீர் வழிந்த அடையாளமாய்
இரண்டு கன்னங்களிலும்
கறுப்பு வரிகள்.

ஒரு நாய்: ஒரு மனிதன்
இரண்டு பேருமே
கவனியாது கடந்து போயின(ர்)

நகர சுத்தியான
ஆண் வந்தான்.
கைகளில் உறைகளைப் பொருத்தினான்
சடலத்தின்,
கால்களைப் பற்றி
இழுத்துப் 'குப்பை' வண்டியில் திணித்தான்.

ஒரு பகிரங்க அறிவித்தல்
'நாளை உலகப் பெண்களுக்கான
உரிமைகள் தினம் ...? ...?'
கவனிப்பு

நீ

என் இராஜ்யத்தின்
ஒரு மூலையில்
சிதிலிய துண்டுகளான
இதயமும் நானும்

கண்ணீர் விலக்கிய
பார்வை ஒளியில்
ஒரேயொருமுறைபட்ட
நெருப்பு நாக்கு
நீதியை நோக்கி
நீட்டப்பட்ட
துப்பாக்கி...!

செருப்புக் கால்களால்
பயிரை நசிப்பது போலவும்
அழகிய மலரை உதிர்த்து
அழிப்பது போலவும்
உயிரை எரித்து
பொசுக்குதல் போலவும்

எண்ணம் தூர்ந்த
இருக்கையில்
இதயமும் நானும்

எதிராய் நோக்கிய
கண்ணாடித் தெறிப்பிலும்
சோவெனப் பெய்யும்
மழையின் துளியிலும்
கண்ணயரும் சாமக்
காலங்களிலும்
என்
பயணிக்கும் நினைவுகளிலும்
நெருடல்களோடு
கூடியதான
நீ!

நெருடல்கள்

வானத்துச் சிரிப்பில்
உள்ளக் குதூகலம்
உனக்கும் எனக்கும்
கறுப்பு முஸ்தீபுகள்
விலகிப் போன
வெள்ளை வானம்
உனக்குக் கீழும்
எனக்குக் கீழும்

அதோ!
பனம் பழம் விழுகிறது
இப்போது பயமில்லை.
அதோ! குர் ஆன்
ஓதுபவர்கள்.
அதோ பைபிள்
படிப்பவர்கள்.
அதோ...! அதோ!!
உப நிஷத பாராயணம்
செய்பவர்கள்.

துள்ளிக் குதி
சந்தோஷம் உனக்கும்
எனக்கும்.

வா வெருளி பார்த்தது
போதும்.
குதூகலம் கொள்வோம்.
உறுமலும்
உறுமியவும்
ஒழிந்து போன
நிம்மதி...?
வா இலங்கையின்
அந்தக் தொங்கலுக்கும்
இந்தத் தொங்கலுக்கும்
ஒடிப் பார்ப்போம்.

வியாழ மாற்றத்தில்
சமூகப் பலன்களைக்
காண்பிப்போம்

என்ன அது சிரிப்புச்
சத்தம்...
வா ஒற்றுக் கேட்போம்.
உன்னையும்
என்னையும் பார்த்து
இறைவன்
சிரிக்கிறான்...? ...?

ஒரு கனவும் ஒரு மனிதனும்...!

பூப் போன்ற வானம்
கொத்துக் கொத்தாய்
நட்ஷத்திரங்களைக்
கோர்த்து
சந்தோஷித்துக்
கொண்டதாய் . . .

புதிர்கள் அவிழ்ந்து
தூக்கணாங்கூடு
தொங்குவதாய்
எட்டும் தூரத்தில்
அமைதியும்
அதனை அரவணைத்த
மனிதர்களும் . . .!

கண்களின்
நமைச்சலையும் மீறிய
ஓர் உலகம்!
புகையானதான
மெதுவில்
அவனருகில் மிக அருகில்
கனவுதான்
சத்தியமாய்
அது கனவு தான் . . .!

ஒன்றாய்க் கூடிப்போன
 மனித இனங்கள்
 எல்லாம்
 முகம் முகமாய்
 சந்தோஷ ரேகைகள்
 அதோ...!
 காது கிழிகிறது...
 பட்... பட்... பட்...
 ஓநாய்
 வாயை விரித்ததாய்
 கோரமானதாய்...
 மீண்டும்
 கர்ண கரூரம்
 துப்பாக்கி
 இரத்தம் கக்க...
 கனவுகளையும்
 அள்ளிக் கொண்டு
 மனிதன்:
 சுடுகாடு தேடுவதாய்
 ஒரு கனவும்
 அந்த மனிதனும்...!

தேடுதல் பெற்றதா . . .

நடுகைக் கற்களை
வளர்த்திப் போட்டதாய்
பிரேதங்கள் பரத்திய
காலையும் மாலையும்.

வாரபலன்கள்
வந்தும் போயும்
செக்குச் சுத்தியுமான
தின நிகழ்வுகள்

சு

புரையோடிப் போன
செவிகள் இன்னும்
கேட்பது ஒன்றை

ஆகமம் தவறிய
பிராமணன் கையில்
மணியும் கற்பூரார்த்தியும்
போல . . .

இன்னும் இன்னும்
கொலைகள் சுமந்த
கைகளும் தலையும்.
நெறிகள் இழந்த

தேடிய மானிடம்
இன்னும் முண்டமாய்
சோர்ந்து தேடிய
விழிகள்
காய்ந்த சருகுகளுக்குள்
கை வைத்துச்
சுருட்டைக் கொட்டி...
இறப்பின் போதும்
சுதந்திரம் தேடியதாய்.

யுத்த மேகங்கள்

எமது தேசத்தின்
வடக்குப் புறம் முழுக்க
இப்போது
கன்னங் கரேலென்று
கறுப்பாகப் படர்ந்து போய்.

இரண்டு முனைகளில்
இரண்டு கறுப்புப்
பீரங்கிகள்
நெருப்பைக் கக்கக் தயாராக.

வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும்
கட்டியங் கூறியும்
வரவேற்புப் பிரச்சாரம்
சாவுக்குத்தான்.

ஈவிரக்கமற்ற
இரண்டு பகுதியினரின்
மேனியிலும்
காக்கிச் சட்டைகள்
துப்பாக்கிகள்.

உமிழும் நெருப்பின் சுவாலைக்குள்
அகப்படுபவன்
வெறும் மனிதன்தான்.

இழப்புக்களுக்கு
புள்ளி விபரம் காட்டுகையில்
இரண்டு பக்கமுமே
மனிதாபிமானத்தை
நினைக்கின்றன!
ஏனென்றால் -

அடாவடி அராஜகம் கூறுகிறது
மறுமுனைத் தாக்குதலால்
மாள்வது மனிதன்தானாம்!

அடக்கும் பாணியைப்
போர்த்த மற்றையது கூறுகிறது
மாள்வது மனிதன்தானாம்!

எங்கே போவது?
கோவில்களும், தேவாலயங்களும்,
ஆஸ்பத்திரிகளும்
இப்போது
ஆயுதம் தாங்கி நிற்கும்போது?!

வாழ்வுக்கும் நிம்மதிக்கும்
சுவடுகள் இல்லாமலே
எமது தேசம் வெறுமையாகி
இன்றோடு எத்தனை ஆண்டுகள் ?

எதனைச் சொன்னாலும்
ஈழத்தை நோக்கி இறங்கப் போகும்
யுத்த மேகங்கள்
வரவர
இருண்டுகொண்டேபோகின்றன . . .

கசங்கல்கள்

உயிரைப் பணயம் வைத்த
பயணக் கொடுமைகளில்
மீண்டும் மீண்டும்
வரித்துக் கொண்டதாய்
எங்கள் தாய்மண்.

ஏரிகள் கூட
ஏற்றுக்கொள்ளாத
உடல்களாய் வெறுத்துப்போன
விடயங்கள்.

மண்புனிதமுண்டாகி
மீண்டும் மீண்டும்
அசிங்கப்பட்டுப் போன
மறக்கவே முடியாத சோகங்கள்.

ஒவ்வொரு படைகளும்
எங்கள் மண்ணைக்
கற்பழித்துவிட்டுப் போன
தடயங்கள்தான் ஏராளம்.

அமைதிப் படைகள் . . .
சிங்களப் படைகள் . . .
விடுதலைப் படைகள் . . .

இவைகளுக்கு எட்டாத தூரத்தில்தான்
இன்னும் சுதந்திரக் கொடிகள் . . .

1948 . . .

வெள்ளையன் தந்துவிட்டதான
வேதனை விளக்கம்
இன்னும் அடிமைப்பட்டுப்
போனதாய் எங்கள் தாய்மண்.
செத்துப் போனால்கூட
அது கிடைக்குமா என்பதை
கேள்விக்குறியாக்கிய
அண்மைக்கால நிகழ்வுகள்.

அழித்துப் போட்டு
அழித்துப் போட்டு
நாகவிகாரை
உயிர்த்துப் போகும்.
ஆனால்
எங்கள்
தாய் மண்ணின்
கசங்கல்கள் . . . ?

நிதர்சனங்கள்

உயிர் நிதானங்களை
ஊத்தையாக்கிப் பார்த்த
எங்கள் கிராமம்.

பெத்த முப்பதுநாள்
குழந்தையைப் போட்டுவிட்டு
உயிர் காப்பாற்றப் போன
தாய் செத்துவிட்ட
சோகம்

எலும்புக் கூடுகளை
வைத்து மட்டும்
ஆட்சி நடாத்த
துடித்துப் போகும்
ஜனநாயகப் பிடிவாதங்கள்.

செத்த மனிதனிடம்
கண்களுக்கு விலைபேசும்
இரத்த வேதனைகள்.

இன்னுமின்னும்
புதைகுழிகளை நிரப்பியவாறு

வங்கக் கடலுக்கருகில்
எமது கிராமம்
வாழ்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறது.

என் மலையகத் தாய்க்கு

அம்மா
நீ சுமக்கும்
கொழுந்துக்கூடை
என் இதயத்தைப்
பாதித்துப் பிழிகிறது.

ஒவ்வொரு காலையும்
மலையின்
அடிமுடி தேடி
நீ வைக்கும் ஒவ்வொரு
பாதச் சுவடுகளிலும்
என் இதயத்தை
ஒற்றி எடுக்கிறேன்.

தூரிய உதிப்பும்
தூரிய அஸ்தமனமும்
உன் வாழ்க்கையை
மறைத்தும் வெளிப்படுத்தியும் . . .

இன்னும் எத்தனை
நாளானக்கு
இந்தப் போலிகள்?

ஊனம் வடிப்பதும்
உருகி அழிவதும்
நீ சுற்றும்
கந்தல்ப் படங்கு போல
உனது கன்னங்களும் வாழ்க்கையும்...

வெறிச்சோடி
கண்ணீர் உகுத்து
வழி நிலந்தேடுவது
உனக்காயல்ல என்பது
எத்தனை பேருக்குப்
புரியப் போகிறது.

அம்மா!
உன் தூக்கம் தொலைத்து
எத்தனை இரவுகளில்
ஆறு பிள்ளைகளையும்
எட்டடிக்குள்
போட்டு முடங்குவாய்?

இந்தத் தேசம்
விழிக்கும்வரை
உன் நிலை
இதுதானா தாயே?

குழந்தை நிலாக்கள் !

செவ்வரத்தம் பூக்கள்
சிதறுப்பட்டதாயும் ;
அழகான முத்திரைகள்
உதிர்ந்து போனதாயும் ;
ஒரு பிரமிப்பில் நான்.

அதோ !
குருவிகள் ஓடுகின்றன.
அதோ !
அணில் குஞ்சுகள்
துள்ளுகின்றன.
அதோ
வெண் புறாக்கள்
மேய்கின்றன.
என் குழந்தைகள்
அவர்கள்.

கபடம் என்பதை
மறந்தும் நினைக்காத
திருவுருவங்கள்.
அந்தக்
கிளிகளுக்குத்தான்

பொய்யே தெரியாதே!
என் மனது
நிறைகிறது
அவர்கள் என்
குழந்தைகள்.

மானிடப் பரப்பில்
சத்தியவான்கள்
தேவைப்பட்டால்
அதோ... அதோ...
ஒடுங்கள்
உண்மையான
சாவித்திரிகளையும்
சீதைகளையும்
கண்ணகிகளையும்
உங்களுக்குத்
தெரிய வேண்டுமானால்,
என் குழந்தைகள்
அவர்கள்.
பொறாமை, துது,
வஞ்சம், ஏளனம்,
அடிமை, அவஸ்தை,
அருவருப்பு.
ஏன் மானிடக் குணங்கள்
எதுவுமே மூடாத
என்
குழந்தை நிலாக்கள்
அவர்கள்.

அழிவுப் பூதலமாய் . . .

வானம் இன்னும்
சீற்றம் கொண்டதான
கழுகினைப் போலவும்
முறைத்துப் பார்க்கும்
குரங்கினைப் போலவும்
பூமியை நோக்கிய
அழிவுத் தூவலாய்:
மழை . . .!

ஊறிப் பொதும்பிய
மண்ணை நோக்கிய
சோனாவாரி
மீண்டும் மீண்டும்
மலைகளை அசைக்கும்
அரக்கன் போலதாய்
ஊழிக்காற்று . . .!

இறைவனின்
சீற்றம்
இலங்கையின் மீதுமா . . .?
பூமி நடுக்கத்தின்
ஆரம்பப் பரிசோதனை

மேலும் மேலும்
அழிவுகளின் கூடமாய்
மாறும் எனது பூமியும்
மக்களும் ...!

கண்ணீர் வருகிறது
எனது நிலத்தினதான
நினைப்பின் முடிவில்
எங்கேயோ தோன்றும்
எரிமலைச் சுவாலை
'நரிமலை' யில்
தோன்றியதாயினும்
வங்கக்கடலில்
தூறாவளி தோன்றி
வளைத்துக் கொண்டதாயினும்
என் தாய் மண்
தாக்கப்படும்போது
நானும் அழுவேன்.

விடியலைத் தேடி

கொடுப்புக்குள்
குதப்பிய வெற்றிலையைத்
துப்பியதாய்

படுவான் பொழுது...
நெருடி முறித்த
நெட்டி இதயத்தில்
'டிக்' கென்று
ஒரு முறை ஓங்கி
அடிக்கும்.
சோம்பல்களை 'மூலி'
முறித்து கிடப்பில்
கிடத்திக் காவலுக்காய்
அவர்கள்.

பின்னால் தெய்வம்
வழிகாட்டும்
எத்தனை காலங்கள்
நீலியைக் கண்ணீராக்குவது ?
உயிர்களை உடமைகளைத்
தியாகம் செய்வது.

வெறுப்பு உமிழும்
காலைகளை நச்சரிப்பது
பயந்து பயந்து
படுக்கையில் விழுவது?

அரைவாசி அணைப்பைத்
தியாகம் புரிவது ?
போதுமானவரை
பட்டவைகளைக்
காண்பித்தாவது . . .
கண்கள் திறக்கப்படலாவது . . .
பூரணமானவைகள்
அல்லாமலாவது . . .
எருவும் கிளுவைச் சாறும்
கலக்கப்பட்ட
என் திண்ணையில்
சயனிக்க வேண்டும்
அப்படியொருக்கால்

கிழக்கு
வெள்ளை காட்ட
வேண்டும்.
நான் எழும்பி
முன்பு போல
குச்சியைக் குதப்பிக் கொண்டு
குருவிச்சை ஆற்றுக்கு
ஓட வேண்டும்.
மனம் நிறையக்
குளிப்பதற்காயும்
மீண்டும்
பாடசாலை
செல்வதற்காயும் . . .

மானிட இருப்பொன்றில் . . .

நன்றாகவே
குறுகிப் போனதாய்
எனது மக்களும் நானும்.

வேட்டுக்கள்
குட்டுக்களைப் போலவாய்
அடிக்கடி.

பெண்களெல்லாம்
வெளிச்ச வீடுகள் போலவும்
பால்வீதி போலவும்.

'ஏப்பு' வருமென்பதைப் போல
பைத்தியத்திற்கான
தினசரி அச்சம்.

காது ஒட்டையையும்
குங்கும அடையாளத்தையும்
ஆண்களும் பெண்களும்
அழிக்கத் தேடுவதாயும்
அவசரமும்
அதட்டலும்.

அப்படி இருக்கப் பயம்.
ஏன்
அப்படிப் பிறக்கவேயாம்

கெட்ட கண்களுக்கு
அது மட்டும் வெளிச்சம்
போதாமல்
சில
காக்கை வன்னியர்களும்
அவதாரமாகி . . .
பந்தம் பிடிப்பதற்கென்றே
கைகளை
வளர்த்தவர்கள் போல் . . .

இனியும்
மக்களை விலக்கி
விட்டதான
ஒப்பந்தம் ஒன்றில்
கைநாட்டிட்டு
காவு கொடுத்திட . . .

அமைதிக் காதில்
கடுக்கன் தொங்கவிட்டு
குதூகலிக்க முதல்

அவனை இறப்பிலிருந்து
தடுப்பதற்காயும்
வாழ்வதற்காயும்
இன்னொன்றுக்காயும் . . .

வரவேண்டும்
என்பதாய்
கூவுங்கள்
தொண்டையை
கொஞ்சம்
அகலமாக்கி
எதிரி பயப்படும்படியாக . . .

எதிர்பார்ப்பு

ஒவ்வொரு
ஒளித் தெறிப்பிலும்
உன் பூர்வீகம்...!
கொலுசு குலுங்கும்
நிமிஷ வேதனைகள்...!

தியானிப்பின்
படிமங்களாய்
நீ தான்...!

தேசத்தின் ஒவ்வொரு
நிகழ்வுகளிலும்
என் நினைவுகள்தான்...!

அந்த மூலையில்
இருந்து கொண்டு
என்ன செய்கிறாய்?

அச்சத்தால்
உன் முகம்
அகல விழிப்பதாயும்
அவதிப்படுவதாயும்
எண்ணுகிறேன்...!

ஓடையில் ஒளிந்து
கொண்டதையும் . . .

சிரித்துச் சிரித்து
கும்மாளமடித்ததையும்
மட்டுமே எச்சங்களாக . . .
மிகுதி அனைத்தும்
பரிவு . . . !

கண்ணா . . . !
கீரிமலை மணலில்
உட்கார்ந்து கொண்டு
புல்லாங்குழலை
மீண்டும் ஊதமாட்டாயா . . . ?

சமாதானத்திற்காகவும்
ஒற்றுமைக்காயும்
பின்னர் எங்கள்
சேர்விற்காயும்

பிளந்த பொறுமையே

யார் புல்லாங்குழல்
வாசிப்பது
உன் மேனி புல்லரிக்க...?

கிழிந்தது நீ
இரத்தம் வடித்தது
மனிதர்கள்...!

பூமிக்கும்
அதிர்ச்சியா

முக மூடியே
முகமாகி விட்டது
மனிதர்கள்...?
இல்லைத்தான்...!

எந்தப் பாவியை
உன் மடிக்குள்
புதைத்தோம்?
குமுறி வெடிக்கிறாயே...?

வியர்வை பருகிய
நீயா . . .
மாமிசம் சாப்பிடுகிறாய் . . . ?

பொறுமை பொறுமை . . . !
என்றனரே உன்னை
அதற்குமா பூமியே
வறுமை . . . ?

செத்தவர்களைத்தான்
புதைத்தோம்:
சாகாமலும் இருப்பார்களா..?
தோண்டுகிறோம் . . . !

எங்களில் பலரை
அடுக்கி எழுந்த
கோபுரங்கள் இதோ
நிலத்தில்
தலைவிரி கோலமாய் . . . !

நாங்கள்தான்
அப்பாவிகள்
நடுங்குகின்றோம்:
நீயுமா நடுங்கினாய் . . . ?
கண்டங்களையே உண்ணும்
கோரப் பசி உனக்குமா?

எங்கள் தேசத்தின்
அயோக்கியர்களை
அவசரத்தில் ஆனந்தத்தில்
குற்றியிராய்
புதைத்திருக்கின்றோம் . . . !

அவர்கள்

விழித்துக் கொண்டனர்....!

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும்

ஒரு கல்லறை

இது எங்கள் விதி....!

இன்று

ஒரு தேசமே

கல்லறையாய்....!

முற்ற வெளியும் நெருஞ்சி முள்ளும்

மேகம் கறுப்பதாக...
எலும்புக்கூடாய்
ஹெலிகளும்
சவமெழுப்பும் இரைச்சலும்...
ராஜ்ஜிய சேனையின்
தலைவருக்கு
வானத்தில் அணிவகுப்பும்
வேட்டுக்களும்.

முற்ற வெளியில்
நெருஞ்சி முள்களுக்கு மேலே
நான்
நேர்த்திக் கடனாளியாய்...
செத்துப் போவது உறுதி.
மனம் போட்ட கணக்கில்
பெண்சாதி - பிள்ளைகுட்டி
வாரிகச் சொத்து
இத்யாதி...
மேலே பொம்பர்,
கீழே நெருஞ்சி
அறுந்து விழுந்து துடித்து
கோழியாய்
உயிரைக் கூவிய நான்.

பனம் பழங்கள்
பனையே இல்லாத இடத்தில்
விழுந்து வெடித்தன.
உயிர் குடித்தன.

கதறிக் கதறிச் சாகினம்:
ஒடிப் போனவை
அகழியிலை விழுகினம்
சாகினம் சிலர்
அரைவாசியாய் ஓடுகினம்.

கையை அகல விரித்து
நெருஞ்சி முள் நிறைந்த
கால்களைத் தூக்கி
பரத நாட்டியமாய்
நடக்கின்றேன்.

‘முள்’ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
உள்ளங்கால் . . .
சதை என்று
நாளமும் இதயமும்
வேதனைப்பட நடக்கின்றேன்.

இன்னும் செல்ல
நானும் சாகலாம்
உயிர் போனால் . . .
சந்தோஷிக்கலாம்.
எங்களுக்கெல்லாம்
வேதனை இரண்டு,
ஒன்று நெருஞ்சி முள் . . .?
. . .? . . .? . . .? . . .? . . .?

சொரிவுகள்

இன்னும் உருப்பெறாத
இந்திரியம்போல
கூழாகி குழம்பிப் போனதான
எல்லாம் . . .

மெழுகுவர்த்தியானது
உருகுதலாகி . . .
முற்றாகி . . .
அழிந்துவிடுவதான
மானிடம்
குழம்பிய வாழ்க்கை . . .

அடுத்ததை இலக்குவைத்த
இருப்புக் குழல்கள்
மானிட சதைகளை
முன் வைத்தாய் . . .
அதுவும் குழிதோண்டும் போதெல்லாம்
தமிழ்ப் பிரேதங்களை
அள்ளி எடுத்துப் பரத்தி . . .

ஊருக்கு உபதேசமாய் . . .

ஏறிமிதித்து... இன்னும் ஏறிமிதித்து...
எல்லோரையும் நசுக்கி
அழித்துவிட்டு
பிரேதக் குவியலின்மீது
அழைப்பில்லாமல்
ஆஜராகும்
சிங்கக் கொடியும்
அதன் காவலரும்.
இன்னும் சிலரும்...

பூமி மகிழவும் . . .

மானிடம் மகிழ்ந்த
ஒரு புதுமை
இறப்புகள் தொலைத்த
ஒரு இனிமையாயும்,
வரவேற்பு செய்வோம்
சித்திரை வருக
சோகம்
தொலைத்துச் செல்க

பூமாரி தூவிய
வரவேற்பாய்
சித்திரைப் பெண்ணுக்கு
மாலை
இனிமைகள் தேடிய
இங்கிதமாய்
ஒரு வரவேற்பு

மீண்டும் மீண்டும்
மானிடம் தொலைத்த
பூமியை விட்ட
ஒரு விமோசனத்திற்கான
கட்டியம்

என் பூமி
மகிழ்கிறது
என் பூமி
சிரிக்கிறது
அது சித்திரை
வரவுக்காயா?
அல்லது
சோகம் தொலைப்பதை
எண்ணியா?

இறுதிப் பகலாவது . . .

எதர்காலம் என்பதுவே
பயங்கரமானதாய் . . .
எண்ணுதலும்
வாழ்தலுமே
அச்சமென்றாகிய
ஒரு துழலின்
அவதிப்பாடு.

இதயம் சாவதா
வாழ்வதா
என்றொரு கூப்பாடு.
கரிசனை காட்ட
உலகம் தயாராகாத
இறுக்கம்
இன்னும் இன்னும்

நெருப்புத் தூவப்பட்டதான
தேசத்தைத் தானே
தினம் தினம்
காலையாய்ப்
புலரவைப்பது.
கண்ணீரை அள்ளிக் கட்டிக்

கொண்டு எத்தனை
நாட்களுக்குத்தான்
மானிடம்
சீவிப்பதும்
அவதிப்படுவதும் . . . ?
வெள்ளையாய்
ஒரு பகல்
வினையமான ஒரு பகல்
ஆயுதங்களின்
ஆர்ப்பரிப்பில்லாத
ஒரு பகல்
அது இறுதிப் பகலாக
இருந்தாலும்
வர வேண்டும்
வர வேண்டும்

அமெரிக்க பிரஜைகளுக்கு . . .

வந்தனம்
வரண்டு போன
எங்களால் உங்களுக்கு!
நெருப்புப் பூட்டிய
உங்கள் துப்பாக்கிக் குழல்கள்
எங்களையே குறிபார்ப்பது
ஏன்?

உமிழுகின்ற வெறுப்பில்
துப்பப்படும் போது
ஏன் எங்கள்
பீங்கான்களையே
குறி வைக்கின்றீர்கள்.

அமைதி பற்றியதும்
மனிதம் பற்றியதும்
மரங்கள் பற்றியதுமான
மாநாட்டுக்காய்
எப்போதும் உங்கள்
வெள்ளை வீடு
திறந்தேயிருக்கிறது.
என்கிறீர்கள்.

அங்கு
அரங்கேறுவது
விபச்சாரமும்
வீணானவையையும் தவிர
வேறென்ன?
எங்கள் குமுறல்களையே
உங்கள் இனிமைக்காய்
பயன்படுத்துகிறீர்கள்.
எங்கள் கண்ணீரில் தானே
உங்கள்
நீச்சல் தடாகம்.

தேயும் என் தேசம் பற்றியது . . .

கண்ணீர்க் கலசங்களைத்
திறந்து விட்டபடி
என் மக்கள்
தேசம் முழுவதும் சிதறுண்டுபோய் . . .

இறுக்கமான முஸ்தீபுகளின்
பிடிப்புக்குள் போர் பற்றிய
அச்ச இழைகளுடன்
ஒவ்வொரு நாடி நரம்புகளும் . . .

பயம் பற்றியதான
மானிடர் குடியிருப்புக்களும்
மனங்கலும்
கிலேச வாக்கியங்களால்தான்
பேசிக் கொள்வார்கள்.

குலை நடுக்கமான
பார்வைகளில் நேர்மறந்த
கிளைப் பயணங்கள்.

சுடலைகள் மீதான விஸ்தரிப்புக்கு
அடிக்கடி நாட்டப்படும்
அடிக்கல் மீதான
வெறுப்பான நிர்பந்தங்கள்

எங்கும் தொங்குவதான
வெள்ளைக் கொடிகள்
இது சமாதானத்திற்கல்லாமல்
துக்கம் கொள்வதற்கானதாய் . . .

என் கவிதைகள் கண்ணீர்
வடிக்கின்றன.
வாழ்வின் இருப்பு பற்றி
யோசிக்கின்றன.

தேசியம் தழுவதான
தேசத்தின் இனப்புரிந்துணர்விற்கான
தூர நோக்கிற்காய்
என் வரிகளைத் தூதனுப்புவது
தினம் தினம்தான்.

இந்தச் சின்னப் பூமி
சந்தோஷம் கொள்வதான
ஒரு நாளில் நானும் என் கவிதைகளும்
வாழவேண்டும்.
தேசம் தேய்ந்து கொண்டே போகிறது.
ஏழமைப் பேயின் மடியில்
துயில் கொள்கிறது.
பொருளாதாரக் குறி பற்றிய
அமர் முடுகலின் போக்கில்
கழியும் என் தேசம்.

முகாரி மாறிய பூபாளத்தில்
விழிக்க வேண்டும்
அந்தக்காலை இன்றோ அல்லது
நாளையோ வர வேண்டும்.
ஒற்றுமை தழ்ந்த சந்தோஷத்தில்
நாமெல்லாம் திளைத்தப்
போதலும் வேண்டும்.

மலைகளின் ஓலம்

வெற்றுச் சாக்கு...!
வெற்று உடம்பு...!
வெறும் வயிறு...!
முடங்கியதான
சத்தியங்கள்!
இன்னும்
சாட்டுகள் பூசப்பட்ட
வாக்குறுதிகளின்
இரும்பு இறுக்கங்களில்...
ஒரு முறை.
இன்னும் ஒரு முறை.
இப்படியே
நெருங்கிப் பழகிப்
போனவர்கள்.

விடுதலை...
உச்சரிக்க முடியாத
கடினம்.
உஷ்ணம் மாறி
குளிர் காலமும்
இலையுதிரும்,
நாங்கள்...?...!

அண்ணாந்த பார்வை
தாழ்த்தப்படுவதற்காயும்
எம் முணர்வுகளை
ஒடுக்குதற்காயும்
அடிக்கடி . . .
வேள்விகளும்
மலரா அர்ச்சனைகளும்.
மலைகள்
வற்றுவதற்றதான
அருவிகள்.
எமக்கான ஓலமென்பதாய்
உறுதி கொள்ளலாம்.

சதைகளும் . . .
முண்டங்களுமாய் . . .

பெண்ணே நீ பிரசவி!
எலும்பு மச்சைகளாகவும் ,
சதைக் கட்டிகளாகவும் . . .
இரத்தம் தோய்ந்த
முண்டங்களையும் . . .

இனி இறந்து போகும்
மனிதனைக் குழந்தையாகப்
பிரசவிக்காதே!

மனிதனின் மூளைப்பசை
இரத்தம் ஊற்றிய
பிசுபிசுப்பான அந்தத்
திரவ வித முறைகளற்ற . . .
குறைமாதமாய்
ஏதாவதைப் பிரசவி.

விளங்காத மூளையைக் குழப்பி . . .
விறைக்கப்பண்ணுமுன்
மூளையே இல்லாத
முண்டங்கள் சிறந்தது.

முடியவில்லையானால் . . .

அடக்கத்தோடு
அனைத்தும் முடிந்துவிடுவதான
பிரேதங்களைப் பிரசவி...

பெண்ணே!
நீ தூய்மையானவள்
இனி அப்படியொரு சங்கதியற்ற
மற்றொரு சந்ததி
தோன்ற முன்னர்
நீ பிரசவிக்கும்
வேலையை முடித்துவிட்டு
செத்துப்போ!

இன்னொரு யுகம்
வரட்டும்...
மனிதர்கள் எல்லாம்
புதிதாய் பிரசவிக்கப்பட்டும்

புதிதான கோட்பாடுகளால்
உலகம்
நிறைந்து போகட்டும்...
சில காலங்கள்
வரையாவது...

இரத்தம் காணாத...
தொல்லை தெரியாத...
மானுடங்கள்
வாழ்ந்துவிட்டுப்
போகட்டும்...

மூன்றாவது குற்றம்

எகிறி விழுந்தென்
உயிர் சுருங்கியொடியுமென்
உதடுகள்.

பின்புலம் பாரா
மொழி வேட்கையால்
உடலம் தாங்கி
உருக்குலையுமென்
மானம்

அலைக்கழிப்பாதலும்
சுற்றிச் சலாவிய பயணம்
பயம் மிகுந்தது.
அவதூறு வீங்கிய பார்வை
என்னைச் சுட்டெரித்து பின்
அடையாளக் காட்டில்
மீண்டும் தணியும்.

ஏன் தானின்னும் தமிழரில்
பெண்ணெடுத்தேன்.
முகாமிற் சிதைவுகள் தேடி
சுயமாய் நடப்பதென்
கால்கள்.
அடையாளம் தேடி மறிக்கும்.

ஆலமரவிழுதொன்றின் கீழ்
நானும் மொழியுமுட்கார்ந்திருந்தோம்.
கண்டவரஞ்சினர்.

பின்னருமென் பேனா
உருவாடியது.
ஒருமுறை யுத்தவரைவொன்று வந்தது
எழுதாதே!

கானல் நீரிடைக்கமுகு வரினும்
உயிரினில் கூரிய
கத்தியுருவிப் பாயினும்
மழு வரினும் எழுதும்.
உறுதி பிடித்துலுக்கிற்று.

வயது மீறாக்கனவொன்று
ஒங்கியோங்கி அலறுமென்னுளம்
துப்பாக்கி கொண்டு
ஒடியுன் உயிரைப்பாதுகார்!

வெறுமொரு கனவில் ஆடும்
விதர்ப்பவுலகில் நானுமென்ன
ஐடமா?

வெற்றியறுப்பதில் விலகியெழுந்தது.
இடறி வீழ்ந்தது
பட்டாளப் பயிற்சியில்லாத
காலம்.

உருக்குலையுமவ் விழல்நீரிடை
வீறாப்பும் வீரமும் பீறிடக்
கொப்பளிக்குமொரு ஊற்று.
நாலு கிலோ மீட்டர்
நடந்தே போனேன்.

வழிநெடுகவென் பேனாச்சுமை.
 அழிவுகளையெல்லாம்
 அண்மித்தது.
 சிவப்புப் பேனா மூன்று
 விரல்களுக்குள் இறுகிப்போகும்வ்
 வேளையென்
 வெள்ளைத்தாள்களில்
 இரத்தம் பெய்க்கும்.
 கோடு போட்டுக் குதறும்
 அவர்களின் தோல்களை
 உரித்து மீளும்.
 இரண்டாவதுத்தர மெனக்கு வந்தது.
 தலையொட்டாத் தபாலொன்று
 எழுதுவது பிடிக்காதா மென்றொரு குறிப்பு
 பல்விளக்கம் பல்லுடைப்பு.
 மூக்கந்தண்டு திருத்தல்
 என்றெல்லாம்
 என் இலக்கியம் பரவுவதொரு
 குற்றம்.
 வீணாயென் மக்களென்னை
 நேசிப்பது குற்றம்.
 வடலிக்குள்ளே வீற்றிருந்து
 வரைவது மூன்றாவது குற்றம்.

சீற்ற மொன்றெழுந்து முன்
 சீறிப் பாய்தலில் உக்கிரம்
 கொண்டவென் எழுத்துரு கண்டது.

அலறும் செவிப்பறை அதிர்தலில்
 அடியோடு விழுமென் மூளை
 கலங்கி ஒலித்தது
 விடுதலை.

உடல் முழு நஞ்சாகி
அரவம் தீண்டி என்னையே
அது கொத்தியது.
குருதியொருமுறை
கொப்பளித் தோய்ந்தது.

பின்னருமென் பேனா
பீறிட்டமுதது எழுதியது
அரைவடி அட்சரம்
கண்களைக் குத்தியது
அச்சுமை தாங்கா
ஆணவத் தலைகள்
அலறியெழுந்தன.
அமிழ்த்தி நின்றன.

புதைகுழிச் சாட்சியம் கூறிய
கட்டியம் உயிரினை உருக்கி
உள்ளொளி பெருக்கின.

இரட்டைவால் குருவியும்
ஆண்மையாய் அச்சங்காட்டியவ்
வழியிடை போனது.

நாலு பிள்ளைகள் நம்முன்
நின்றனர்.
நாண் துடிப் பத்தினி நாதியிழந்து
போனதாய்.
ஆறுகள் தொடர்ந்தன.
அவள் மைகள் அழிந்தன.
தொங்கு அணையொன்றின்
தூரத்தில்
பனங்குயில் கூ கூ என்றது.

ஒற்றையாய் என் பேனா
உரசுமச் சத்தம் ஓங்கி வெடித்தது.
உடைந்தன வெல்லாம்.
விடிந்தவக் காலையில்
மூன்றாவதெச்சரிக்கையென்
கரத்தில் விறாண்டியது.

கூரிய நகங் கொண்ட
விலங்குருத் தோற்றம்
பற்றிய விபரிப்பில் விழித்தேன்.

களிசான் பூட்டிய
வெள்ளைக் குதிரையில்
காலன் வந்தான்.

ஊர் சேர்ந்து ஒப்பாரி
வைத்தனர். நான் செத்துப்
போனதாய் சொன்னனர்.

என் பேனாவையிழுத்து வீசினர்.
உயிரது வேண்டும்
உயிரது வேண்டும்.
ஓலமிட்டார் உளறிவைதனர்.

கற்பக தருவிடம்
கருவொன்று கேட்டனர்.
அப்படியெழுதா அவஸ்தை
பண்ணினர்.
விரதமாய் நானுமோர் முடிவைச்
சொல்லிட
ஓங்கியின்னுமுரத்து
எழுந்தனர்.

ஊர் சேர்ந்து ஒப்பாரி
வைத்தனர்.
நான் செத்துப் போனதாய்
சொன்னனர்.

முடிவது மீறி எம்பியது
என் பேனா
எகிறித் துடித்தது
பின்னரமுதது
இன்னும்
எழுதியது

நான் காணும் நனவுகள்

இரவு வரும்
சில நேரம் பகலும்...

சோர்ந்து உளவருந்தி
கனவுகளைச் சுமந்துகொண்டு
விமான முகிலுக்குள்
இறகு விரிக்கும்.

இடறுகின்ற எதிர்காலம்
சுமை எழுப்ப
பொதி சுமந்து
மனம்
பணம் நினைக்கும்.

இன்னும் முகில் வரும்
விமானம்
கணனியில் கீறும்
அளவுகள் பெரியது.

வெள்ளிப் பனிமலைபோல
இல்லை வாழ்வு
அது கரையும்.

கொஞ்சி உதடு நனைத்து
பிரிவது போல
அல்லவே இது!

எந்த அடுப்புக்குள்
தலை நுழைத்திருக்கிறான் . . .
நண்பன்.

எந்த மேசையில்
கை துடைக்கிறான்
இன்னுமொருவன்.

படாடோபம் பற்றிய
நினைப்புக்களில் மட்டும்
வெந்து கொண்டிருந்ததே
மனது.

இல்லை என்பது
கண் முன்னால் விரிகிறதே
மேலும் கீழுமாக . . .

சீமெந்துச் சோலைக்குள்ளும்
இயந்திரங்களின்
உச்சாடனங்களுக்குள்ளும்
குகைகளின்
இருள்களுக்குள்ளும்
புதைந்து போனானோ
என்னவன்?

“மீளவா!”

என்று சொல்ல எனக்கென்ன
திராணி?

நான்தான்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே
தாயகத்தையும்
ஐரோப்பாவையும் . . .

கிழவனின் பாடல்

விருத்தாப்பிய சுருக்கத்துள்ளிருந்து
என் சிந்தனை விருட்ஷம்
முளைக்கிறது

கிடுகிடு பள்ளம் இதயம் முழுக்க
விரவிக் கொண்டேயிருக்கிறது.
மேலும் கீழும்
அசுர ராட்சசர்களாய்
நெருக்கம்.

குருதி தெறிக்க உதிரும்
கணப் பொழுதுகள் வரவும் வேண்டுமா?
சிறையிறுக்கம் காணும் எனது
குச்சு வீடு.

கண்ணிடுக்கிய வரண்ட எனது
பார்வையிருட்டு
எந்தத் தேசத்தில் வாழ்கிறோம்.
எனது என்பதெல்லாம்
இல்லை . . .
எல்லாம் அந்நியம்.

தலை நிறைய புழுக்களைச்
சுமந்த தின அரித்தல்கள்.
ஏதாவதொரு சுற்றிவளைப்பில்
அடையாளம் காட்டாமல் போனதனால்
என் தசைகளில்

பிய்பட்ட தழும்புகளில் வேதனை
ஆறாதது.

பழைய காக்கி உடுப்பும்
பயம் காட்டும்படியான பூமியில்
அவதரித்தழிந்தேன்.

மூர்க்கமாய் வாழமுடியாத
காலங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

முரசுகளால் சிரித்து
முண்டி விழுங்கி உயிர் உதறும்போதும்
முக்காலில் நடந்து போக
கட்டளை.

தனிக்கட்டையானலும் கேள்வி.
தடுமாறினாலும் பதில் சொல்ல வேண்டுமே.

பயணத்தைப் பொதி செய்துவிட்டு
முடங்கலாம்.
வாய்க்கரிசிக்குப் பிச்சையாவது வேண்டுமே.

கணச்சுமைகளை அள்ளிக் காத்து
ஆயுள் சேட்டைகளை எந்த முடக்குகளில்
கொட்டுவது.

ஒண்டிக்கட்டை உபத்திரவம்
ஆருக்கும் சுமைதான்.

விருத்தாப்பிய சுருக்கத்துள்ளிருந்து
என் சிந்தனை விருட்சம்
முளைக்கிறது.
ஒரு நாளிலாவது கருகியழியும் ஊழியும் தீண்டும்.

உறவும் பரிணாமமும்

ஆத்மார்த்தமென்பதை
உன்னில்தான்
தேடித் தெரிந்து கொண்டேன்.
எல்லா அறிவியலையும்
நீயும்நானும் விவாதித்தோம்.
பழகிய கொஞ்ச நாட்களாயினும்
ஒரு தேசம் விட்ட
உறவாயினும்
ஜீவிதத்தின் உச்சரிப்புகளில்
நீயும் நானும்
கைகோர்த்த நினைவுகள்
அற்புதமானவை.

○

பெண்ணியத்தின்
எத்தனை விபரிப்புக்களின்
தேடல்கள் உன்னில்
புதைந்து கிடக்கின்றன.
எனக்கு ஒரு உத்வேகம்
வருகிறது.
உன்னைப் பார்க்கும் போதும்
இன்னும்
உன்னை முத்தமிடும்போதும்.

○

எமது நெருக்கங்கள்
 அர்த்தம் பாடுடையவைதான்
 ஆனாலும் அண்மித்தவை
 எட்ட வைக்கும்
 அதிர்வுகளை
 எதிர் கொள்ளும் திராணி
 இருக்கிறது
 உனக்கும் எனக்கும்.

○

எந்தத் தொலை தூரமாயினும்
 நீ என்னுள்ளே இருக்கிறாய்
 நானும்
 வா இன்னும் விவாதிப்போம்!
 தேச விடுதலைபற்றி
 இன்னும்
 பெண் விடுதலை பற்றியும்

○

யாருமில்லா பனி படரும் இரவில்
 இருவருமாய்
 கை கோர்த்த படிக்கு
 சுதந்திரமாய் அலைவோம்
 மறுபடியும்.

○

மற்றுமொரு
 பனிக்காலமும்
 அரவமற்ற இடமும்
 எம் விவாதங்களுக்கு
 ஒத்து வரும்
 ஏனெனில் இருவருமே
 வித்தியாசமானவர்கள்.

முகமறியாத் தோழனுக்கு

தோன்றிப் பின்னரொரு
நாளில்
இறப்பென்றறியா
செஞ்சினப் பறவையாகிலும்
உயிர் பெறும்
ஓசைச் சிறகடிப்பில்
உரம் கொள்ளும்.

என் தோழனே
உன் உயிர்ப்பு
என் தேசத்தின் தேவையைப் போல்:
நீ வேண்டும்

எந்த மூலையிடுக்கின்
திக்கு மந்திரம்
காற்றாகி உன் மேனியில்
பட்டுத் தெறிக்கும்
உன் வரவு தேவை.

கல்லறைக் கனல்கூட
சுதந்திரம் உச்சரிக்கும்
எஞ்சிய மண் உக்கா
மூளைப் பிசிர அறையில்
இன்னும் எழும் உணர்வுகள்.

மீண்டுமொரு முறையாகிலும்
அத்தியாவசிய மீட்புயிர்
பெறவேண்டும்.

எத்தனை கழுத்துக்களில்
கூர் விழினும்
என் நினைவகலாத் தோழனே!
பின்னரொரு நாளிலாகிலும்
பீனிக்ஸ் உருக்கொண்டு
நீ மீண்டும் அலை.

சாம்பல் மேட்டிடை
ஆயிரம் முறை
அது உயிர்த்தெழும்
ஒரு முறை யேகவாய்
அல்லவே.

தசாப்தங்களின்
வரலாறு பொய்ப்பிக்கா
அலைச்சலில்
விளாகம் தீப்பிழம்பில்
எரித்தார்ப்பரிக்கும்
கொடுமைகள் அழிந்தொழுகி
உன் காலடி நக்கும்.
அப்போது நீயும் மன்னவன்
நானும் . . .

ஏதாவது மீளவும்
தோன்றலாம்
எம் பரம்பரையாவது
மூச்சு விடவும்
வாழ்ந்து மகிழவும்
வேண்டும்.

காதல் பற்றிய ஒரு விவாதம்

மானுட எல்லைகளைக் கடக்க முடியாது
என்றா நினைக்கின்றாய்?

எல்லாமே உதிரிகளல்ல

உன் சிந்தனை எனக்கு விளங்காமலா?

உறவுகளின் வீரியம் பற்றிய சிந்தனைகளில்

நான் இன்னும் ஏமாறவுமில்லை தோற்றுப்

போகவுமில்லை . . .

எத்தனை காலங்கள் . . .

இது ஒரு வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கிறது

அவளின் கடிதங்களை நானும் என் கடிதங்களை

அவளும்

சேகரிக்கத் தொடங்கிய காலம்

அது இன்னும்

அன்னியமாகிவிடப்போய்விடவில்லைதான் . . .

அவளுடைய கவிதைகளில் வீரியம் உண்டென்று

சொல்லுவேன்

என் கவிதைகளை அவள்.

கவிதைகள் அவளால் வீரியம் பெறுகிறதா

என்றெல்லாம் தனிய சிந்திக்கவேண்டும்

போலிருக்கிறது.

ஒரு பொழுது ஆகி விடப்போவதில்லை

அவளின் சிரிப்பொலி என் காதில் கேட்காமல்...
அவளுக்கும் எனக்கும் ஒற்றுமை இருப்பதாய் அடிக்கடி
சொல்லிக் கொள்வாள்.
சிலவேளைகளில் பேய்த்தனமாகவும் உரையாடுவாள்.

ஆனால் எல்லாவற்றையும்
ரசித்துக் கொண்டிருக்கும் படியாய்
நான் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.
ஆண்கள் அழுது காணவில்லையென்றும்
அதைக் காண்பதற்கு ஆசையென்றும் சொன்னாள்.
இப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி அவளுக்கு
அழுதுகாட்டுகிறேன்.
ஒருமுறை தொலைபேசி செக்ஸ் பற்றி இருவரும்
கதைத்தோம்.

காதல் பற்றி இப்பொழுதெல்லாம்
ஒரு விவாதம் வருகிறது மனதில்...

இளைய அப்துல்லாஹ் - லண்டன் 8.4.99

சுமை கனக்கும் அதிர்வலைகள்

நுனிப்புல் மார்கழியில்
பனித்துளியால் கொஞ்சப்படும்
என் கிராமம் முன்னொருக்கால்
அழகானதுதான்.

நிறம் வெளுத்துக் கிழக்கால்
தூரியன் உதிக்குங்கால்
முடி சிலிர்த்து ஓசை தரும்:
குயிலினுமிசை ஊரதுதான்.
கொத்தாய் மலர்பூத்து
நெற்கதிர்கள் தலைசாய்த்த
வெண்கிராமம் என்னதுதான்.

நிலவெறிக்கும் தோட்டமதில்
கச்சானில் மஞ்சளாய்ப் பூவும்:
வெள்ளையாய்ப் பூப்பூக்கும்
மிளகாய்க் கன்று.
அடைகாத்துக் குஞ்சினும்
தாய்க் கோழி.
செம்பருந்துக் குறிதப்பி
மகிழ்ந்திருக்கும்
வான் பாயும் புளியங்குளம்
வல்மிருகம் நீருமிழும் சுனையருகில்.

என் வன்னி நிலப்
 பெரும் பரப்பில்
 வானுயரப் பனை நீளும் கறுப்பாக...
 பொருள் செழித்து
 உயர்ந்து நின்றவென்கிராமம்
 பேரழிவுச் சமையொழுகி
 பெயர்ந்தே போயிற்று.

இக்காலை உடல் கருகிப்
 பிரேதங்கள் குழிநிறையும்
 பாளம் வெடித்தெறித்து
 நீர் அற்ற என்குளம்.
 எரி காலைப் பொழுதெறிக்கும்
 என்னாளும் துயர் மூடும்.
 வயிறொட்டும் பட்டினி
 உடலுருக்கும் நோய்வந்து
 உயிருதறும்
 கந்தகப் புகை மூடி
 கருகியது என்கிராமம்.
 சோலைச்சுனையெல்லாம்
 சுவடிழந்து போயிற்று.
 வாலைப் பருவங்கள்
 வற்றியழிந் தாயிற்று.
 தினச் சாவும் கொடூரமும்
 கொட்டும் பேரழிவும்
 இல்லாவென் கிராமம்
 என்று மீளும்?
 போர்முடியப் புதுவாழ்வு என்று பூக்கும்.
 என் கிராமம் எப்போது
 மகிழ்ந்திருக்கும் மீண்டுமொருகால்?

உம்மா!

நீ சிறு வயதோடு
பிரயாசப்பட்ட மண்
பலவந்தமாகப் பிடுங்கப்பட்டது
உன்னைப் போல எனக்கும்
அதிர்ச்சிதான்தாயே?
யாரிடம் இதனைக் கேட்க
செவிகளை மூடிவிட்ட
தேவர்களோடு என்ன பேசி
என்ன விளங்க?

○

கரைந்தொழுகும் காலங்களில்
உனக்கும் நம்பிக்கையில்லைத்தான்
மூப்பும் நரையும்
உன்னை இறப்புக்கு அழைக்க முன்னம்
இந்தக் காதகச் சமைகளால்
அரசியல் பட்டவர்த்தனமற்ற
ஒரு சுபீட்சத்தை நீ தேடுவது
தெரிகிறது தாயே

மலாயன் பென்சனியர்

நாமெல்லாம் பேசுவோம்
வாய்திறந்து மூச்சிழுத்து
சுவாசம் கொடுத்து பேசுவோம்.

என்ன இது -

தமிழுக்கென்ன சுவாச இழுப்பு
இல்லை மலேசியாவில் இருந்து
வந்தவர்களை
வரவேற்கிறோம்.

மனதார -

சத்தியமாய் சார்ஸ்க்கு பயமில்லை
எத்தனை இடிகளைத் தாங்கியிருக்கிறோம்
சார்ஸ் என்ன சார்ஸ்.

உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை என்று
அம்மம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா.
நினைத்ததால்தான் இன்னும் நிற்கிறோம்.

ஆகாயத்தில் அடி
பூமியில் உதை என்றாலும்
இன்னும் நிற்கின்றோம்.
காலில் இரவல்தான்
ஆனால் இரவல் காலில்லை.
சொந்தமாய் நிற்கின்றோம்.
நிற்கப் பழகிவிட்டோம்.

பள்ளிவாசல்களையும் பாங்குகளையும்
நாமாகவே உருவாக்கி தனியனாக -
ஆழக்கிணத்திலும்
அளந்துதான் போட்டிருக்கின்றோம்.

அந்தக்காலம்

மலேசியா என்றால் ஒரு மலைப்பு
சிங்கப்பூர் என்றால் கசையடியும் காசும்
கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்.

கசையடி விசா நாட்கள் கடந்தவனுக்கு
காசு படிச்சவனுக்கு...

எப்பொழுதும் எங்களின் பக்கத்துத் தெருவில்
வயல் வரம்பைத் தள்ளி ஒரு பலாமரம்:
அதற்குப்பக்கத்தில் அழகான ஒரு நாற்சார் வீடு
அங்கே ஒருவர் சாய்மனைக் கதிரையில்
சாய்ந்தபடி இருப்பார்.

வயது 65 இருக்கும்

மண்டான் சுருட்டை வாயில் வைத்து
சுவைத்தபடி எப்பொழுதும் குஷியாக...

ஆரம்மா அது?

அடிக்கடி ஆய்க்கினை பிடிப்பேன்
அம்மாவும் சொல்லுவா.

மலாயன் பென்சனியர்.

எப்பவும் வெள்ளையும் சொள்ளையுமாய்
இருப்பார்

மலாயன் பென்சனியர்.

இரத்தினம் வருவார் அவர் கட்டாடி
சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு

“நயினார்” என்றுதான் கூப்பிடுவார்.

அந்த மலாயன் எழும்பி வருவார்

தாடாப்பா எண்டு சொல்லி
வெள்ளாடுப்பை வாங்கி உள்ளே வைப்பார்.
மலாயன் எண்டால் உப்பிடியா?
நான் நினைப்பதுண்டு.

இப்படி எத்தனை பேருக்கு மலாயன் பென்சன்
குடுத்தது.
எத்தனை பேருக்கு சிங்கப்பூர் பென்சன் கொடுத்தது.

உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை
எண்டு அம்மம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா
அதைத்தான் இண்டைக்கு செய்திருக்கிறம்
உள்ளார நினைச்சிருக்கிறம்.

மலேசியாவுக்கு போகவேணும்
பென்சனியரைப் பார்த்து நினைப்பேன்.
சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்துக் கொண்டு
பேப்பர் படிக்கவும் மண்டான் அடிக்கவும்
அப்பத்தான் பிற்காலத்திலை
மற்றாக்கள் மதிக்கவும் எண்டு...

சின்ன வயது... ஆசை அது எனக்கு
அம்மா மலாயன் பென்சனியர் எண்டால் என்னம்மா?
திரும்பத் திரும்ப அம்மாவுக்கு கரைச்சல்

எடே! அந்தக்காலத்திலை
மலேசியா போய்ப் படிச்ச வேலை செய்த
ஆக்கள் அவை

அப்பிடியா அம்மா
மலேசியா எப்படி இருக்குமம்மா?

அவர் வீட்டில் நான் பலமுறை
உணவு சாப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

ஏனெனில் அயல் வீடு
அது பென்சனியர் கதை.

இனி;

உறவுகளை வரித்துக் கொள்ள
எங்களுக்கும் ஆசை
விசாக்கள் வேலி போட்டுத் தடுக்கும்
உலக நடைமுறையை அழிக்க வேண்டும்
ஒழிக்க வேண்டும்
எப்பொழுதும் எவருக்கும்
விசா இல்லாத போக்குவரத்து வேண்டும்.
சுதந்திரம் என்பதற்கும்
விடுதலை என்பதற்கும்
இப்படியொரு அர்த்தம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று
அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு நான்

இந்தியன், இலங்கையன், மலேசியன் சிங்கப்பூரான்
என்று

விசா வேலிகளைத் தாண்டி
எழுத்தாளன் சந்தித்தால் எப்படியிருக்கும்.
கோடுகளை அழித்து விட்டு
குதூகலிக்க முடியுமே!

கைகளை இப்பொழுதுதாவது கோர்க்க
முடிந்திருக்கிறதே
எத்தனை பேருக்கு இது முடியும்.
உண்மையில் எழுத்தாளர்களில்
ஏழைகள்தான் அதிகம்.

தமிழ் பரவும் பொழுதுகளில்
அவரில்லை இவரில்லை தானாய் அது பரவும்.
சமாதானமாக . . .
சமாதானமாக என்பதில் திருப்தி.
தமிழன் எங்கு போனாலும் சண்டை பிடிக்கின்றான்.
தமிழன் அப்படி இல்லைத்தானே நண்பர்களே !

ஆகாயத்தைப் பார்த்தால்
நிலத்திலும் பார்க்க பயம்தான் நிறைந்திருக்கின்றது.

எங்கும் புகை
வானத்தில் தான் கடவுளர்கள் எல்லாம்
குடிபெயர்ந்து போய் அகதிகளாக
இருக்கினமாக்கும்.
இங்கு ஒருவனை ஒருவன் படைக்கிறான்;
காக்கவும் செய்கின்றான்.
அழித்தும் விடுகின்றான்.

எல்லாம் ஒருவன் நினைத்தால் முடிகின்றது
இந்த அனியாயம் எங்கு நடக்கும்?

வேறு;
ஒரு ஒற்றுமை மலேசியாவிற்கும் எங்களுக்கும்
இருக்கிறது.
அங்கையும் தோட்டமும் தொழிலாளர்களும்
அட்டையும்
எங்கள் ஊரிலும் தோட்டமும் தொழிலாளர்களும்
அதுவும்
மனித அராஜகத்தின் ஒவ்வொரு சின்னங்களின்
எச்சங்களை இந்த நாற்றாண்டு விட்டு வைத்திருக்கிறது.

அன்னியம்

சத்தியமாய் அவர்கள் மனிதர்களாகவே
மதிக்கிறார்கள் இல்லை.

உப்பிட்டவரை உள்ளவும் நினை என்று அம்மம்மா
சொன்னதைச் செய்கின்றோம்.
ஏனெனில் மலாயன் பென்சனியர் வீட்டில் நான்
சாப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

தமிழன் எங்கு போனாலும்
 வடையும் தோசையும் சொதியும் சம்பலும்
 போகின்றது.
 கூடவே இலக்கியமும் போகின்றது.
 மனதார வடைக்கு நன்றி.
 மெல்லச்சாகுமென்று தமிழை சிலர் சொல்வார்கள்
 பேசும் தமிழில்
 வேறு மொழி கலந்தால் தப்பில்லை என்பார்கள்.
 எப்படியோ தமிழ் வளர்ப்போம்.
 இல்லை இருக்கும் தமிழைக் காப்போம்.
 காக்கலாம் போலத்தான் இருக்கின்றது.

வாய் இருந்தால் வங்காளம் போகலாம் என்று கண்டு
 பிடித்தவன் தமிழன்தான்.
 வங்காளம் வரை போய் விட்டு
 திரும்பி வராமல் அங்கேயே தங்கி இருப்பவனும்
 தமிழன்தான்.
 ஆசை ஆரை விட்டது.
 அப்படித்தான் சொல்வார்கள் தமிழர்கள்
 இனம் இனமாய் சாதி சாதியாய்
 நீளும் வாழ்வின் தெருவில் வலிகள் மட்டுமே
 மிஞ்சியிருக்கின்றன.
 நொருங்கிய உடல்கள் சுமந்து சுமந்து களைத்துப்
 போய் விட்டோம்.
 நாம் சுதந்திரர்;
 அடிமை வாழ்வின் தளையிறுக்கம் என்றிதை
 நினைக்கிறோம்.
 நான் எம்மைச் சொன்னேன்.

எல்லாச் செருக்குடனும் நடக்கப்பழகுவோம்
 அதிசயங்களைப் புறந்தள்ளி
 பாவப்பட்ட காலங்கள் என்றில்லாமல்
 ஒவ்வொரு மனத்திடையும் துணிவு கொண்டு

பள்ளிக்கூட நாட்களைப் போல...
எங்கள் வயல்களில் நடந்தது போல...
தூரியனைப் பார்த்து மகிழ்ந்தது போல...

இங்கு பயமில்லாத ஆகாயம் என்றில்லை
பயத்திற்கு பயந்து இன்னொரு பயத்திற்குள்
நாம் நுழைந்து விட்டோமா
என்று இரவு நினைத்தேன் - ஏனெனில்
கொஞ்ச நேரம் மின்சாரம் நின்று விட்டது.

சார்ஸ்- அன்தெரக்ஸ்- அபாயச் சங்கு
தும்ம முடியவில்லை-
மொஹமட் என்ற
பெயர் வைத்திருப்பதும் கஸ்டமாயிருக்கிறது.

இனி இனி பிணங்கள் மீதுதான் இடறுவோம்
போலிருக்கின்றது.
கவனம் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டே இருங்கள்
உங்களை நீங்களே
உங்களால் அழித்து விடலாம்

காப்பாற்றியாக வேண்டும்
தமிழை
தமிழனை

(ஒரு கவியரங்கில்)
இலண்டன்
04 04 2003

முதிர் காதல்

“ம் சொல்லுங்கோ”
ஒரு மசுக்குட்டி நினைவில்
அரித்தாகிறது மனம்.

தினம் தினம்
குடைவதில்லைத்தான்
வேலையில்லாப்பொழுதுகளில்
நீ வருகிறாய்.
நினைவில்தான் என்றாலும் கொடுமை.
முதிர் வயதில் காதல்
பதினாறு வருஷம் பதினாறு வருஷமென்று
அடிக்கடி நச்சரிப்பாய்.
ஆறுமாத முடிவில்.

முன்பெல்லாம் தொலைபேசியில்
இருவருமே கைப்புணர்வோடு
உணர்த்திவிட்டு
இருவரும் தான் சுகமடையும்வரை
உன்னையணைத்து முத்தமிடுவதெல்லாம்
கனவில்லைத்தான் பின்னர் அப்படியில்லை...

உன்னை முதலில்
 பிடிக்க வைத்திருக்குமாக்கும்
 அழகான உதடுகள்
 ரேவதி நாடி
 நல்ல ப...
 நல்ல தங்கச்சிப்பா...
 எல்லாம் நல்லம்...

ஆழ்ந்து அனுபவிக்கவிடாமல்
 அவதிப்பட்டு
 நீ என்னை அலைக்கழித்தாய்.
 உன்னோடுதான் உன் மடிமீதுதான்
 கண்ணழியும் என்று
 ஒருக்கால் உண்மையாய்ச்சொன்னேன்.
 “அபிக்குட்டி” என்று
 செல்லப்படவைத்தது எல்லாமே பொய்.

காதல் வயப்பட்டேன் உண்மை
 முதன்முதலில் உன்னைப்பார்த்து
 உதடுறுஞ்சி வயப்பட்டேன்.
 பார்வையோடு மட்டும்
 பின்னர் தொலைபேசி...

அந்த சிவப்புப்புத்தகம் எங்கே?
 மனம் பிளந்து
 பின்னர் மனதிலும் கனவிலும்
 நேரிலும் தொலைபேசியிலும்
 வந்தும் வராமலும்
 அரைவாசிதான்
 களவொழுகிப்போனோம்.
 உன்னை மனதாரப்பிடித்திருந்தது.
 இன்னும் என்னை
 அடிமனதில் நினைத்திருப்பாய்...

என்னைவிட அவன் உன்னை
கிச்சு கிச்சு மூட்டுவானாக்கும்.
ஆனாலும் என்நாவு வலியது.

காற்றடித்த பொழுது
சாயா உன்நெஞ்சு எங்கே?
எல்லா உறுதிகளும் எங்கே?
ஒன்று பிடிவாதம் மற்றது
சந்தேகமாயிருக்கும்.
அதுகாதல்தானடி
அடிபிடி சண்டை, தொலைபேசி உடைப்பு,
சூடாதல், தண்ணியடித்தல், வீசுதல்
சூடுபோட்டுக்கொள்ளாதல்,
எனக்குத்திருப்தியில்லாத அது
இப்படி ஒரு வருஷம் ஓடி விட்டதடி....
பொய்யிற்கு மற்றவரில்
ஒன்று என்று
என்னிடம் சொன்னாலும்
அது அப்படி இல்லைத்தானே
உனது கோப்பை, உனது ஷேட்,
உனது குளிர்சட்டை
உனது படம், உனது ஆழ்ந்த முத்தம்,
உடைந்த தொலைபேசி
எல்லாம் எனக்குள்ளேயே
என்னுடனேயே
எங்கே எனது சிவப்புப்புத்தகம்?

ஒவ்வொரு நாளும்
'சாத்துவாய்' கன்னத்தில்
அழுந்த முத்தமிடாமல்
அன்றைய பொழுது விடியாதே!
என்னில் விழிதிறக்கா
உன்விடிகாலை எங்கே?
யாரோடு?-

பார்ப்போம் 'அபிக்குட்டி' பிறந்து வர
அவளுக்குநினைவகலா நாட்களிலே
கறுப்பாய் உன்போல்
உதும் கன்னங்களும்
நான் ரசிக்கும் அவள் வருவாள்
என்னைப்போல... ஆணையாய்...

ஆனால் மனமொத்து உன்னால் முடியுமா?
அவனோடு...?

என்னை நோகச்செய்தாய்
உன் காசோலை இன்னும் கசங்காமல் இருக்கிறது.
உன்னைப்போலல்லாமல்...

உன் பிறந்த நாளுக்காய் நானும்
எனக்காய் நீயும்
இனி விழிக்கமாட்டோம்.
அக்கறைப்பட்டு சமையல் பற்றி
குதூகலிக்க முடியாது...
நீ புத்திசாலி
காதல் பற்றி ஒரு கற்பனை செய்து விட்டு
போய்விட்டாய்
எல்லாம் கம்மாதானே...

மாறுதல்

உடைகின்ற தானியங்களை ஒன்றிணைத்து
அதன் மெல்லிதழில்
ஒரு உலகம் செய்வதற்காய் ஒரு முனைவு.
தலைக்கவசம் கழற்றி
ஒற்றையாய் விதிசெய்ய
புறப்பட்ட ஈரினத்து மாந்தர்கள்.
பூட்டுக்கள் திறந்து
புதிதாய் எல்லாம் புதிதாய்...
ஓரளவாகினும் உடையாத பாத்திரத்தில்
காதல் புரிந்துணர்வு
அன்பு செய்ய்புறப்பட்ட பலருக்காய்
விரிப்பு விரிக்க புறப்பட்டாச்சு.
துரு விலக்கி
காலனியச் சதி விரட்டி
ஓவ்வொன்றாய் நகரும்
ராத்திரி ஸ்லோகத்தில்
இணைக்கப்பட்ட அற்புதம்.

பேசுவோம் கூடியிருந்து
நெடுநாளாய் சுருக்கிட்ட
ஓவ்வொரு ஓடைகளையும்
குருதி கலக்காமல்
இனியும்...

பல இரவுகள் பூட்டிய பூட்டை
 இப்பொழுது திறக்க பகல்களில் பேசுவோம்.
 கண்ணிமைக்கும் நேரமாகிலும்
 கழுகுப்பார்வை விலக்கி
 எங்கள் குகைகளுக்குள்
 இருந்த படிக்கு

எந்த உத்தரவிற்காயும் காத்திராமல்
 பனிவீதிகளில் சறுக்கிய மாந்தராய் இல்லாமல்
 வெண் பட்டுத்திய எங்கள் வீதிகளில் மட்டுமே
 உறுதியாய் நடந்தபடிக்க
 எங்கள் சுதேச நினைவுகளுடனே...
 சொல்லொணாச் சமைச்சுவடுகளை
 அகலக் கிழித்தெறிந்து

ஒருகாலத்தில் இறுகப்பூட்டிய
 ரங்குப்பெட்டிகளுடன் திரிந்தோம்.
 கனவுலகில் கலைந்த துனியம்
 ஒரு வெற்றியே...

இன்னும் எமக்குள்ளேயும்
 வனாந்தரக் காவலர்கள்
 கழுவில் ஏற்றாதிருக்கட்டும்.

அல்லாஹ்வே நீர் காத்தருளும்.
 அறுதியிடா மானுடர்களை
 நீர் நேசியும்
 எந்தக்கயிறினாலும் கட்டாதிரும்.

எங்குமே ஒளி மங்காதிருக்கச்செய்யும்.
 உறுதியின் மீது
 நடந்து கொண்டமட்டும் இருக்கும்
 சிலரைக் காத்தருளும்.

துப்பாக்கி எலும்பு மண்டையோடு
 புதைக்கப்பட்டதான எம் நிலத்தை
 மீள பிரவாகிக்கவும்
 அறியாதவரை அழிக்கவும் செய்யும்.
 தோல் விற்று செருப்பு வாங்குபவர்களை
 அழித்துவிடவும் ஒரு ஆவன செய்யும்.
 காஞ்சிரம்பழத்தையும் துரை முள்ளையும்
 அறிவியும்.
 இரத்தச் சிலைகளை செய்யாதிருக்கவும்
 கட்டாயமாய் வழிகாட்டும்.
 பல இரவுகளாய் பூட்டிய பூட்டை
 பகல்களில் திறக்க
 இப்பொழுது பேசுவோம்.

ஆரைச் சொல்லுகினம்

சுபஹானல் லாஹ்!

அகதியள் அகதியள் எண்டு ஆரைச்சொல்லுகினம்.

எப்பவும் உவை / உப்பிடித்தான்

செல்லாக்காசுக்கு செக்கிழுக்க வைக்கினம்.

முந்தி வந்த தீவாரை பிந்திவந்த தீவார்

தீவார் எண்டு சொல்லுறவையாம்

அம்மம்மா இதை அடிக்கடி சொல்லுறவா?

உப்பிடித்தான் இஞ்சை வந்திறங்கின

வசந்தனைப்பாத்து

முந்தி வந்த ஒருத்தர்

நீஆர் அகதி எண்டு சொல்லிப்போட்டார்.

ஆரை நொந்து என்ன செய்யுறது.

அவர் படிக்க வந்தவர் டாக்குத்தர்

வசந்தன் உசிருக்குப்பயந்து வந்தவன் அகதி.

மதிக்கினமில்லை தமிழரை தமிழர்

லண்டனிலை உப்பிடித்தான் எண்டு

பக்கத்து நாடுகளிலை சொல்லுறவை.

இஞ்சை உள்ளாக்களுக்கு ஒரு

கர்வம் இருக்குதுதான்.

ஏதோ இங்கிலீசுக்காறர் எண்ட நினைப்பு
புள்ளையனை தமிழ் கதைக்க விட மாட்டம்
என்று ஒன்றைக் காலிலை நிக்கினம்.

புதுசா வந்தவை அடி புடிப்படுகினம்;
எண்டும் ஒரு முகம் சுழிப்பும் இருக்கு
மற்றவையைப்பற்றி எப்பவும் சொண்டுரஞ்சினவடிதான்
இஞ்சை உள்ளவையிக்கு கொஞ்சம் கெம்பர்தான்
சாதி பாக்கிறவை கோயிலுக்குள்ளை விடமாட்டினம்.
பேப்பரிலை போடேக்குள்ளையும்
வெள்ளாள மாப்பிள்ளை வேணுமெண்டெல்லே
நிக்கினம்
ஆரைச்சொல்லி அமுறது.

ஊரிலை சமாதானம் உவையிக்கு விருப்பமில்லை
அடியடா மோனை அடியுங்கோ எண்டு சொல்லுகினம்
ஆற்றேக்குள்ளை அடிக்கிறது.
அங்கை சனம் நிம்மதியாய் இருக்கிறது
உவையிக்கு விருப்பமில்லை.
ஆரைத்தான் உவையள் அகதியள்
எண்டு சொல்லுகினம்.

தெளிவு

கனவுகளின் உதைப்பில்
அணுவோடு கரையும்
ஒருவகை சீறுதலிலிருந்து
என்னைப் பாதுகாக்க பழகிக் கொண்டேன்.
பூமி சஞ்சாரம் மிகக் குறுகியதான
ஒரு தூழலுக்குள் அனாதரவாக அல்லாமல்
நீண்டு நெடுகிய ஒரு பாதையினூடு நடக்கவும்
ஒவ்வொரு உருவமும் புளகாங்கித இலச்சினைகளுடன்
பயணிக்கும் கல்வெட்டுப்பாதை என்னுடையது.

சரம் சரமாய் கோர்க்கப்பட்ட உள்ளுணர்வில்
இப்பொழுது கனவு வருகுதில்லை.
கரிய இருளும் கவிந்த பூமியும் அந்தரமாயில்லை.
அருபத்தின் ஆரூடங்கள் பிடிக்கவில்லை.
சுகிக்கவும் சுடரொளி பெருக்கவும்
என்னுள் ஏதாகினும்
உந்துதல் ஏற்பட்டால் மகிழ்வேன்.

மடையாய் நுரைதள்ளும்
வெள்ளை ஓவியங்கள்
என்றுமே புதியதாக இருக்கிறது.

கோடுகளின் நடுவே நடக்கவும்
இனிமையாக இருக்கிறது.

ஸ்பரிசம் சீற்றம் ஆறுதல் நித்திரை
எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு உத்தாளனமான
அர்த்தம் கற்பிக்க ஆறுதலாக இருக்கிறது.
எல்லாமே நினைவில் சுகமாக...

பூமியை விட்டு விட்டு
தூர விலகாமல் இருக்க வேண்டும்.
ஒவ்வொன்றையும் ஆர்வமாய் பார்க்கிறது மனம்.
காதல் கலவி வெண்மை ஆகாயம் நீலம்
எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு சேர...

உன்னையும் சேர்த்து . . .

என்னைக் கலைக்காதே நண்பனே!
 நினைவுக்கு வந்த நாட்களிலிருந்தே
 நான் வித்தியாசம்.
 எனக்குள் சில இறுக்கங்கள்
 யாரும் நெருங்கவொண்ணாதபடிக்கு . . .
 நினைவு முகிழாவொரு நாளில்
 ஒருவன் ஒண்டுக்கிருக்கச்சொல்லி பார்த்து
 இச்சித்தான்.

ஞாபகமிருக்கிறது . . .

பருவ வயதில் ஒருமுறை
 ஒருவன் என்னையடித்து
 மயக்கத்தில் வல்லுறவு புரிந்தானாம்;
 புத்திகவாதீனம் தெளிந்த ஒன்றரை வருட முடிவில்
 என்கையில் ஒரு குழந்தை.
 ஒரு குளிரான பகலில்
 அக்காவின் புருஷன் என்னை வல்லுக்கழைத்தான்
 மறுக்கமுடிந்ததெனக்கு.
 தனியாய் வாழுவது இலேசாகிவிட்டது.

பலபேர்வந்து உறவுவைக்கக்கேட்டார்கள்
 அழகு அறிவு பருவம் என்ற எனது
 வர்ணனைகளுடனேயே . . .

கலியாணம் குடும்பத்தை பலமாய் மறுத்தார்கள்
என்னோடு இச்சிக்க வேண்டுமாம்
ஆசையாய் இருக்கிறதாம்
ஆனாலும் நீயுமா?

புத்தாயிரமும் மனிதர்களும்

பூமி அழியப்போகிறதாம்
தூரியன் உருகி விடுவானாம்.
ஒருபாதிரிக்கு உள்ளூர்ப்
பயம் வந்து:
தாய்லாந்து மண்தோண்டி
குகைக்குள்ளே குடிவாசமாம்.

‘ஈசா’ நபிக்கு இன்னொரு பிறப்பு
இந்த நூற்றாண்டில்
வந்து விடுமாம்.
‘கல்கி’ அவதாரம் உருவாகி
வருகிறதாம்.
‘மஹதி’ மக்காவை
ஆள வருகிறாராம்.
மனிதர்களே! மனிதர்களே!
பதட்டம் கலந்தவர்களே!
எங்கள் பூமிக்கு
முன்னூற்று ஐம்பது கோடி
வயதுதான் ஆகிறது.
முஹமது நபி சொன்னதுபோல்
இரண்டு முப்பதில்
இறப்பதல்ல நம் பூமி.

இது இரும்புக் காலம்.
ஒரு 'கல்பம்' வரட்டும்
இன்னும் எண்பத்து இரண்டு கோடி
ஆண்டுகள் காக்க வேண்டும்.

மனிதர்களே!
அறுபதில் அந்தரிக்கும் ஆத்மாக்களே!
பூமி அழிவதிருக்கட்டும்
கோடி கோடியாய் ஆண்டுகள்
அவகாசம் இருக்கின்றன.

தூரியக் கவலையில்
பூமிக் கவலையில்
பாதி நேரமாகிலும்
நம்மைப் பற்றிச் செலவழித்தது
ஞாபகமுண்டா?
பெண்களை அடிமை அவஸ்தை
கொள்ளாமல் இருக்கப்
பழகியதுண்டா?
வியர்வை சிந்தி வேலை செய்யப்
பழகினோமா?
தூசி இல்லாத ஊரில் வாழ
ஆசை கொண்டோமா?
மதுவையும் புகையையும்
வெறுத்தோமா?
தொழிலாளர் நலம் கண்டோமா?
விருந்தினர் ஓம்பி மகிழ்ந்தோமா?
யுத்தம் நிறுத்த
விரும்பியதுண்டா?
பூமி அழியப் போகிறதாம்
தூரியன் உருகி விடுவானாம்.

விரிகின்ற காலங்களும் ஒரு கடிதமும்

தங்கைக்கு!

ஒரு பொழுதில்லை மறு பொழுதேனும்
உன் நினைவுச் சுமை
மனதோடொத்ததுதான்.

சோகச் சுவடெழுதி ஒரு ஞாபகம்
அந்த மகரந்த வாடை
சுமந்த ஒரு மஞ்சள்கொன்றை
மர நிழலில் உன் மனமறித்த
பொழுதுகள் மறக்க முடியவில்லை!

வற்றாத மகிழ்வொலி பூரிக்கும்
என் வடபுலத்துக்கிராமம் போல
உனது கிராமமும்.
மெய்சிலிர்த்தெழும் நினைவுகளடக்க
இன்னுமும் நன் நான்கு இதயப்பைகள்
தேவைப்படும்போல . . .

எந்தப் பணக்கார தேசமும்
சந்தோஷம் தராதென்பது உனக்கறியாததா?
ஒருமுறையேனும்
அலையடிக்கும் என் வெண்மண்கிராமத்து

வேம்பருகில் வெறும் மணலில்
தலை சாய்த்திடுமாப்போல் இல்லை.

கண்ணீர் விலக்கி உன்
கனவுகளின் ஆர்ப்பரிப்புகளுக்கப்பால்
இந்த அண்ணாவின் பிரார்த்தனை
வீண் போகாதம்மா.

ஓடும் இரைச்சலில்
ஒன்றிப் போகாமெம் அன்பு இது.
எந்தக் கானலிலும் கரையவொண்ணா
நேசம் பூத்தம்மா.

கடந்த நட்புகளை இன்னும்
கரைக்க முடியா உன் கற்பனை
வேகம் பற்றி அடிக்கடி இரைமீட்கிறேன்.
இது ஒரு தவம்.

உன் கனவருகில் எனக்கு முடியுமென்றிருந்தால்
தினமொரு தேவதாதனை
மலர் தூவ விட்டிருப்பேன்.

முடிவிலாப் பயணத்தில் ஒவ்வொரு
முறையும் இடறி விழும் படியாய் உள்ளது.
இரவுக் குளிரும்
பகல் வெயிலையும் விட இது கொடியது.
வாழ்த்துக்களோடு
அண்ணா

விடுபடும் சட்டகங்கள்

என் வியாபித்தலுக்கப்பாற்பட்ட
ஒரு சிந்தனை மீள்தல்
உன்னிடம் இருப்பதையிட்டு
நான் அன்பு கொள்கிறேன்.
உன்னுரிமை பற்றி நீ
சொல்லும் பொழுதுகளிலெல்லாம்
நான் சில சட்டகங்களில் இருந்து
விலகிக் கொள்கிறேன்.
என்னாலும் சிந்திக்க முடிகிறது பெண்ணே!
உருக் கொள்ளா அன்பினாலும்
வெறுமனாகிப்போன சில
விலங்குகளாலும் நீ
இறுக்கப்பட்டுக் கொள்ளாத
உன் உத்வேகம் எனக்குப்
பிடித்தமாகித்தான் போனது.
விடுதலை பற்றிய
உன் வியாக்கியானத்தோடு உடன்பாடிடுவதற்காய்
என் கைகளை உன்னுடனாக
இணைவதற்காக ஒரு உத்வேகம்.
சில பரிமாணங்கள் இறுக்கமானவையாக
விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.
உன் அன்பும்

உன் முத்தங்களும்
உன் நெருக்கமும்
உனக்காக அக்கறையும்
என்னைக் கவர்ந்தவை.
உன் மீது அன்பு செலுத்தக்
கற்றுக் கொண்டேன்.
உன் சுயநிர்ணய
பாத்தியதைகளுடன்
நானும் . . .

உறவை வேண்டிய நீயும் நானும்

ஓரிடத்தில் அமைவுறாத
உன் உணர்வுகளை
மதிப்பதற்குப் பழகுகிறேன்.
நீ பெண் என்பதற்காகவல்ல
நீ என்பதற்காக . . .

சுதந்திரமான எதுவும்
சுகமானதுதான் காதலும் கூட
ஒரே கட்டிலில்
ஒரே நாற்காலியில்
ஒரே உறைவிடத்தில்
ஒரே தரையில்
அரவமற்ற பொழுதுகளைத்
தேடித் திரிந்து
நாமாய் அமர்வோம்.
வாயில்லா ஜீவன்களையும்
காற்றையும் இனிய நிலாவையும்
கூடவே சுகந்தங்களையும்
எம்முள் உறவாடுவதற்காய்
சற்றே அனுமதிப்போம்.
கைகளை இறுகக் கோர்த்தபடிக்கு

எனக்குள் உன்னையும்
உனக்குள் என்னையும்
சரி சமமாய் புகுத்தி ஒரு
உறவு கொள்வோம்.

எதற்கும் அஞ்சாதபடிக்கு
வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவும்
நான் நானாகவும்
நீ நீயாகவும் என்றபடிக்கு.

சாபக்கேடு

எரியும் தணலிடையுன்
ஊனுருகிப் போனது
உன் பால் பீச்சி
என் முகம் நிறையும்
உன் சிரிப்பு.

உன் பெரிய முலையிடுக்கில்
முகம் புதைத்தழுவேன்
கோதி மடி மீது
உச்சி மோர்ந்து
சோர்வென்பது என்னம்மா?

துப்பாக்கி தொட்டிறக்கி
அநீதி பற்றி எப்போதும்
ஓதிக் கொண்டிருப்பாய்
என்னலைச்சல் மீது
உனக்கும் சமை.
உன்மீது உனக்குக் கோபமே வராத
அந்த ஒரு மணி நேர இரவில் ...

என் வேதனைக்கு
ஈரலிப்பு வந்து விடுகிறது

பொதும்பிய துவாலையின்வழி
உருகி எரியிடை
வளரும் தீயென
உன் பூமுகம்...!

அம்மா!
எப்பிறவியில்
அநியாயம் இழைத்தேன்?
இழிந்து உருக்குலைந்து
சிதிலமாகிப் போன
உன் மார்பையும் முகத்தையும்
உடலையும்

முதலைப்பால இடிமதகினிலிருந்து
அள்ளி அணைத்துக் கொண்டு
கதறி அழுவதான
பொழுதை அடைந்தேன்.
காற்றில் வரும்
துர்வாடை மறந்து...

அடைகாக்க முடியாத அந்தரங்கள்

மௌனத்துக்குள்
ஒரு பூகம்பம் சுழல்கிறது.
எல்லாம் அன்னியமாய்
சிந்தனை வேர்கள்
பாறிப்போய்விட்டன.

என் பூமியோடான உறவுகள்
வலிந்து நிற்கின்றன.
உதிருகின்ற உயிர்களை காப்பதும்
ஏற்பதும் யார்?

இரத்த ஆடைகளால்
என் தேசத்துத் தாயை
எத்தனை நாட்களுக்குத்தான்
குளிப்பாட்டப்போகிறீர்கள்?

வெற்றி யாருக்கு வேண்டும்
என் தேசம் சந்தோஷப்பட்டு
எத்தனை வருஷங்கள்!

மனிதர்கள் இல்லாத மண்ணை
எந்த மன்னர்கள்
ஆளப்போகிறீர்கள்?

அமைதிச்சுவடுகளை
அழித்துவிட்டு
எந்த ராஜ்ஜியத்துக்கு
பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதும்
ஆர்ப்பரிப்பதும்!

கொலை... கொலை... கொலை...
என்ன இது?
இதுவா என் தேசத்தின் வேதம்?

அன்னியப்பட்டுப்போன
இனங்களிடையே
ஒற்றுமை தூவ
எவருக்கும் சக்தியில்லையா?
அன்பு மிளிர் ஒரு ஒற்றுமைப்பூமியில்
வாழ ஆசை!
ஆனாலும் மௌனத்துக்குள்
ஒரு பூகம்பம் சுழல்கிறது.
எல்லாம்
அன்னியமாய்
சிந்தனை வேர்கள்
பாறிப்போய் விட்டனவே!

அகதி வாழ்வும் அவளின் நினைவுகளுமாய் . . .

முழுவதுமாக கும்மிருட்டு!
ஒரு மின்மினியும் இல்லை
அடைக்கப்பட்ட அறையில்
தனிய நான் மட்டும்!
அகதி என்பது இது தானோ?

என் ஞாபகங்களைக்கிளறுகிறது
மணிக்கூடு.
உடைந்து போன என்
வாழ்வினைப்போல அது!
நினைக்கும் படியான
உத்தரவுடன் அவள் வாங்கித்தந்தது.
அவளைப்போல் அதுவும் வெள்ளை நிறம்.

அந்நிய மண்ணில்
நினைவுகளைச்சுமக்க முடிகிறது.
பொருட்களையுமா
ஓரிரு இரவுகளைக் கடத்தமுடியும்.
சுமை கூடிய அவைகளை
எவ்வாறு என்னால் ஜீரணிப்பது.

உன் வாசனைகளைக் கடந்து
எத்தனையாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் . . .
எல்லாம் அங்கு போலத்தான்
ஆனால் வெறுமை மட்டும்
அங்குகிங்கெனாதபடிக்கு பரந்து போய் . . .

நீ நலமாயிருக்க வேண்டும்.
அது தானே என் பிரார்த்தனை
எங்கே அந்தப்பல்கலைக்கழக
தொலைபேசிகள் . . .
என்னைப்பற்றியும் என் நினைவுகள் பற்றியும்
அவளிடம் கொஞ்சமாவது
சொல்லுங்களேன்.

என்னவளை சுமந்து சொல்லும்
வயல் காட்டுப்பாதைகளே
உங்களுக்கு மெத்தைகள் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்.

அவள் பாதணி நொந்து விடும்.
சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது.
தூரம் மட்டும் தானா வாழ்க்கை

அகதிகளாய் இருந்து கொண்டு
தாய்மண்ணை உலகப்படம்
காட்டிக்கொண்டிருக்கிறதே
அதுதான் கொடுமை.

அருகிருத்தல் என்பது . . .

உண்மையிலேயே புரிதல் அல்லது
அறிதல் என்பது
அது ஒரு பெரியதுதான்.
எந்தத் தொடர்புகளும்
ஒரே அந்தரத்தில் நின்று கொண்டிருப்பதாய் . . .
மனது கலவிக்குள் மட்டும் அழுந்திப்போக மறுக்கிறது.
ஒரு காலம் இருந்தது தான்
உன் அறிமுகத்திற்கு முன்பு.
உன் மொழி எனக்கோ
என் மொழி உனக்கோ
புரிய முடியாமல் இருக்கும் போதெல்லாம்
முரண்பட்டு இருக்கவும்
பின்னர் புரிகின்ற அர்த்தப்பாடுகளுக்குள்
சுற்றிக்கொண்டிருக்கவும் . . .
ஒரு சுதந்திரமாய் நீ
அல்லது நான் சொன்னது போல
எம்முறவு அற்புதமாகத்தான் இருக்கிறது.
ஒரு இறுக்கம்
எல்லோரும் உன்னைப்போல்
ஆக முடியாமல் இருப்பது . . .
உன் சுவாசத்தை நானும்
என் சுவாசத்தை நீயும்
சமப்படுத்தி சுற்றுக்கொண்டவை
இப்பொழுது ஒரு இடர் மிகுந்திருக்கிறது.
அது பிரிவென்பதல்ல
உன்னை அதிகமாகவே புரிய முடிகிறது.

ஒரு காற்புள்ளி

மூச்சுகளுக்கு இன்னும்
இடமிருக்கிறது.
ஆடி முடி தேடுகின்ற வாழ்வின்
அந்திமங்களில் கரைகிறது.
மிகுதி.

புரியமுடியாத அல்லது
புரிய நினைக்காத ஒரு
குழப்பமான உலகமே எம்மை
கௌவிக்கொண்டுள்ளதாய்
இன்னும் விரிகிறது.

தேசம் உதறிவிடினும்
நெருக்குதல்கள் இதயத்தைப்
பிழிகிறது.

எந்த ஆணையும் அல்லது
எந்தப் பெண்ணையும் நம்புவதாகத்
தெரியவில்லை.
இந்தப் பூம்பாகம்
முத்தங்களில் மட்டுமே
சோடித்ததாகத் தெரியவில்லை.

அவள் அழகானவளாகவும்
இன்னும் உணர்வு பூர்வமானவளாகவும்
உள்ள விசாலமானவளாகவும்

நம்பிக்கை உடையவளுமாகவே
கற்பனை கொண்டேன்.

எனது எல்லாமே கற்பனையில் தான்
கழிகிறது.

இது சோர்வு பற்றிய
கவிதையாக எனக்குப் படவில்லை.

அவளின் நினைவுகள் வரும்போதெல்லாம்
கவிதை வருகின்றது சில நேரங்களில்
இந்தப் பெண்ணிலைவாதியை
என்னால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை
அவளை ஒரு பெண்ணாக மட்டும்.

பிணம் செய்யும் தேசம்

அந்தக்கால்வாய் எனக்கின்னும்
புதிதில்லைத்தான்.
சில வேளைகளில்
அது ஒரு ஜீவ ஊற்று
பிணந்தின்னி கழுகுகளுக்கு
புதிதாய் ஒரு உறைவிடமாகவும்
உருமாறியதாய் ஞாபகம்.
நரிகளின் இணைபிரியாத
ஒரு கும்மாளமிடும்
சுனையின் நிலமாக
இன்னுமொரு அவதாரமாகவும்.

ஆற்றில் பிணம் மிதந்து
வருவது ஏதோ ஒரு அழகாகவே
தெரிகிறது கழுகுகளுக்கு...

இப்பொழுதெல்லாம்
தேசத்தில் ஓவியர்களுக்கு
ஆற்றில் பிணத்தை வைத்துக்கீற
இலகுவாகவே படுகிறது.
ஏன் கவிஞர்களும்
பிணம் பற்றியே சிந்திக்கிறார்கள்.

பிணம் ஒரு பொதுவானதாகவும்
தினம் நிகழ்வனவாகவும்
அது உரித்துடையதாய்
ஆகிவிட்டது.

சாப்பிடுதல் குடித்தல்
புகைத்தல் இன்னும் புணர்தல்போல
மிகச்சாதாரணமாய் பிணமும்...

சந்திகளில் இருந்து கொண்டு
பிணம் பற்றிய பேச்சில்
காலம் வெகு இலகுவாகவே கழிகிறது.

பெண்களும் அதிகமாக
பிணங்கள் பற்றியே பேசுகிறார்கள்.
இராப்பேய்களும் இப்போது
அலைவதில்லையாக்கும்.

பிணங்கள் எழுந்து வந்திடாதே
எலும்புக்கூடுகள்
ஈரம் ஆறமுதல்
அடுத்த பிணமும் தயார்

பிணத்துக்குப்பயப்படுபவர்கள்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
இல்லாமலாகி விட்டதாயும்
புள்ளி விபரம் சொல்லிற்று.
தேசத்தில் நடக்கலாம்
என்று பிடிவாதம் பிடிப்பவர்களே
நாளைக்கு நீவீரும்
பிணமாகலாம்.

பொப்பி மலரும் அழகிய அவளும் நானும்

அந்த அதிகாலைப்பொழுதும்

பொப்பி மலருமாய் ஒருத்தி

அவள் முகம்

பொப்பி மலரை விடவும்

அதன் சிவப்பை விடவும்

அவள் . . .

விஷேசமானவள் . . .

சிரித்து

பொப்பி மலர் விரிந்திருப்பதைப்போல் . . .

பின்னர் பணப்பேழையையும்

'பொப்பி' மலரையும்

என்னையும் மாறி மாறி . . .

அவள் கண்கள் . . .

அவை

பொப்பி மலரை விடவும்

ஒளிர்வானவையாகவும்

இன்னும் துலங்குவனவாயும் . . .

அந்த அதிகாலையில்

மலர் கொண்டு வரவேற்கும்

அவளை

எனக்கும் மனதுக்கும்

பிடித்திருந்தது.

‘ஹலோ’ என்பதாய்
 ஒரு சில
 வார்த்தைப் பருக்கைகளை
 அந்தப்புறா
 விழுங்கிக்கொண்டது.

செத்த இராணுவ வீரனை
 ஒரு முறை எண்ண
 மறுத்த மனம்
 எழும்பி வரவா போகிறான்.
 தொலைப்புக்கள் கடந்த
 ஒற்றுமை பற்றிதாய் பிரவாகம்.
 உண்மையாய் வேண்டுவதெல்லாம்
 அவையே . . .

அவளைப்பார்த்து
 மீண்டும் குசலமான சொற்கள்
 பின்னர் பரிமாற்றம்
 பின்னர் கலப்புத் திருமணம்
 பற்றியும் பொப்பி மலர் பற்றியும்
 இன்னும் இன்னும்
 அவளது அசைவில்
 இசைவும்
 உண்டானதாய் அவளும் நானும்
 பொப்பி மலரானோம்
 கண் மடல்கள் படபடக்க
 அவள் பொப்பி மலரை
 இசைவிற்காயும் இணைவிற்காயும் தந்தாள்.
 கைகளைப் பரிமாறிப்
 பெற்றுக் கொண்டோம்.

இனத்தை ஒற்றுமையாக்கிய
 பொப்பி மலருக்கும்
 இறந்தஇராணுவ வீரனுக்கும்

சிறந்த காணிக்கையாக
அவளும் நானும் ஆனோம்
பொப்பி மலரைப் போலவும்
அதன் மென்மை போலவும்.

ராசாத்திமார்களுக்கோர் விண்ணப்பம்

வீறு கொண்டெழும்
ராசாத்திமார்களின்
உத்வேகம் எனக்குப்
பிடித்துப்போய் விட்டது.

அக்னிப்பிரவேசம் செய்ய
மறுத்தொதுக்கும்
இருபத்தோராம்
நூற்றாண்டே வருக!

காதல் தீயில் வெந்தொழுகி
கல்லறை காணா
மனவிறுக்கம் கொண்ட
ராசாத்தியை நான்
நேசிக்கத் தெரிந்து கொண்டேன்.

காதல் பாணத்தில்
உயிருக்குத்தீ மூட்டி உற்பவிக்க
என்னஇருக்கிறது?

வீறுடன் எழும்
என் ராசாத்தியே

உன் விழி பார்த்த
உத்வேகத்தில்
என் மனது உனக்காய் சரியும்!

தி விறகின் பஸ்ப்மாய்
நீ தேடியழி! கொடுமைகளின்
வேர்களையும் இன்னும்
அதன் கர்ப்பக்கிரகங்களையும்
கட்டுகளின் இறுக்கத்தில் கிடந்துலைய
உனக்கு யாரடி பெண்ணே
விதி செய்தவன்
அவனையும்

உன் வாழ்தலில்
உன் உயிர்ப்பிலும்
வழி நெடுக பூப்பூக்க வேண்டும்.
தவம் கலைத்து
வாருங்கள் என் ராசாத்திகளே!

புத்தம் புதியதான தினவுலகம்
வரவேற்றுக்கிடக்கிறது.
கன்னம் கூசிய வெட்கம்
போதுமடி பெண்ணே!
உன் பிறப்புதல் பற்றிய புரிதலில்
பூரித்துப்போவதற்காய்
செயல்பட்டுப்பரவசமடை!

இடைவெளி பற்றிய
உறுத்தலின்வெறுப்புகள்
கலைய நீ புதிய பெண்ணாய்
வரவேண்டுமடி.

சுமை கனக்கும் ராவும் பகலும்

ஒரு நெருப்புதிரும்
போர்க்காலச்சுமை
தினம் என்னுள்ளே
உறங்கியபடியும் விழித்தபடியும்
கிடக்கிறது.
நெக்குருகிப்போகாதபடிக்கு
நெடும்புனல் போல அது
போரதீர்வில்
என் செவிப்பறை
ஓவென அகலித்தபடிக்கு...

அவலங்களைக்கேட்டும்
அனுபவித்ததுமான உணர்வுகள்
அங்கிங்கெனாதபடிக்கு
இழுபட்டுப்போய் அடங்க மறுக்கின்றன.
இடிபாடுகளும் வனஅழிப்பும்
ஓலங்களும் பட்டினியும்
முள்ளும் தோலுமான மானுட எச்சங்களை
மனம் விலக்க முடியவில்லை.

எட்டாத தொலை காலத்தில்
தீர்வு முட்டைகள் உறியில் தொங்கியதாய்
திராட்சை நரியின் நாவூறல்
போல கனவுகளைத்தினம்

சுமந்த படிக்கு
இந்த முன்பணிக்காலத்தின்
ஒவ்வொரு ராப்பொழுதுகளும்
தனிமை விறைப்புகளில் நகர்வதாய் ஞாபகம்.

போஷிப்பதற்கு முடியவில்லை
தேசம்தான் ஞாபகப்படுகிறது.
வெட்டிப்பொழுதுகளில்
லயித்திருக்கும் காலம்
என்னவோ காத தூரம்
சென்று விட்டதான பிரேமை
தினம் என்னுள்ளே உறங்கியபடிக்கும்
விழித்தபடிக்கும்
கிடக்கிறது சுமை.

சுமையொழுகும் என் பூமி

என் வன்னி நிலப்பெருந்துயரை
வான் வழியாப் பெருந்துயரை
எண்ணிச்சுடருதிக்கும்
ஒரு சுமைகள்!

கானகத்து வழி நெடுக
என் ஆறு ஓடி வரும்
கனகாம்பரம் பூத்து நிற்கும்!

உச்சிக்குளிரெடுத்து
குருவிச்சை ஆற்றினிலே
குளித்த சுகம்!

பரந்த வான் நுரைக்கும்
புளியங்குளம் நிறையும்
நந்திக்கடல் சேரும்
அத்தண்ணீர் நினைவள்ளும்!

வெங்கண்ணி நாரையெல்லாம்
இறகோயும் புளிய மரம்
இன்னும் நிற்காதா?

கார்த்திகைப்பூங்கொடிகள்
என்வேலியோரம் பூக்குமாக்கும்!

நெட்டுயரும் பனையடியில்
பாய்ந்து பழம் கொண்டு
பாலில் வடித்த அம்மாவின்
நினைவள்ளம்.

இன்னும் பணியார வாசம்
மூக்கில்!

என்குளத்தில் அழகாய்
முதலை நீந்தி வரும்!

பயிவெட்டுக்காலத்தில்
பண்டாரம் சங்குதி
நிறைமணி போடுகின்ற
குதூகலத்தில் மனம் கனியும்!
என் வீடு பெரும் வீடு
நாலேக்கர் நானிலத்தில்
மிளகாய் கொத்துதிர்க்கும்!

என் கிணறு பெருங்கிணறு
எல்லாம் அழிஞ்சாச்சு!

என் தரைக்கு நீர்ந்த
முத்தையன் கட்டுக்குளமும்
வற்றி வறுகியதோ?

எண்ணிச் சுடருதிக்கும்
என் சுமைகள் தாளாது!

வானூர்தி பொழியும்க்
குண்டுக்காளாகி
என் மக்களெல்லாம் அழிந்தாச்சு!
அகதிகளாய் ஆயாச்சு!

பயிரில்லா என்னிலத்தில்
பத்தைகள் மண்டியதாம்
இனியுமெக்காலம்
என் பூமி செழிப்புறையும்
கண்ணீர் கலைந்ததொரு
கவிதை எழுதுதற்கு...

தேசத்தின் அதிர்வுகள்

வாக்குறுதிகளுக்குத்தான்
 வரிவிதிப்புக்கிடையாதே
 எந்தச்சூட்சுமத்தில்
 என் தேசத்தினை
 கட்டியெழுப்புவதாய் உத்தேசம்.
 முகடிழந்த ஓவியமாய்
 என் கலைக்கோயில்
 இடிபட்டுக்கிடக்கிறது.
 வானம் பார்த்த பூமிக்காவது
 நெல் மணி தூவ
 வானத்தில் இருந்தா
 சிறகு முளைத்த தூதுவர்கள் வரவேண்டும்.
 மானுடமிழந்த பூமியாய் கோலோச்சுகிறது
 ஆயுதங்களும் சர்வாதிகாரமும்.

பூப்பூத்த என் பூநிலத்தை
 மீட்டுத்தாருங்கள் வானவர்களே!
 கேட்பதற்கு யார் உளர்!
 மேன்மை தங்கியவர்கள்
 வந்து போவற்கும்
 கும்மாளமடிப்பதற்கும்
 அரசவை நாற்காலிகள் எதற்கு?

சமாதானப்புறாக்களை
எது தோளில்
சுமக்கிறதோ அதுதான் காட்சி
புல்லரித்து விடவில்லை
என் தேகம்
புது வாழ்வு வேண்டும் என் தேசத்திற்கு

பொருளாதார சுபீட்சமாம்
கதையோடு சரி
யுத்தப் பேயின்
வாய் அகலத்திறந்திருக்கிறது
அதற்குத் தீனி வேண்டும்.
உண்டி சுருக்கி உணவளியுங்கள்

என் மக்களே
என்ன விதியிது?
என் தாயை ஏன் கொல்லுகிறீர்கள்.
என் பூமியை ஏன் வதைக்கிறீர்கள்
முப்பது வருசமாய்
வேதனைப்பட்டது போதாதா?
விழுக்காட்டின்
கால்களுக்கு
நசுங்குண்டு போவது
என் மக்களும் தேசமும்.

கொந்தளிக்கும் கடலில்
என் தீவை ஸ்த்திரமாக்க
யாராவது வாருங்களேன்
மாரிக்கால ஊழிக்காற்று
அகதிகளை அழிக்க முதல்
ஒரு நிவாரணம்
கொண்டு வாருங்களேன்
புத்தியுள்ள மேதாவிகளே
உங்களுக்கோர் விண்ணப்பம்

என் தாய் பூமியைக்
காப்பாற்றுங்கள்
என் தேச மாதாவைக்காப்பாற்றுங்கள்.

வதைகூடத்தில் சிலமணி

இருதயம் முழுக்க
ஒருவகை இறுக்கம்
ஒரு கொலை முகாமுக்குள்
நடக்க மறுக்கின்றன
கால்கள்.

இரத்தமும் சதையும்
பிணமும் கலந்த வாடை
என் ப்ரேமையில்
ஆழ்ந்து அகலித்த
அந்த காதகத்து
விடுதிக்குள் என்னை
ஏன் அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்.

என் தேசமும்
ஞாபகத்திற்கு வருகிறது
பலமுறை
இலட்சம் உயிர்களின்
மரண ஓலத்தை
யார் என் காதில்
ஊதுவித்தது.

ஒரே ஒரு ராட்சதக்குரலுக்கு
எத்தனை அறிவாளிகளின்
மூளை கசக்கப்பட்ட மண்ணிது.

ஓ அதுவென்ஊ
வாயு அறை
மனிதனை மரமாக்கி
பின்னர் சாம்பராக்கிய
ராட்சத மூன்றுஅடுப்புகள்.
தூரியன் சிவப்புதிர்த்த
ஒரு மாலைப்பொழுதுதான்
அந்திமயக்கத்தில்
லயித்திருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை.

அஞ்சலிக்காய்
தூவப்பட்ட சிவப்பு
றோஜாக்களே!
எங்கிருந்து இவ்வளவு இரத்தங்களையும்
உறுஞ்சிக்கொண்டீர்கள்.

ஒரேநேரத்தில் ஆயிரம் யூத ஆத்மாக்கள்
அடங்கியிருக்குமே

பெயரென்னவோ அகதி விடுதிதான்
அது ஒரு கொலை வீடு

மின்சாரம் பாச்சலாம் நச்சு வாயு
ஊட்டலாம்.

கரங்களை உடைக்கலாம்
எல்லாவற்றுக்கும் சாதனங்கள்.

அந்த ஒலிபெருக்கிகள்
மீது கூட எனக்கு
வெறுப்பு
ஹிட்லரின் குரலை வாங்கி
வஞ்சம் செய்தவை அவை
அது ஞாபகச்சின்னமல்ல
மயானம்.

மனம் கனத்துப் போகிறது.
எத்தனை இழவு வீட்டுக்குப்
போய்விட்டு வந்தேன்.
இரத்தமும் சதையும் கலந்த
இறுக்கம்

என் மனம்
பாசிசத்தின் ஒரு
பகுதியைப்பார்த்த
பாரத்தோடு வெளியில் வந்து
கண்ணீரை
அகற்ற மட்டும்தான்
என்னால் முடிகிறது.

கடந்து போனவை

என்னைப் போல
எனக்கும் சிந்திக்க ஆசை
என் மூளைக்குள்
ஒன்றுமில்லை அதைத் தவிர

பெருங்கோடை ஒன்று
என்னைச் சுட்டெரித்த கடைசிப்பொழுது
அதனோடு எல்லாம் முடிந்தது

புத்தகங்கள் அருமையானவை
என்னை அவை அழகுபடுத்தின
இப்பொழுது அவை
என்னை வேதனைப்படுத்துகின்றன

செய்திகளைப் பார்த்து
அச்சம் கொள்ளும்படியாய் ஆனது
தூரியக் கதிர்கள் சுட்டெரித்து
சொல்லும் சேதி என்ன?

மானுடம் என்பது என்ன-
முடிவிலியாய் நீளும் ஒவ்வொரு அதிர்வுகளும்
கோபம் கொள்ளும்படியாய் ஆனது.

அடர்த்தியான ஒளி படருகின்ற
பூமியில் மனிதருக்கான வாழ்வுரிமை
எல்லா இடங்களிலும் பறிக்கப்பட்டிருக்கிறது

அது யாரையோ திருப்தி செய்வதற்காக
கட்டுமானப் படுத்தப்படுகிறது.

நிலவுப் பந்தலில் சந்திர இருக்கைகளில்
வாழப்போகும் மனிதனுக்கு தொடரும்
எதிர்த்தன உணர்வுகள்

பொதுமைவாதிகளின் அடர்த்தியான
வகுதிகளுக்குள் இன்னும் புரியாமை மிச்சமிருக்கிறது.

கண்டேன் வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்பு

வந்தோம் பெருநிலப்பரப்பு
'வான்' ஏறி வந்தோம்
சிங்கள தேசம் பார்த்து
வவுனியாப் பெருந்தெருவால் . . .
பதினெட்டு வருஷங்களின் பின்பு
பார்த்தேன் என் பூமி;
நெஞ்சடைத்து விக்கித்தேன்.

பனைமரங்கள் என்னய்யா செய்தன-
தலை முறித்துப் போட்டீர்கள்
பெருங்குண்டு வீசி அழித்தே விட்டீர்கள்
கற்பக தருவை சுருக்கிப் போட்டீர்கள்
வாயில்லா வளத்தை
சிதைத்துப் போட்டீர்கள்

தலை முறிந்தாலும்
நிமிர்ந்தே நிற்கின்றன கற்பக தருக்கள்
தமிழர் போலவே.

உடைந்துபோன கட்டடங்கள்,
வாழத் துடிக்கும் மனிதர்களைக் கண்டேன்,
வழி நெடுக்க வாழத் துடிக்கும்

மெலிந்த மனிதர்கள்
ஓடி ஓடி களைத்துப் போனவர்கள்
வீடுகட்டி வாழ ஆசைப்படுகிறார்கள்

கண்டேன்,
யாழ்தேவிப் பாதையைக் காணவில்லை!
வெறும் மண்மேடாய்க் கிடந்ததைக் கண்டேன்

முறிகண்டிக் கோயிலில் கச்சான் கொறித்தேன்
பதினெட்டு வருஷங்களின் மாற்றம்
கச்சான் சிறியதாக இருந்தது
வளமில்லா பூமியில்
வளமான மனிதர் கண்டேன்

முன்பொருகால் பாயோடு
தலையணை, உணவு கொண்டுபோய்
முன்வரிசையில் இருந்து
கோவலன் கூத்துப் பார்த்த கொட்டகை,
தூக்குக் காவடியோடு பின்னால்
சண்டிக்கட்டோடு ஓடிஓடிப்போன தெரு.

ஓங்கி உயர்ந்த புளியமரத்தடியில்;
நிற்காமல் வைரவரும் பகலிலும் பயந்து
ஓடிய இடம்,
வீரமரத்தடி . . .
கிட்டிப்புள் விளையாடிய சூழா மரத்தடி,
பார்த்துப் பார்த்து பரவசப்பட்டேன்.
காட்டுப் 'பாளப்பழம்' பதினெட்டு வருஷங்களின்
பின்பு தேனாக இனித்தது.

இன்னொருகால்,
முந்திப் போல நிலவொளியில்
உட்கார்ந்து
நண்பர்களுடன் பேச வேண்டும்
ஆசையாய் இருக்கிறது.

அநாதை

அதோ ஓடுகிறான்
 ஒரு 'பிக்பொக்கட்காரன்'
 என் எல்லா
 உரிமைகளையும் பறித்தபடி
 அடப் பாவி
 அவனுக்குகெங்கே தெரியும்
 நான் இப்பொழுது
 அந்தரப்பட்டவன் என்று
 எனது அடையாள அட்டை
 அந்த 'பேர்ஸில்'
 வேதனையும் இழிவும்
 அடையப்போவது நான்
 சென்ரி பொயின்றர்களில்
 அதையே கேட்கிறார்கள்
 அடையாளம் வேண்டும்
 இப்பொழுது அது என்னிடம் இல்லை.
 என்னால் எனதூருக்குப் போக முடியாது...
 அகதியாய்... இடைநடுவில் நான்
 ஒரு அங்குலம்கூட அசைய முடியவில்லை
 எனது மண்ணில்
 மானுட அநாதை நான்...

நானும் இவர்களும்

எல்லாச் சுதந்திரங்களையும்
 அவர்களால் பறிக்க முடிகிறது
 என் ஒழுங்குகளை
 அவர்கள் அபகரிக்கிறார்கள் பலவந்தமாக...
 பொறுப்பில்லாமல் எப்பொழுதும்
 பழகவில்லை நான்.
 அவர்கள் நடக்கிறார்கள்
 நேரத்துக்கு வர மறுக்கிறார்கள்
 வாக்குகள் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை
 சோம்பேறிகளாக இருக்கிறார்கள்
 என் ஒழுங்குகள் இவர்களால்
 நாசம் கொள்கின்றன
 நான் அவர்களின் ஒழுங்கின்மைக்குள்
 அகப்பட்டு விடுவேனோ என்று அஞ்சுகிறேன்
 ஆனால் அப்படி ஆகக் கூடாது
 அவர்களின் ஒழுங்கின்மை சகவாசம்
 எனக்குப் பிடிக்கவில்லை
 ஆனால் அவர்கள்தான் எங்கணும்
 வியாபித்திருக்கிறார்கள்
 அலட்சியம் அவர்களுடையது
 என் கனவுகளைச் சிதைக்கவும்
 வீரியத்தைக் குறைக்கவும் முயல்கிறார்கள்

பொறாமை கொண்ட உருவங்களாகவும்
இருக்கிறார்கள்
அவர்களைப் பற்றிய எச்சரிக்கையும்
அறிவுப்பூர்வமும் எனக்கு வேண்டும்
மிகத் தெளிவாக இருக்க வேண்டும்
ஆதர்ஸ சக்திகளை உள்நிறுத்தி என்னை நானாக . . .

இருள்

அற்புதமானதாகவே இருக்கிறது
என்னை அது நேசிக்கிறது
எனது கற்பனைகளை உள்வாங்குகிறது
ஒவ்வொரு நிதர்சனங்களையும்
அசைபோடுகிறது

ஒரு தீட்சையின்
பிரதிவிம்பமாக இருக்கிறது
ஒரு உயிர்ப்பினுள் என்னை
இருள் உட்செலுத்துகிறது
ஒளிமங்கிய கண்மூடிய நினைவில்
இருளினுள் பிரவேசிக்கும் போதெல்லாம்
ஆத்மாவின் சுகானுபவங்களைத் தொட்டு
தாலாட்டுகின்றது உணர்வு
அது கனவல்ல
உண்மையின் லயிப்பு
பரபரப்பில்லாத கானலற்ற
உத்வேகமான பரப்புகளைக் கடக்க
கண்மூடி ஒரு இருளினில்தான்
பிரவேசிக்க வேண்டும்

மானசீகமான நிர்மலத்தினுள்
எல்லைகளைக் கடந்து
அங்கிங்கெணாத படிக்கு
எதிலும் படிந்து
உள்ளார்த்தமான
உலகுக்குள்
நான் ஒருபொழுதில்
செல்கின்றேன் என்றால்
அது இருளில்தான்

இருள் என்னை நேசிக்கின்றது
ஏனெனில் அதில் உண்மை மட்டும்
நிறைந்திருக்கிறது

அபகரிப்பு

தலைகுனிந்தபடி நடக்கின்றேன்
என்னைச் சுற்றிலும் ஒலிகள்
மனித அழுத்தங்களை
இறுக மூடியபடிக்கு சுதந்திரமாக
என்னை நடக்க விடுங்கள்

என்னைக் கேள்வி கேட்க ஒருவர்
வருகிறார்
கண்ணை மூடிக்கொள்கிறேன்
தொந்தரவு செய்வதற்கென்றே
வருகிறார்கள்

ஒரு நிமிடமும் என்னைத் தனிமையில்
ஏகாந்தமாய்
என் மனதோடும்
அந்தரங்கங்களோடும் இருக்கவிடுகிறார்களில்லை

மௌனம் எனது மொழியாய் இருக்கையில்
தொந்தரவு அவர்கள்
மொழிகளாய் இருக்கின்றன

ஏன் இவர்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள்
பரம பிதாவே இவர்களைச் சபியும்
என்னைத் தொந்தரவாளர்களிலிருந்து
இரட்சியும்

அழுத்தங்களற்ற ஒழுங்கான சுதந்திரமான
பூமியொன்றை நோக்கிய
பயணத்தில் என்னை
நோக்கியபடிக்கு பயணிக்க விடுங்கள்

எதிர்மறை

அஹிம்சை என்றபடிக்கு . . .
புத்தரின் வாய்ச்சொல் அருமை.
'பிரித்'தில் வரும் வசனங்கள்
அரச மர ஒலிப்பெருக்கியில்
தினம் கேட்கும்

போதிமரத்தின் கீழே
பிச்சைக்காரன் ஒருவன்
வருவோர் போவோரிடம்
யாசகம் கேட்டபடியே இருக்கிறான்

தினம் பூ வைத்துக் கும்பிடும்
பெண்களையும் ஆண்களையும்
வந்துபோவோரையும் காண்கிறேன்

எல்லா மாயைகளிலிருந்தும்
விடுபட வேண்டுமென்ற மேலெண்ணம்
உந்துதல் செய்கிறது

மஞ்சளாடை, மூடிய கண்கள்
நிழல் தரும் மரம்
எப்போதும் புத்தர்

எனக்கு விருப்பமானவராய்
இருக்கின்றார்.

மனமுருகிக் கண்ணீர் சிந்தும்
விகாரைக்கு முன்னுள்ள கடைக்காரர்
எனக்கு விருப்பமானவர்

ஆனால் விகாரையின்
முன்னால் கடையில்
விற்பனைக்கு குருவிகள்
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன
நெடுங்காலமாய்
கூட்டில்.

**எங்கள்
தாயகமும்
வடக்கே**

ஒற்றுமை நிழலிலே ...

இஸ்லாமியம் பற்றிய
எக்களிப்பில்
எத்தனை குறுக்குச்
சுவரில்
ஈமான்கள் முட்டுவதும்
மோதுவதும், சிதிலமாகுவதும்!

தேசப் பிரளயங்களின்
இடுக்குக்குள்
துனியா
முகம் காட்டிக் கொள்ள
நசுக்கப்படுவது
தீன்.

எதேச்சதிகாரம்
ஆட்சிக் கட்டில்
குந்தியிருந்து எத்தனை
ரூஹுகளைக் குடித்து
ஏப்பம் விடுகிறது.

எங்கே இஸ்லாமியம்?
எங்கே ஈமான்?
எங்கே நபிவழி?

இன்னும்

அபூதாலிப் கணவாயின்
அழகுரல்கள்
எங்கள் செவிப்பறையின்
ஓரங்களிலேயே . . .
இலட்சியம் மிகுந்த
எழுச்சியின் கரங்களை
ஒற்றுமை விலக்கிய
இந்த இலட்சணத்தில்
எப்போது நாம்
எட்டிப் பிடிப்பதும்
மகிழ்ந்திருப்பதும்?

ஷாத்தான்கள் விலக்கிய
ஒரு உத்வேக விளிம்பிலே
சொர்க்கம் தேடுதல்
அமையுமான
ஒன்று படுதலுக்கோர்
அழைப்பு விடுப்போம்.

கண்ணீர் வருகிறது
வடக்கும் கிழக்கும்
மேற்றும் தெற்குமாய்
சிதறுண்டு போனோமே!
எந்த அஸாவினால்
இந்த மந்தைகளை
இணைப்பது?

வேறுபாடுகளின்
இலக்கு மறந்த

இஸ்லாமிய விருட்சத்தின் கீழ்
எங்களுக்கு ஒரு
நிழல் வேண்டும்
இறைவா!

நினைவுகள் மீளும் . . .

என் அரைவட்டத்
திண்ணையும்
பெயர்ந்து போனது
நிம்மதி பிடுங்கிய தொரு
புலம்.

வருந்தியழைத்திடை
நிலா களைந்தொரு
பிரதேச வாக்கம்,

புதியது :

என் நெஞ்சிடை
பூத்த சிறு நெருப்பொன்று
பெருந்தீயாய், வளர்ந்திங்கு
மீளும்! உன்னை?

மஞ்சள் பூட்டி
மென்னருந்ததி பார்த்தேன்
பசிவந்திங்கு பயனை
விற்று மீண்டது.
மீண்டுமொரு
அவதாரச் சுமை
நேசமச்சுமை
தணிக்கை

பிரிவெளி தவறா
 மணற் பூமி :
 காதலுக்கு அதுவல்லோ
 இடம்.
 சிவந்தவளே!
 என் தேசத்து
 கார்த்திகை மலரே!!
 துணையுருவிப்
 போனதொரு
 புனலிடையுடன்
 ஆவியிருத்தி
 அமிழுமச் சோகம்.

மீண்டு மொரு முறை
 நெடுங்காலை பூக்கும்?
 நிழலுமெனை
 வருத்தும்!
 பழைய தாவணி
 உதறியொளி பெருக்கும்?
 உனக்கு மெனக்குமொரு
 புது ஊடல் பிறக்கும்?

தேடியிங்கென்னைச்
 துழும் அவஸ்தை
 முகாமிற் கிடுகு
 சர சரக்கும்.
 பேயறையாய்
 முகம் வியர்க்க
 வழிச்சுமை தாளா
 மனவறை
 ஓங்கியடிக்கும்
 பின்னரோயும்.

காதுநிறைக்கும்
செய்தி 'மீளமர்தல்'
மயக்கவுண்மை கொண்டு
மீண்டும் வரும்
சிவப்புக் குருசு வான்.

இளமையழிந்து போகிறது
உன்னிடம்
மீள்வது பற்றிய
நினைவுகளுடனேயே . . .4

என் தேசம் பற்றிய குறிப்பு

இஸ்லாமிய
உயிரிழைகள்
இறுக்கி வைத்த
பூமி

மானிட நேயப்
பரப்பில் ஒற்றுமைப்
புஷ்பங்களைப்
புஷ்பித்து அழகு பார்த்த
வெள்ளை நிலம்
எத்தனை
நெருக்குதல்கள்?
எத்தனை
இடிகள்?
தமிழரோடு
ஒன்றிப் போனதால்
என் தாய் மண்ணிற்கு...

அனைத்தையும்
தாங்கி வாழ்ந்த
பொறுமை நிலம்

தேசம் பற்றிய
விழிப்பில் நாங்களும்தான்

பொழுது அழகாய்
புலருவதும்
மாலை வந்து
மறைவதும்
'ஐவேளை அதானும்'
'காண்டாமணியும்'
அடித்து அடித்து
பழக்கப்பட்டது
எங்கள் வெளிகள்.

ஆனால்
அந்தக் கருகிய
நிமிடங்கள் வந்து
தொலைத்தன.

ஒற்றுமை என்பதான
ஒரு சொல்
உடைக்கப்பட்டு
வீசப்பட்டது.

அனைத்துக் கனவுகளும்
என் மண்ணைப்போல
காணாமல்
போய் விட்டன.
வீடு, வளவு, தேசம் . . .
எல்லாமே
பூச்சியம்.

ஒரு பொழுது
ஒரே ஒரு பொழுது
இருண்டது இருண்டது தான்

என் தாய்மண் பற்றிய
நினைவுகள்
மட்டும்
எச்சமாக
கலிமாச் சொன்ன
ஒரே குற்றத்திற்காக
விரட்டப்பட்டவர்கள்
என்ற 'அடைமொழி'

கண்ணீருக்கும்
பலனில்லாமல் போனதுதான்
விந்தை.
நிராகரிக்கப்பட்டவர்களின்
நிறைவேற்றுதல்களுக்காய்
தேசம் இழந்த நிலை.

இதனை பயம் என்பதா?
துணிவற்றது என்பதா?
கோழை என்பதா?
வார்த்தைகள் தெரியாமல்
'அகதி'
என்பதாய்
என் குறிப்புக்களை
முடிக்கிறேன்.

உன் வரவிற்காய் . . .

மேரி!

கலங்கியவைகளை
விளிக்கிறேன்.

செதுக்கிய சொரூபம்
சிரிப்பதாய் . . .

ஓக்கிட் ஒரு முறையே
மலர்வதாய் . . .

புருவ விதானங்களின் மீது
சேர்ந்து நடப்பதாய் . . .

நீயும் நானும்

புல் வெளி உலாவில்

மீண்டும் சேர்வதாய் . . .

தங்கையே!

நெருடப்பட்ட நிரூபணங்களின்

ஒரு துளி விலகலில்

பசும் புலில் உட்கார்ந்து

ஊரைப் பற்றிக்

கதைப்பதற்காய் . . .

இன்னும் உன்

முன்னலை நோக்கிய

எனது வரவு.

நயன விளிம்புகளில்
ஈரம் உலர்த்திய
உனது கைக்ககுட்டையை
எனக்குத் தருவதற்காய்
ஒரு அமர்வு

வெயில்
முரண்பாடு.
ஷெல்கள் தாண்டி
பாஸைக் காட்டி
உயிரைக் கொடுத்தாவது
நானும் நீயும்
சேர வேண்டும்.
என்றொரு உடன்பாட்டில்
கை நாட்டிடுவதற்காய்
நாளையாவது
அகதி முகாமிற்கு
வருவாயா?

நிஷ்டூர்ப் பயணம்

நேசப் பிரவாகத்தின்
நிஷ்டூர்ப் பயணம்
ஐயகோ
எங்கள் பெண்களைக்
காப்பாற்றுங்கள்!

சேர்பிய வானொலியின்
செய்தியைக் கொஞ்சம்
கேளுங்கள்:
'எங்களிடம் சில
குமரிகள் உள்ளனர்
அவர்கட்கு நாம்
சேர்பியக் குழந்தைச்
செல்வங்களைக்
கொடுப்போம்'

சே(ர்)பியரின்
சினத்தால் நிரப்பப்படும்
பொன்னியப்
பெண்களின்
கர்ப்பைப் பைகளுக்குள்
சேர்வது

சேர்பியச் சின்னங்களல்ல
சிவந்த குருதிகள்

ஐயகோ!

இந்த அபலைகளை
உலகமறியச் செய்யுங்கள்
உலகமறியச் செய்யுங்கள்
பொஸ்னிய வெளியில்
மாண்டு போன
மங்கையரின்
மாங்கல்ய பாக்கியத்தை
இந்த
மானிலம் அறியச்
செய்யுங்கள்!

உலக மாதர்களே!

உங்கள்
கடுகு மணிகளை
காவு கொடுத்தாயினும்
இந்தப்
பேரழிவைத் தடுத்து
நிறுத்துங்கள்!
மனிதர்களே!
மனிதர்களே!
மாண்டு போகும்
உம் சகோதரரை பாரீர்!
பாசப்பவுத்திரத்தின்
பக்கங்கள் எங்கே
பறந்து போயின?
உயிர்களை நேசித்து
உலகிற்குணர்த்திய
உன்னதமானவர்களின்

உயிர்கள்

அதோ! அதோ!

முஸ்லிம்கள் என்றதனால்
பறிக்கப்படுகின்றன.

இறைவனிடம்

இதனையும் கேளுங்கள்

‘யா அல்லாஹ்

உலக முஸ்லிம்களை

ஒற்றுமையாக்கி வை...!

இன்னும் கேளுங்கள்

உலக முஸ்லிம்களைக்

காப்பாற்று நாயனே

எங்கள் குழந்தைகளைக்

காப்பாற்று நாயனே!

பொன்னிய

முஸ்லிம்களைக்

காப்பாற்று நாயனே!’

அரபாப் பெருவெளியில் . . .

ஹாஜி! - தேடு . . . எங்கள்
தொலைந்து போன
தேசம் பற்றித் தேடு!
இஸ்ரேலிய நாஜிகளின்
கைகளிலே
எங்கள் மண்
சிறைபட்டுப் போனதற்காக
தேடு!

இன்னுமொரு
சாத்தான்களுக் கெதிரான
தியாக யுத்தம்
மிளிர்ந்து போவதற்காய்
கற்களைத் தேடு.

உன் மனதில்
எங்கள் இஸ்லாமியக்
குருதி
பீறிட்டுப் பாயட்டும்.
அந்தச் சிவப்பு
நிறத்தில்
இஸ்லாத்தின்

அடிமைப்பட்ட விலங்குகளுக்கு
உடைவு
ஏற்பட்டும்.

கருகிப் போன
உடலுடன்
பாலவனப் பெருவெளியில்
நசுக்கப்படும்
எங்கள்
உயிர்களுக்கு
ஒரு
உதிப்பு உண்டாகட்டும்.

ஹாஜி
இன்று பிடிவாதமான
நஸரானிகளின்
சிகக்களை
நாங்கள் சுமக்க
வேண்டிய
சோகம் . . .
உயிரைப் பிழிந்தெடுக்கும்

சோகம்,
இவைகளின்
விடிவு
ஒரு தண்டத்தில்தான்
முடியுமெனில் . . .
மரணித்த
ஆன்மாக்கள்
மகிழ்வதற்காக வேண்டி
வாளை எடு.

இன்னுமொரு
யுத்தம் செய் . . .

இம் மாபெரிய தீனில்த்தான்
எத்தனை வரலாறுகள்
பொதிக்கப்பட்டுள்ளன.
அந்த வெளியில் நீ
தேடுவது . . .

சின்னஞ்சிறிய
கற்களையல்ல

மோட்சமடைந்து போன
ஆத்மாக்களை,

விரட்டி அடித்த
ஷைத்தான்களின்
வரலாறுகளை . . .

காயப்பட்ட பூமி

கால்நூற்றாண்டுக்கு
 மேலாக
 எங்கள் புல் தரைகளுக்குமேல்
 மனிதர்கள்
 வசிப்பதில்லை.

மனங்களைச்
 சுமந்த
 நெஞ்சக்கூடுகள்
 மரணங்களைச்
 சுமந்து சுமந்தே
 பழக்கப்பட்டுள்ளது.

சோகங்கள்
 மட்டும்தான்
 எங்கள் தலைவிதி.

நீதியோடு மனிதர்கள்
 வருவார்கள்
 அநீதியோடு போவார்கள்

சோடனைகள்
 வார்த்தைகளால்
 மட்டுமே
 அலங்கரித்து வைக்கப்படும்

வெட்டி வெட்டி
எங்கள் பூமியில் கூட
ஆறாத காயம்

மிலேச்சத்தனத்திற்கு
எங்கள்
இரத்தங்களால்தான்
அபிஷேகம்
நடக்கிறது.

எதுவரைக்கும்
குப்ரியத்
உயிர்ப்பாகும்
'நாளை நமதே' என்று
தெய்வீகமாக
எண்ணிக் கொள்வோம்.

உணர்ச்சிகளின்
கொந்தளிப்பில்
ஏழை நல்ல தம்பி
அல்ல.
நம்முடைய குறிக்கோள்.
மிலேச்ச
அனியாயவாதிதான்.

கபூர் நானா!
அல்லாஹ் அக்பர்!
தூக்கு ஏ.கே 47 ஐ
என்று
கூறும் நாள்
வெகு தொலைவில்
இல்லை . . . ?

பிரியமானவளுக்கு

வணக்கம்

பனித்துளிகள் துளிர்ந்த
அந்தக் காலை வேளையில்
கண்ணீரால் நிரம்பிய
உன் கண்களை மட்டுந்தான்
இறுதியாகக் கண்டது.

அதற்குப் பின்னால்
காலையும் இல்லை... பனியும் இல்லை.
செதுக்கிய சிற்பமாய் பல்கலைக் கழக
மண்டபத்தினுள்
நீயும் நானும் உட்கார்ந்திருந்து...
ஒரே பார்சலில் உண்டு...
இப்போது நினைவுகளுக்காக உதவுகிறது.

அன்பே

அந்த ஒற்றைக் கல்.
வல்லிபுரக் கோயில் வளாகம்
நல்லூர்க் கந்தன்
நாகதம்பிரான் ஆலயம்
உஸ்மானியா பள்ளி
செபமாலை மாதா எல்லாம்

இனி அடுத்த தலைமுறையின்
ஆராய்ச்சிக்காய் . . .
புதையுண்டு போய்க் கொண்டிருப்பவை.

முத்த வெளியில்
ஓர் நாள் செல்லடிக்குள் அகப்பட்டு . . .
இருவரும் நிலத்தில் புரண்டு . . .
நெருஞ்சி முள் அவஸ்தைப்பட்டு . . .

மேரி!
மறக்க முடியாதவை
அவை.
எங்கள் தேசத்தைப் போல,
பிரிய மாட்டோம்
என்றிருந்த எங்களை
பிரித்து விட்டவர்கள்
வாழ்கிறார்கள்
நம் காதல் மட்டும்
கண்ணீருக்குள்.
இன்னும் எத்தனை . . . ?
காதலர்கள் . . . ?
அவஸ்தைப் படுகிறார்களோ?

மேரி!
உன்னைத் தேடி
ஈழப் பூமிக்குள் ஓடி வந்து
நான் பிரவேசிப்பேன்.
அப்போது
சுடப்படுவேன்
நான்
முஸ்லிம்
என்பதற்காய்
மட்டும் . . .

அகதி என்பதாய் . . .

மணி ஆட்டி
மாடு கேட்ட நீதியெல்லாம்
குப்பை.
இன்னும் அடிக்கவேமுடியாத
மணியிரண்டு
எங்கள் பாராளுமன்றத்தின்
முன்னால் . . .

சிறுபான்மை கழிபட்டு
ஒதுக்கி ஒதுக்கி . . .
தள்ளிவிட
மிரள மட்டும் . . .

விழி பிதுங்கி
எச்சில் வடிய
ஓடிப்போய்
தாயின் மடியில்
பேயன் மாதிரி . . .
இப்போது தாய்மடியிலும்
முள்ளுப் பரத்தி . . .
மாற்றாளின் தோளும்
சறுக்கி . . .

அங்கும் இல்லை.
இங்கும் இல்லை
சாவதற்கும் உயிரை விடப்பயம்
அதிகம்.
அவர்களை வைத்து
வளர்ப்பவர்களின் வயிறு
வீங்கி வெடிக்குமளவு . . .

செவிலிகள்
மறுத்த போது
கருவைச் சுமந்ததான
தாயும்
செத்து அல்லது வெறுத்து.

கண்களைத் தாமாகவே
குத்திக் கொண்டு
நொண்டியாய்
பைத்தியமாய்
அல்லது
இன்னொன்றில்
அகதியாய் . . .
வெளிநாடொன்றில்
இல்லாட்டில்
தாய் நாட்டில் . . .

என் தேசத்தின் வேண்டுகல்

என் தேசத்தின்
ஒவ்வொரு பொழுதுகளும்
ஏதாவதொரு
மகிழ்விற்காய் வேண்டி
தவம் கிடக்கிறது.

யுத்தக் கருக்கட்டலில்
பொழுது ஆரம்பித்தலும்
பொழுதின் முடிதலும்
இல்லாத ஒரு
சுபீட்சத்திற்கான
ஆதரவு தேடுகிறது
மனிதாபிமானமுள்ளவர்களிடம்
என் தேசம்
மடிப்பிச்சை கேட்பதெல்லாம்
நிம்மதி என்பதற்காய்
மட்டும்
மாடு சப்பிய பனம்பழம்
போலவும்
கசாப்புக் கடையின்
தோலுரிந்த ஆடு
போலவும்

எனது தேசம்.
நெருடி முறித்த
கோழியின் கழுத்தைப்
போலவும்
பலவீனமான
சோமாலிய
ஏழை போலவும்
இறைவனிடமும்
இறை தூதரிடமும்
என் தேசத்தின்
வேண்டுதலெல்லாம்
'நிம்மதி மட்டுமாவது தாரீர்'

புரட்சிப் பயணத்தில் . . .

அந்த ராத்திரி
உரிமை வடுக்களின்
ஒரு தடயம்:

இறைக் கட்டளையை
எதிர் நோக்கியதான
இரண்டு ~~நாள்கள்~~ ^{நாள்கள்} ^{நினைவீழ்வு}

குப்ரின் அழிவுக்கான
ஆரம்பமாய்
நபிகளார்
நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மனித விழுமியங்கள்
வாழ்வின் குத்தகைக்கு
செத்துப் போனதாய்
அந்தப் புண்ணிய பாதங்கள்
மதினாவை நோக்கி
நடந்தன.

கண்ணீர் உகுத்த
கண்களைத் துடைத்துவிட்டு
எம் பெருமானார்
காபிர்களின்
எல்லையை விட்டு
மறைந்தார்.

அது ஹிஜ்ரத்
குப்ரின் சாவு:

ஒரு புரட்சி
இரத்தம் தெறிக்காத
புதிய புரட்சி.

மனங்களை
அணைத்துக் கொண்டதான
புதிய அணை.

வாள் உயர்ந்தது
சொர்க்கத்திற்கான
அழைப்பு அது.

உயிர்களை உரமாய்
விதைத்து

‘அல்லாஹு அக்பர்’
என்ற
தல்பியாவை உண்டு
கவனத்தை
அறுவடையாய் அடைந்தார்கள்

மதீனா!
திமாக பூமி
தினை வளர்த்து
வளப் படுத்தியது:

ஆனால் அதே நகரத்தில்
முனாபிக்குகளும்
இருந்தார்கள்
என்பது தான்
கவலை.

சேர்பிய அக்னியும் பொஸ்னிய றோஜாவும்

சமகாலமான
வெளிச்சத்தில்
அக்னி. றோஜாவாய்
றோஜா அக்னியாய் . . .

புகை கலந்த வானத்தில்
ஒளி வந்த போது
றோஜா வாய் . . .

ஒரு நொடியில்
தொடப்பார்த்த அக்னி
அதன் இதழ்களுக்காய்
அவசரம் நீத்தது.
செறிந்த கட்டுக்
குலையாத றோஜா
சிரித்துக் கொண்டது.
அர்த்தமாய் . . .

அக்னி தீண்டப் பார்த்த
உடலத்தை
நோட்டம் பார்த்தது.
மீண்டும் சிரித்தது.

“ரோஜாவிற்கு பைத்தியம்”
எண்ணிய அக்னி
ரோஜாவின் இதழ்களில்
இறங்கியது.

ரோஜா துடித்துப் போனது.
எழுந்து - தடுமாறி
மயங்கி இன்னும் ஓடியது.
பசியும் பஞ்சமும்
ரோஜாவைக் குனித்தன.

அக்னி சேர்ந்து
அழகை அள்ளியது
தனங்கள் பசியால்
தும்பிப் போயின.
பசியால் வயிறு
கபறாய் விரிந்தது.
அக்னிச்சந்தர்ப்பம்
அள்ளி எடுத்தது.
ரோஜாவின் ஈமான் தேனைத் தடுத்தது.
துள்ளி எழுந்து
ஆண்டவனே என்றது.

நொடிகள் ஓட
ரோஜாவும் ஓடியது.

அக்னி துரத்த
ரோஜா விழுந்தது.

பாறாங்கல்லில் ரோஜா
கலிமாவோதிச்
செத்தது.

வெறியில் அக்னி
பிரேதத்தைப்
புணர்ந்தது.

இஸ்லாமிய சினேகிதிக்கு

இன்னுமின்னும்
புதையுண்டு போனதான
இஸ்லாமிய விழுமியங்கள்
நிறுத்த வியலாத
சோகத் தூண்களாகவே...!
பொஸ்னியச் சகோதரி...!
சோமாலியப் பெண்...!
காஷ்மீரத்துக் கன்னிகை...
என்றெல்லாம்
தொடர்வதான
கொலையும், சிதைப்பும்
ஸ்னேகிதி!
நெருப்பு மூட்டி
சிதை செய்து
கொடியவர்களை
அதில் தள்ளி மூடி... எப்போது
'சம்ஹாரம்' என்பதாய்
முழக்கமிடுவது...?
இன்னுமா
அடைபட்டுப் போனவள்
நீ !?
உள்ள வியாயக்கியானத்தில்
உன் உக்கிர
வெளிப்பாடுகளினால்
மதுதியை நிறுத்தியிருக்க

வேண்டியவள் நீ!
தவறி விட்டாய்.
தவறு உன்னிடமல்ல
என்னிடமும்
எல்லோரிடமும்

ஸ்னேகிதி !
உன்னைப்
பெட்டிப் பாம்பாக்கிய
சமூகத்தை
நோக்கிச் சீறு:
உன்
'பர்தா' அணிந்த
கைகளால்
ஈமானை ஒங்கிச்
சொல்!
செவி இல்லாதவர்களுக்கும்
ஒலி
வருவதற்காய்
பின்னர்
போவோம்
அக்கிரம எல்லைகளை
நோக்கியதாய் . . .
உன்னது பங்களிப்பு
அவசியம் என்பதாய்
அப்போது
சமுதாயம்
உணரும்
உன்னையும்
உணர்வுகளையும்
விடிவை
நோக்கியதாய் . . .

அல்லாஹ்வைச் சாட்டியபடிக்கு . . .

நாளைக்கும் நான்
மரணிக்கலாம்
ஒரு முறை துரோகியாய்
அல்லது அன்னியனாய் . . .
ஒரு விளை நிலமொன்றில்
குண்டு பட்டுக் கூட . . .
ஒரு சிந்தனை விருட்சம்
தானாய் முளைக்கும்
பின்னர் கருகும்.
ஒரு உடலம் என்னுள்
ஒவென்று கத்தும்
மேடையில் ஒரு முறை
'அல்லாஹு அக்பர்' சொன்னார்கள்.
பின்னர் ஹதீஸ் . . .
வாய் பிளந்தேங்கினேன்.
ஸலவாத் ஒத முதல்
ஓசை கேட்டு நானும் பாறி விழுந்தேன்.
அது குண்டு. என்னிலும் இரத்தம்.
நம்புவதெற்கென்று ஒரு நாய்தானுமில்லை.
சமாதானச் சீட்டிகையோடு
அல்லோலப்படும் நிழல்கள்
யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை
கை நனைக்க கதிரையில் இருக்க
நான் என்னவாய்ப் போனால் என்ன?
நாளைக்கும் தேர்தல் வரும்
அகதி முகாமை நோக்கியாவது . . .

எதிர் கொள்ளல்

முழங்கால் குந்தியிருந்து
ஒரு மழை ஒழுகிய இரவில்
அகதியானதைப் பற்றி
கண்கலங்கினாய் உம்மா
பின்னருமென்ன காலையும்
தூரியன் மறைந்து போதலும்
கலங்கிய கண்களுடன்
காத்திருந்தாய் என் உம்மா
அது ஒலைக்குடிசையாய் இருக்க
வசதியாய் இருந்த உனக்கு
அது இழக்கப்பட்டது.
முகாம் வாழ்க்கை..
தூக்கணாங்குருவியும்
காக்கையும்சூட வல்லபமாய்
சூடுகட்டி அந்தமுகாமருகில்
வாழ்தலைக் கண்டாய்.
உன் ஈழை வியாதிக்கும்
உப்புக்காற்றுக்கும் இடையில்
இரண்டாவது போராட்டமாரம்பித்தாய்
வழி நெடுக உன் நினைவுகளினூடு
கால் இழைக்க என்னால்
நடக்கமுடிகிறது உம்மா!
உன்னால் . . .
அந்த நிலாவைப்பார்த்துச்
சிரித்தாய்
வடக்கின் புகை மேகங்களுக்கு

மேலால் இன்னும் நிலவாக
இருக்குமா அது?
சிக்கல்பட்டது வாழ்க்கை.
விதிக்கு நீ ஏசாமலிருப்பதற்காக
உன்னை நேசிக்கத்
தூண்டுகிறது.

உம்மா எட்டு வருஷங்கள்
மணல் கோடுகளை கீறுவதும்
அழிப்பதுவுமாய் ஓடி ஓடி
மறைகின்ற வாழ்க்கை
இனி என்னவேண்டும் தாயே.
என் நாடி நிமிர்த்தி நீ சொல்
அதுவே வேண்டும்.
எங்களுக்கும் பரம்பரை பூமி
வேண்டும்
விலகியிரா வரம் வேண்டும்.

நியாயங்களின் எச்சரிக்கை

வெள்ளைப் பாடலில்
லயித்திருக்க மனதுக்கு
விருப்பமில்லை.

இன்னும் எரிகிறது
குடிசை.

என் தேசம் உதிர்த்த
கடைசி வார்த்தை

‘போக வேண்டாம்’
என்று காலைத் தடக்கிய தமிழன் பனை மனதுக்குள்
போற்றிக் கொள்ளலாம்.

நியாயங்களை
உடைத்து வீசலாம்
மதுதிக்குள் யாரை
வேண்டுமானாலும் சுடலாம்.

துப்பாக்கி வீரம் காட்ட
யார் வேண்டுமானாலும்
வரலாம்.
எங்கும் எதிலும்
நீக்கமற . . .

○

எந்தப் புறத்தனங்களும்
 எதிர்கொள்ள ஆணவம் சூழ
 நெஞ்சை நிமிர்த்து
 சுட்டுத தள்ளு!
 அது யாராக இருந்தாலும்
 முத்துவாப்பா அல்லது
 முத்துக்குமார்.
 பொத்திப் பொத்திவைத்து
 துரோகத்தனம் செய்த
 மக்கள்.

இன்னும் என் தாயே!
 நீ உன் கண்ணீரைக்
 காற்றோடு கலக்காமல்
 பொத்திவை!
 தொடர்ந்தும் அதன்
 தேவையுள்ளதே அதனால் ...

○

துரத்தப் பட்டதற்கு எட்டாவது
 அஞ்சலி மலரும் அடிப்பதற்கு
 ஆயத்தம் செய்கிறார்கள்.
 'ஒக்டோபர்' எங்கே
 தாரத்திலா!

○

என் அண்டைத்தாயின்
 வயிற்றில் பிறந்தவனே!
 சோதரா
 தரகனுக்கு என்ன வேலை?
 என்னைச் சுமப்பதற்கு
 நீ வேண்டும்
 உன்னையும் சுமப்பதற்கு
 நான்!

○

இன்றில்லா விடினும்
இந்த உண்மைகள்
வெளி வரலாம்.
அப்போது நீ
இல்லாமல் இருக்கலாம்
நான் இருப்பேன்.

(பிரான்சில் இருந்தபோது கிழக்கு மாகாண மதுதி
ஒன்றில் மௌலவி ஒருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட
செய்தி கிடைத்த அக்கணம் எழுதப்பட்டது)

அவலங்களின் சாட்சிகள்

முக்காடிட்ட என் பெண்ணே!
அழவும் பின்னர் சலிப்புறவும்
தெரிகிறது உன்னால்.
அந்தக் கிடுகு முகாமுக்குள்
இருந்து மௌனமாய் விசம்பல்
ஒலி மட்டும்!
மணல் ஓட்டும் தரையிடுக்கில்
ஓலைப்பாயில் உறங்குவதும்
பின்னர் விழிப்பதுவுமாய்
பதினாலு வருடங்கள்
ஒடியே போய்விட்டன.

○

முக்காடிட்ட என் பெண்ணே!
பனைமரங்கள் சாட்சியாய்
நீ வாழ்ந்திழந்த மண்
கனவுகளுக்கு மட்டுமாய்
அவலமாகிப் போனது.
வேல் சாட்சியாய் துலாயுதம் சாட்சியாய்
துப்பாக்கி சாட்சியாய்
அது உன்னதுதான்: உன்னதும்தான்.

○

முகாம் எரிந்து போனது!
 முகாம் எரிந்தே போனது!
 சாம்பரில் கிண்டி எடு!
 உன் இரண்டு மாதக் குழுந்தையை
 கிண்டி எடு உன் எஞ்சிய தாலியை!
 கிண்டி எடு உன் தாயையும் தேசத்தையும்!
 ஒரு மிடறு போதை இன்னும்
 ஒரு புத்தனின் மகனுடைய தீக்குச்சி முகாம் எரிந்தே
 போனது!
 அடைக்கலம்
 தேடி வந்த இடத்தில்
 அவலங்களையும் சுமக்கத்தான் வேண்டுமாமே!
 ○

நிழல்களைக் கண்டும் அச்சமடை! ஏனெனில்
 நீ முக்காடிட்ட என் பெண்ணல்லவா?
 நெருக்குவாரங்களின் ஒவ்வொரு ஆணியிலும்
 உப்புக் காற்றின் ஒவ்வாத சீதளத்திலும்
 மன உளச்சலிடை மோவாயைத் தாங்கியபடிக்கு
 புனருத்தாரணக்காரரின் போக்குகளுக்கெல்லாம்
 தலையசை!
 ஒரு தேவதூதன் வரலாமல்லவா!
 வந்து உன் முக்காடு களைந்து
 மென் தலையை வருடிபின்னர்
 வா உன் பூமிக்கு வந்து வாழ்
 என்றும் சொல்லலாமல்லவா?
 அதுவரை விசும்பிக் கொண்டாவது அல்லது
 வருடங்களை எண்ணிக் கொண்டாவது
 அந்தப் புத்தளத்து மணலில் நீ
 கட்டாயமாக நடக்கத்தான் வேண்டுமாக்கும்.

(முஸ்லிம் அகதிமுகாம் ஒன்று ஒரு குடிகாரனின்
 அடாவடித்தனத்தால் எரிந்தபோது.

அவையள் இருக்குமட்டும் . . .

அல்லாவே அவையள்
இன்னும் இருக்கினமாம்.
எப்படித்தான் என்றை ஊரைப்பாக்கிறது.
முதலைப்பால மதகில்
வெள்ளம் வரேக்குள்ளே
ஊரோடை போய் பாத்தனாங்கள்.
ஞாபகம் வருகுது.
இன்னும் வாப்பாவின்ரை தோளிலை ஏறி
பள்ளிக்கூடம் போனதுகூட
நேற்றைக்குப்போல . . .
குருவிச்சை ஆத்தங்கரையிலை கனகாம்பரம்
புடுங்கி வவியின் தலையிலை வைச்சது.
கனகாம்பரம் நல்ல வடிவு.
வவியும் வடிவு.
வேட்டைத்திருவிழா கோயிலிலை நடக்கேக்குள்ளை
பொட்டையளுக்கு வெருட்டிக் கரி பூசினது.
பதினாறு திருவிழாவும்
ஞாபகம்.
எல்லாம் காடுபத்திப் போச்சதாம்.
நான் வைச்ச பனங்கொட்டையள் எல்லாம்
வளர்ந்திட்டுதாம்.
செல்லையரின்ரை வேலி பனை மரம்
பாறிப் போட்டுதாம்.
ஓடிப்போய் பழம் பொறுக்கின
ஞாபகம்.

இப்ப நிறமணிக்கு சங்குதிறதில்லையாம்.
வழமைக்கு திரும்பீட்டுது எண்டு
சொல்லுகினம்.
அப்பவும் அவையள் இருக்கினமாம்.
கலைச்சவையள்
திரும்பக் கூப்பிடுவினமாம்.
பதினாலு வருஷமாச்சு.

காணி பூமியெண்டு கவனிக்க
ஆக்களில்லை
காடுபத்திக்கிடக்காம்
பண்டாரவன்னியன்ரை கல்லுக்கூட
இன்னம் முழிச்சுக்கொண்டு கிடக்காம்.
அது கல்லுத்தானே
வாகனம் போகுதாம்.
கடபுடாப்பாலம் திருத்திப் போட்டினமாம்
போகேலுமாம்.
வயல் கிணத்திலை
குளிக்க வேணும்போல கிடக்கு
ஐஞ்சாம் கண்ட பள்ளிவாசல்
இடிஞ்சு போய்க்கிடக்காம்.
வெறுங்காலோடை சண்டிக்கட்டோடை
அந்த இடமெல்லாம் நடக்க வேணும்
போலை கிடக்கு.
படிச்ச பள்ளிக்கூடம் சந்தியடி
புளியமரம், குளம்
மகிழக்கா, தங்கராசற்றை மாட்டுப்பட்டி
தெய்வன், சுந்தர்
எல்லாரையும் பாக்கவேணும்
போல கிடக்க.
ஆனாலும் அவையள் அங்கை இன்னும்
இருக்கினமாம்.
பதிஞ்சு போட்டுத்தான் போக வேணுமாம்
பயமாய்க்கிடக்கு...

எங்கள் தாயகமும் வடக்கே

இன்னும் என் கோடையின்
வாசம் மறக்க முடியவில்லை.
இன்னும் என் கல்வீடும்
அந்த மா மரமும் தேக்க வேலியும்
நினைவிலினிலே . . .
கச்சான் பாத்தி நடுவே..
நீரோடியதும்

பசுமையான வயல் வரப்பில்
ஓடி விளையாடியதும்
எல்லாம் இழந்தனம் எல்லாம் இழந்தனம்
எம் பூமி இழந்தனம்.
உயிரொழுகி ஊனமிழந்த என் தாயகத்தை விட்டு
விலகியிருந்து
புத்தளத்து உப்பு சுவாத்தியத்தில்
போக்கிடம் தேடியலைந்த பொழுதுகளை
இன்னும்தான் மறக்க முடியவில்லை.
'போங்கோ' என்றபடிக்கு போனோம்
வலுவழிந்த மானிடராய் . . .

இன்னும் நெடுதுயரும் பனை மரமும்
அந்தப்பள்ளி வாசல்களும்
பாங்கொலிக்கும் என்பூமியும்
வேண்டும் ஐயனே!
வேண்டும்
அது என்னதும் தாயகமே!

எட்டு வருடங்கள் எட்டி வைத்து அழுதது போதாதா?
வழக்கழிந்து போகாது
வாழ்விழந்து போகாது
சாகும் காலம்வரை உரத்துச்சொல்லும்
உரிமைகூட உண்டு ஐயனே!
அது எம்மதும் பூமிதானே

தேசமொருகால் மீண்டும்
சீரணிக்கும்
சுதந்திர மானுடராய்
சுமையிழந்த என் மக்கள்
மீண்டு வருவார்கள்
மீண்டும் பாங்கொலி கேட்கும்
பள்ளிகள் திறந்து
எம்மண்ணில் . . .

சொந்தம் பற்றிய கவிதை

இன்னா செய்தவர்க்கு ஒருபொழுதும்
இறப் பெண்ணா என் உம்மா!
கண்ணீர்க் கனவெடுத்து
ஒரு முலைப்பாலை ஓரவஞ்சனையறியா நீ
ஸ்நேகிதனுக்கு மீந்தாயும்மா!
பாடுபட்ட நிலவிடுக்கில்
பனையோலைப் பாய்விரித்து
வெறுந்தரைமண்ணில் முந்தானையுதறி
ஒரு நிம்மதிச் சயனம் செய்தது
நேற்றுப் போலுள்ளது.

வணக்கத்துக்குரிய உன்பூமி, உன்னுரிமை
உன்னது எல்லாம் உனக்கானதுதானும்மா,
ஒரே பகலில் ஒரே இரவில் எப்படியும்மா?
உதறிட முடியும்.

நீர் தெளித்து பசுமுலைபிதுக்கி
கறந்தபால் நுரைதெளிய முன்னம்
ஊரறுந்து போனாயே தாயே!

வழமை மாறாக் காதல் கொண்ட
ஒருதாய் மக்கள்
ஒன்றாய் உண்டு ஒன்றாய் உறங்கி

ஒன்றாய் ஒரு தேசம் மீட்க ஆனோமே!
ஆனாலும் உம்மா
உயிர்த்தெழுந்த போதே தானோ
சிறகு பறித்து ஏகினோம்.

பத்து வருடங்கள் அந்நியரானோம்.
கனவென்றறியா பத்து வருடங்கள்.
“மனிசருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள்
அவர்களுக்கு மன்னித்தால் உங்கள்
பரமபிதா உங்களுக்கும் மன்னிப்பார்”

(வேதாகமம்)

ஓங்கியுயர்ந்த உன் பனைமரம்
ஓரவழிந்த உன் கிராமம்
அந்தராட்டண இரண்டடுக்கு உன்வீடு
எல்லாம் இழந்ததாயினும்;
சாபமிட்டறியா உன் சாந்தம் மேலானதும்மா!
“மண்ணிலுள்ளவர் மீது இரக்கங்காட்டுங்கள்
விண்ணிலுள்ளவன் உம்மீது இரக்கங்காட்டுவான்”

(ஹதீஸ்)

உம்மா!

உன் “கபுறு” கூட உன்மண்ணில்லையென்றிடினும்
இப்போதைக்குள் சாபமிடா உன் “சபுறு”
பெரிதானதும்மா.

ஒரு முறைதானும்மா ஒரு சுவர் வீழ்ந்தது.
சவருடைக்க ஒரு மலக்கேனும் வரவில்லை ஏன்?
மக்கத்துக் கதையாய் ஏவிவிரட்டியபோதும்
மற்றொரு மதினாவாய்
கடல் தூழ் புத்தளத்துக் கரையோரம்
ஓதுங்கி ஓய்ந்தோம்.
ஓலை, ஓட்டைகள் எல்லாம் பழகி
வழுக்கி வாழ்விடம் என்றெதனைச் சொல்லிஆற?

பத்து ஈச்சம் பழமுண்டு பகல் முழுக்கப்
 போர் செய்த நபியினரோடெம்மை
 ஒப்பிட்டுக் கூப்பிடவா முடியும்?
 தோல் சுருங்கி மனம் வெந்து
 எப்போதெம்மை அழைப்பரென்று
 அன்னக்காவடி சுமந்து சுமந்து
 மீண்டும் மீண்டும் வருவோர் வந்த வழிபோவோர்
 பலர் பலர்.

“பேராசை கொள்வதிலிருந்து உங்களைப்
 பாதுகாத்திடுங்கள் ஏனெனில் பேராசை உங்களுக்கு
 முன்தோன்றிய
 மக்களை நாசமாக்கியிருக்கிறது”

(முஹமது நபி)

முடிவிலியாய் நீளுமெம் பத்து வருடம்
 எத்தனை இன்னும்?

குறிப்பு:

குபுறு - மண்ணறை
 சபுறு - பொறுமை
 மலக்கு - தேவதூதன்
 ஹதீஸ் - நபிமொழி

பாவம் என் தேசம்

உணர்வுகள் உருப்பெறும் போது
ஒவ்வொரு பொழுதுகளிலும்
என் ஞாபகங்கள் உயிர்தெழும்
நீங்காமல் வரும் கனவுகள் போல!

என் இதயத்தைப்பிழியும்
தேசத்தின் சுவடுகள்
சொட்டச்சொட்ட என் கிராமத்தின்
பூர்வீகப் பூப்புகள்!

அழிவுகளின் கோரத்தில்
அழுந்திப்போயிருக்கும் என் தேசம்
மீளாவுயிர்ப்பு எப்போ?
எனக்குப்பிடித்த என் தேசம் எங்கே?

என் வேலியோரம் எனக்காய்ப்பூத்த
கார்த்திகைப்பூக்களின் அரும்புகளை
முகர்ந்து தொட்டோடிய காலங்கள்
இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

என் அழகிய கிராமத்து மண்ணை விட்டு
விரட்டப்பட்டது...

ரம்பரிய உரிமை பறிக்கப்பட்டது
தேசம் இழந்தது எல்லாமே ரணங்களாய்!

நனைவுகளிலிருந்து தோற்றுப்போகவும்
இரத்தம் தோய்ந்த உடல்களை இன்னும் கமக்கவும்
கந்தகச்சுமைகளை இன்னும் நுகரவும்
என் தேசத்திற்குத் திராணியில்லை!

போதும் கொடூரமானவர்களே!

பாவம் என்தேசம்

ஒரு முறையாவது அது நிம்மதியாக மூச்சு விட
விட்டு விடுங்கள்!

லண்டன் தீபம் தொலைக்காட்சியில்
 புகழ்பெற்ற தொகுப்பாளராகத் திகழும்
 எம். என். எம். அனஸ் பத்திரிகை,
 லானொலி போன்ற ஊடகத்துறையில் 20
 ஆண்டுகாலப் பரிச்சயம் கொண்டவர்.
 இளைய அப்துல்லாஹ், மானூட புத்ரன்,
 ஹரீரா அனஸ் ஆகிய புனைபெயர்களில்
 இவர் இலங்கையின் இலக்கிய தொகுதிக்கு
 வளம் சேர்த்திருக்கிறார். 'எங்கள் தாயகமும்
 வடக்கே' என்ற இவரது ஒலிப்பதிவுக்
 கவிதை (ஒலிப்பேழை) ஈழத்துக் கவிதை
 உலகிலும் அரசியல் உலகிலும் இவர் மீதான
 கவன ஈர்ப்பைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கிறது.

புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில் தனித்துவம்மிக்க
 இவரது கவிதைகள் வெளியாகியிருக்கின்றன.